AUREL CĂRĂȘEL

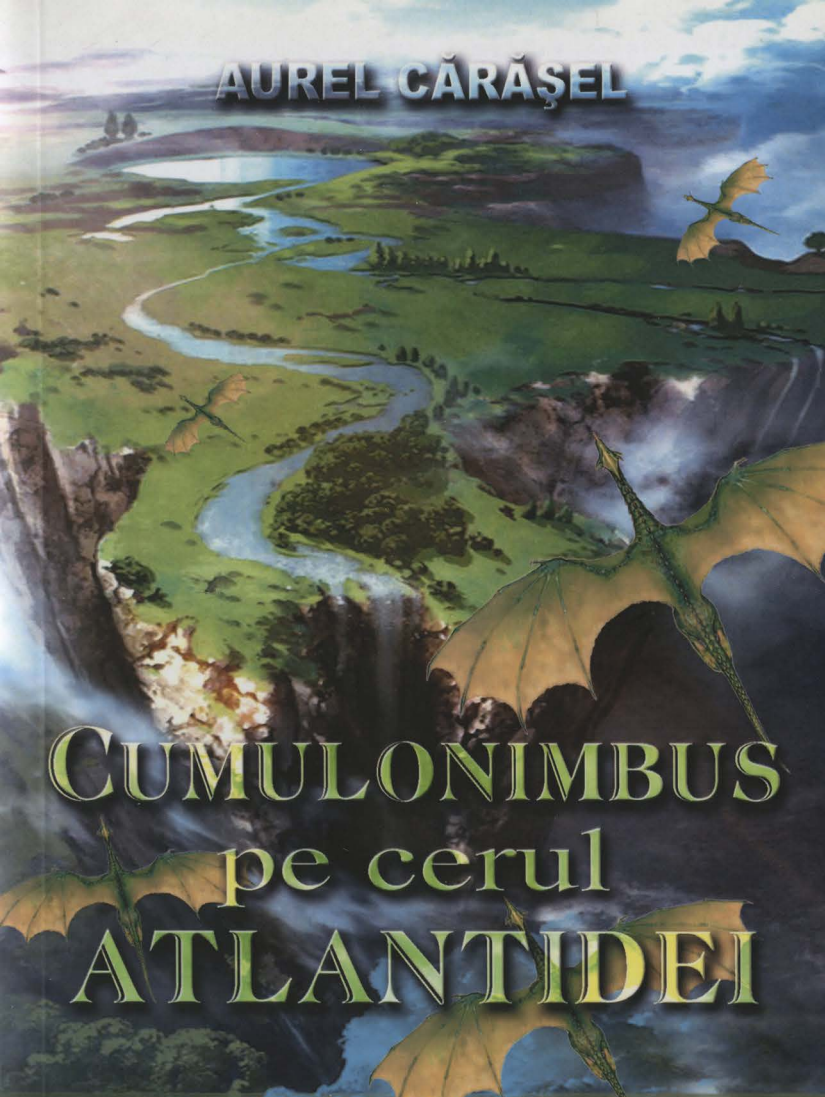

CUMULONIMBUS pe cerul ATLANTIDEI

Colecția Science-Fiction #25

PAVCON

CUMULONIMBUS PE CERUL ATLANTIDEI

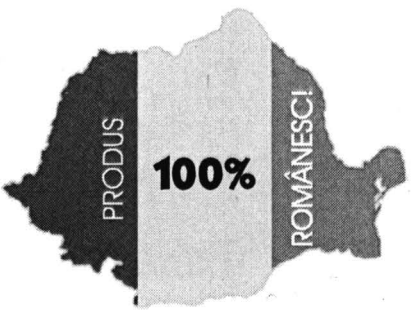

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

 # 25

Aurel Cărășel
CUMULONIMBUS PE CERUL ATLANTIDEI

© 2017, Editura PAVCON
© 2017, Aurel Cărășel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRĂȘEL, AUREL
Cumulonimbus pe cerul Atlantidei / Aurel Cărășel
- Bucureşti: Pavcon, 2017
ISBN 978-606-8879-15-4

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-15-4

AUREL CĂRĂȘEL

Cumulonimbus pe cerul Atlantidei

Povestiri scurte

Editura **PAVCON**
București, România, 2017

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de O. Vitan
#4 – **Scornituri spăimântătoare**, de Cătălin Pavel
#5 – **Rangkook** *(seria deCase – 1)*, de Constantin D. Pavel
#6 – **Vendetta lui Ucigă-l Toaca**, de Ovidiu Vitan
#7 – **În anul 4000 sau O călătorie la Venus**, de Victor Anestin
#8 – **Erezia egumenului Glicherie**, de Dan Ninoiu
#9 – **Scurtă istorie a viitorului aristotelic**, de Aurel Cărășel
#10 – **Forțe ale Naturii – Moartea Vie**, de Daniela Faur
#11 – **O tragedie cerească**, de Victor Anestin
#12 – **Cetiți-le noaptea**, de Ion Minulescu
#13 – **Marginea curcubeului**, de Aurel Cărășel
#14 – **Incredibila aventură a cuviosului Achim**, de Dan Ninoiu
#15 – **Praf**, de Florin Purluca
#16 – **Manuscrisul episcopului Petronius**, de Dan Ninoiu
#17 – **Steaua fulgurantă**, de Aurel Cărășel
#18 – **Un român în Lună**, de Henri Stahl
#19 – **Oameni pe care i-am cunoscut 1**, de Aurel Cărășel
#20 – **Sawtooth**, de Constantin D. Pavel
#21 – **Rău de spațiu Omul fără nume**, de Ovidiu Vitan
#22 – **Progradia**, de Florin Purluca
#23 – **A doua Lună a Pământului**, de Mircea Liviu Goga
#24 – **Dialogul păsărilor**, de Laszlo Tarko
#25 – **Cumulonimbus pe cerul Atlantidei**, de Aurel Cărășel
#26 – **Știință, Filosofie și Spiritualitate în Avatar**, de * * *
#27 – **Romanul cerului**, de Victor Anestin
#28 – **1944 Ein Freak**, de Florin Purluca
#29 – **Oameni pe care i-am cunoscut 2**, de Constantin D. Pavel
#30 – **Creație de tranzitare – Bacteria nemuririi**, de Aurel Cărășel
#31 – **Creație de tranzitare – Cârligul spațial**, de Aurel Cărășel
#32 – **Creație de tranzitare – Poarta mânturii**, de Aurel Cărășel
#33 – **RSA – Furia fiarelor**, de Florin Purluca
#34 – **RSA – Marile migrații**, de Aurel Cărășel
#35 – **Olympus Mons**, de Florin Haidamac
#36 – **RSA – Noaptea lemurienilor**, de Florin Giurcă
#37 – **Praf 2 – Atingerea sălbăticiei**, de Florin Purluca
#38 – **RSA – Auro Luck**, de Constantin D. Pavel
#39 – **Războiul Celestinei**, de Sergiu Someșan
#40 – **Aripile Albastre – Dragon**, de Anamaria Borlan
#41 – **Aripile Albastre – Karma**, de Anamaria Borlan
#42 – **Aripile Albastre – Tulburare**, de Anamaria Borlan

I. Cronozofice

Prolog la o posibilă mitologie cronozofică

Arp Laurian Sejourné nici măcar nu era trist. Primise vestea izolării sale în exteriorul cetății, fără să se strâmbe a neputință. Fără să încerce să înțeleagă. La urma-urmei, când acceptase să rămână aici, bănuise că unul dintre posibilele sfârșituri ar fi putut fi acesta. Și acesta chiar și fusese.

Scoase o scobitoare de argint dintr-un buzunar de pe mâneca scurtă a cămășii de in și se prefăcu preocupat să se scobească între dinți. De fapt, îi urmărea pe sub calota pălăriei de pâslă pe țăranii care asudau din greu în soarele amiezii, împingând cu putere în mânerele plugurilor de lemn. Biciul de lângă mâna sa dreaptă avea codirișcă din lemn de sânger și capătul înfășurat în piele de vițel tăbăcită, ca să nu alunece între degete atunci când transpirai. Îl folosise foarte rar, de când Clavijero îl angajase ca supraveghetor pe domeniul feudei, și numai atunci când se simțea supravegheat de numeroasele iscoade ale acestuia. Nu voia să-i dea prilejul călăului să-i pună întrebări nedorite, în beciul castelului din spatele său, printre nenumăratele și înspăimântătoarele instrumente de tortură, a căror denumire nici măcar nu o știa.

Încă de când sosise în întunecatul și misteriosul secol al XVII-lea, de dinainte de Era Cosmică, simțise o strângere de inimă. Știuse chiar din clipa în care acceptase con-

tractul că era vorba despre o misiune ***extra***, dar fusese avertizat să nu pună întrebări: accepta, încasa jumătate din bani și își plătea datoriile, precum și un biot, care să facă anii de detenție care-i mai rămăseseră, pe Oberon; refuza, se întorcea pe Oberon, cu speranța vagă că avea să supraviețuiască, în cele din urmă, frecventelor surpări ale tunelurilor miniere sau ploilor de meteoriți. Certitudinea era, însă, că niciun prizonier nu reușise să-și ducă anii de detenție până la capăt.

Sejourné era un *aglutinator de timp*. Un om care se născuse cu abilitatea naturală de a identifica locul fizic în care linia uniformă a Timpului suferea o fractură. Tehnica din Era PostCosmică îi permitea să o „repare", adică să o decupeze din zona accidentului și să o alipească într-o porțiune a cursului, unde ar fi creat cel mult distorsiuni minore. Acestea s-ar fi aplatizat după o perioadă de acomodare, transformându-se într-un eveniment aproape uitat al Istoriei, despre el rămânând informații generale vagi, la care Călătorii nu aveau acces decât în mod restricționat.

Misiunea sa fusese să-l înlăture, prin orice mijloace, pe Clavijero, despre care Biroul aflase că făcuse rost de un disruptor protonic, o armă neconvențională din mileniul al VI-lea al Erei Cosmice, pe care intenționa să o folosească pentru a schimba harta politică a străvechiului continent Europa. Numai că ceva nu corespunsese planului inițial. Un plan standard, fără chestii care să te dea pe spate, așa cum numai un Cronozofor putea să emită. Iar *ceva*-ul acesta se dovedise un fleac – prințul Clavejiro era, de fapt, o prințesă. Și încă una care-i căzuse din prima cu tronc

lui Sejourné. Atât de tare încât băgase, pur și simplu, undeva liniile de acțiune ale planului, cârpise cât putuse de bine fanta prin care se strecurase în interiorul zonei de precesiune cronozofică și i se autopropusese lui Clavijero drept un om de nădejde – administrator de domeniu.

Uneori, când zăcea fără prea multă treabă, ca acum, și când rotițele creierului i se învârteau aproape în gol de plictiseală, i se năzărea că prea se potriviseră până la ultima zecimală direcțiile acțiunilor, pentru ca totul să fi fost o pură întâmplare. Alunga însă ideea cu o fluturare de mână, își înfășura biciul pe braț și pornea să colinde piața mare a castelului, gata să accepte o partidă de cărți cu căpitanul gărzii sau să dea cu zarurile într-un perete, alături de cartoforii care avuseseră curajul să nu o șteargă, atunci când îl zăreau apărând în susul scărilor de piatră. Recunoștea – era îndrăgostit lulea de femeia care guverna cu mână de fier Huée en Bois și nu și-ar fi schimbat statutul pentru nimic în lume. Oare așa păteau toți nebunii care porneau pe ițele Marelui Timp, în sus și în jos, și uitau să se mai întoarcă în punctele de plecare?

— Nu chiar așa, însă o parte dintre ei au probleme de genul acesta.

Vocea răsunase în apropierea umărului drept și se sperie atât de tare, încât uită să reacționeze. Un fel de pitic, înalt cât genunchiul său, cu brațe lungi și subțiri și cu picioare atât de groase încât păreau ireale, se înfiripă lângă cotul său drept, hârâi puțin aerul în coșul pieptului, apoi aruncă o flegmă ațoasă exact pe vârful cizmei sale prăfuite.

— La naiba, chiar mi-a reușit! se bucură el țopăind într-un picior. De când îmi doream să fac asta, însă nu am reușit niciodată. Tu trebuie să fii Sejourné Arp Laurian, *aglutinator de timp*, nu?

Sejourné își lăsă capul într-o parte și îl aplecă spre pământ până ce ajunse în dreptul feței piticului.

— Depinde cine întreabă. Ne cunoaștem de undeva?

Celălalt țâțâi din buze și clătină din capul acoperit cu o pălărie foarte ascuțită în partea de sus.

— Din câte știu, există o diferență de peste un mileniu și jumătate între epocile unde ne-am născut. Sunt impul Orlani Oreiro și am fost trimis să te retrag din acest secol întunecat.

Bărbatul simți un frison înghețat pe șira spinării. Își ridică fruntea și aruncă o privire către câmpurile pe care țăranii continuau să are fără spor. Turnurile crenelate ale fortăreței Huée en Bois aruncau umbre lungi pe lângă ei, ca un desen tremurat, în cărbune, al unui puști mai puțin priceput.

— Nu poți să mă retragi așa, pur și simplu, oftă el și împunse cu vârful biciului în direcția piticului. Am sigilat destul de bine fanta de acces și am împănat zona cu alarme. Nu m-a atenționat niciuna. Asta înseamnă că fanta este inaccesibilă chiar și pentru mine. Nu pot fi retras prin ea.

Impul ridică din umeri.

— Nu știi nimic despre felul nostru de a străbate Timpul, *aglutinatorule*, nu-i așa? Nu călătorim linear, pe trasee prestabilite. În epoca mea, Cronozoforii voștri nu mai reprezintă nici măcar curiozități, așa că au fost eradicați

din Memorie. Nu călătorim linear, așa cum ți-am spus, ci sărim. Am studiat puțin perioada asta, ca să mă fac mai bine înțeles. Există o insectă aici, pe care indigenii o numesc lăcustă. Își încordează picioarele din spate și face un salt de câteva zeci de ori lungimea trupului său. Suntem un fel de lăcuste, Sejourné Arp Laurian, numai că folosim nu energia musculară acumulată în noi, ci pe cea cronozofică. Am ajuns până aici țopăind dintr-un nodul temporal într-altul. De-asta nici nu am avut nevoie să intru prin fanta creată de tine.

Exista, evident, și o armă. Ținută ascunsă special pentru întâmplări de felul acesta. Dar, cum de vreo șapte ani nu avusese loc niciuna, ea se găsea tocmai în camera din castel, și nu asupra sa. Sejourné își linse buzele și se întrebă dacă nu cumva visa.

— Ai vrea tu, râse piticul și izbi cu laba uriașă a piciorului în pământ. Ascultă, nu am vreme să mă joc cu tine, deși numai bunul Timp știe de când îmi doresc una ca asta. Nu ai cum să găsești vreo cale de scăpare, deoarece trebuie mai întâi să te gândești la ea și abia apoi să treci la executare. În mileniul din care vin știm să citim gândurile din analiza feromonilor pe care pielea îi degajă, în cantități mai mici sau mai mari, la fiecare gând care ia naștere în mintea conlocutorului. Evident, cunoaștem și mijloacele de bruiere ale unei astfel de tehnici, dar tu, fiind născut într-o epocă anterioară, nu. Așa că nu mai încerca degeaba să găsești o modalitate de salvare: voi ști despre ea mai înainte ca tu să o pui în aplicare.

Sejourné plescăi din buze și își îndreptă ochii verzi, cu pupile foarte mici, asupra lui Orlani Oreiro. Sau care îi va fi fost adevăratul nume, ridică el din umeri.

— Acesta este. Nu am niciun motiv să mi-l ascund.

— Bine, aprobă bărbatul cu biciul. Ce vrei să fac?

Impul se scărpină pe brațul drept și îi aruncă o privire cercetătoare.

— Nimic.

— Faci pe deșteptul sau ce? mârâi el.

— Nu. Pur și simplu, nu trebuie să faci nimic. Te las să rămâi aici pentru totdeauna.

— Asta da poveste de adormit copiii! fluieră bărbatul. Adică te întorci special după mine, prin Timp, și amândoi știm câtă energie se cheltuiește pentru asta, afirmi că ești gata să mă retragi, dar mă lași pe loc. Ori am înnebunit, ori am adormit și am un coșmar.

— Asta e retragerea despre care îți vorbeam, Sejourné Arp Laurian.

Bărbatul se holbă la el.

— Serios? Păi atunci de ce naiba te-ai mai obosit să vii până aici, în Secolele Întunecate? Nu era mai simplu să mă fi lăsat să-mi văd de viața mea, pur și simplu?

Piticul răspunse fără grabă:

— Nțțț. Când îți va fi trecut amocul pentru prințesa Anne de Clavijero, te vei fi grăbit să te întorci acasă, cu sau fără disruptor. Ai fi inventat o poveste imposibil de verificat. Iar cursul principal al Istoriei ar fi devenit o Alternativă. Pentru că voi, cei din mileniile precedente manipulării Timpului sunteți, de fapt, puțin cam cretini.

— Stai puțin...

— N-o pune la socoteală pe-asta, Arp. Mi-a scăpat. Dar măcar atâta să rămână din joaca pe care mi-am dorit-o. Adevărul este că am instituit un alt tip de retragere, Arp. Te las aici, pentru că, după plecarea mea, chiar nu mai ai unde să fugi, înțelegi? Odată cu tine, retrag întregul fragment de spațiu-timp afectat de persoana ta, prin această călătorie. Îl sigilez. Creez o...

— O Alternativă!

— O Alternativă, da. Știu că ideea lor s-a înfiripat cam în epoca ta, așa că nu îți spun vreo noutate. Și, pentru ca firul principal al Timpului să sară mai departe, fără a fi afectat peste bucla de histerezis astfel creată, ți-am adus toate memoriile celor nouă evenimente ce au rezultat din acțiunea ta, în perioada care a urmat.

Sejourné fluieră încet printre dinți, privind spre linia îndepărtată a fluviului, fără să o vadă. Trebuia să rămână blocat aici, în Jos-Timp, pentru că se îndrăgostise. Să participe la construirea unei istorii alternative care, oricât de interesantă ar fi fost, nu era decât o Alternativă, pe care orice unduire a adevăratei Istorii o putea șterge și azvârli în uitare.

— Și dacă nu accept să fiu blocat aici?

— Vei merge înaintea unui Tribunal Cronozofic. S-au înființat la patru secole de la dispariția ta. De regulă, pentru infracțiuni de acest tip ești condamnat la ne-naștere. Cu toată suita de operațiuni care necesită ștergerea ta din Realitate.

— Și dacă te omor acum, până nu apuci să comunici că m-ai descoperit?

— Eu însumi sunt o alternativă a adevăratului imp Orlani Oreiro. Pentru istorii alternative, se concep agenți alternativi. Originalul meu călătorește, cred, spre Alpha Centauri, în acest moment.

— Deci nu există o alternativă la Alternativă.

— Mă tem că nu.

Sejourné întinse palma dreaptă.

— Atunci... cred că e mai bine să fiu o ființă vie alternativă, decât una moartă, la fel de alternativă. Instalează-mi evenimentele.

Impul îi apucă palma și i-o strânse ușor. Ca o dimineață cețoasă peste care răsare soarele, făcând picurii de apă să cadă de pe firele de iarbă. În clipa următoare, trăia în nouă universuri alternative, cele nouă povești care nu existaseră niciodată.

— Poți să i le spui Annei de Clavijero, dacă vă veți căsători vreodată. Și copiilor voștri. Și nepoților voștri. Dacă îi veți avea. Și să nu uiți vreodată că nu există cale de acces pentru Sejourné Arp Laurian spre lumea în care s-a născut, dacă va reuși să scape de sub sigiliu.

Impul îl privi o clipă, apoi îi lăsă palma și izbi pământul cu piciorul de trei ori. Sejourné auzi un vâjâit și aerul tremură înaintea ochilor săi plini de lacrimi. Când îi deschise, era singur. Complet singur. Se frecă la ochi și își șterse urmele lacrimilor cu mâneca.

La urma-urmei, rămăsese cu fata, nu?

Ceasornicarul

Sosise acasă la meșterul Williams într-o după-amiază fierbinte de vară. Orășelul părea pustiu sub soarele torid și nimeni nu-l întâmpinase la gară, așa cum se hotărâse, de comun acord, cu pedagogul cel mustăcios.

Ducea cu el o scrisoare de recomandare, redactată în termeni reci și destul de vagi, și un cufăr din lemn, cu ramă metalică de jur-împrejur, în care-și ținea strictul necesar. Oricum, cei din conducerea orfelinatului nu-i putuseră dărui prea multe lucruri.

Meșterul stătea pe verandă și se făcea că citește ziarul. În realitate, se dădea în balansoar și se cufunda în amintiri, puse demult la naftalină. Când a auzit clopoțelul de la poartă, a tresărit și și-a scos repede ochelarii.

— Tu ești Frederic?! s-a mirat și l-a fixat cu o privire ciudată. I-a luat scrisoarea din mână și abia dacă și-a petrecut privirea pe deasupra ei. Vreau să spun, adevăratul Frederic Pohl, băiatul despre care au scris atât de mult ziarele?

Meșterul a părut atât de uimit încât, pentru o clipă, s-a fâstâcit și nu a știut ce să răspundă.

— E... eu, s-a bâlbâit și a zâmbit nesigur.

Ce mare scofală era faptul că scriseseră o mulțime de ziare despre boala sa genetică? Oamenii citiseră, se amuzaseră sau se miraseră, dar nimănui nu-i trecuse prin

minte să-l înfieze sau măcar să-i facă vreo donație cât de mică pentru a-l ajuta să supraviețuiască. Fusese o simplă curiozitate de moment pentru public și încetase să le mai atâțe interesul imediat ce un eveniment politic de amploare izbucnise undeva, în apropiere de Marea Mânecii.

— Fii binevenit, în acest caz, Frederic Pohl, a clătinat meșterul din cap, dar nu i-a întins mâna, așa cum se așteptase el. Mă bucur că direcția orfelinatului s-a arătat interesată de propunerea mea. Hei, Jonathan, de azi aveți un nou coleg. Mergi, te rog, și arată-i dormitorul. Și nu încercați să-i faceți șicane din prima zi!

Jonathan era un băiat foarte înalt și slab, cu ochi de vulpe. L-a apucat de brat și l-a tras în josul unor scări din lemn, către dormitorul situat în subsolul clădirii. Ceilalți ucenici se găseau în pauza de după masă și jucau cărți pe bețe de chibrit, așezați direct pe podea. I-au fost prezentați la grămadă și fiecare l-a privit fără pic de curiozitate, fără să întrerupă jocul. Jonathan i-a dat un hamac chiar sub fereastră și i-a indicat un loc unde să-și pună cufărul.

Chiar din ziua aceea, a început să învețe să repare ceasornice. Era o meserie care-i plăcea, deoarece era o fire meticuloasă și se simțea atras de mecanismele formate din sute de șurubele, arcuri, rotițe dințate, care păreau că frizează perfecțiunea funcționării. Și avea ce învăța. Meșterul Williams nu se supăra niciodată pe greșelile făcute, dar avea grijă să se uite într-un fel care-ți înghețа sângele în vine, dacă repetai de două ori aceeași prostie. Cu ceilalți ucenici se obișnuise repede, deoarece nu prea aveau timp să se vadă decât la ora meselor și în perioada de

somn. Nici măcar vreme să participe la jocurile de cărți nu-și găsea, deoarece mai întotdeauna se ivea un mecanism de curățat sau vreo rotiță de strunjit.

Prin luna noiembrie, când primul an se scursese demult și știa deja atâtea lucruri încât i se părea ciudat că fusese o vreme când habar nu avusese de existența acestei meserii fascinante, meșterul îl chemase în biroul său de sticlă din mijlocul atelierului și îi făcuse semn să ia loc pe scaunul de lemn cu brațe. Se așezase cu inima strânsă, de parcă ar fi bănuit ceea ce avea să urmeze.

— Frederic, ești cel mai bun ucenic pe care l-am avut vreodată, îi spusese repede, de parcă s-ar fi temut să nu fie întrerupt. Singurul ucenic care a învățat de la mine absolut tot ceea ce trebuie știut în această nobilă meserie. Am mai avut băieți capabili, care au ajuns meșteri vestiți, la rândul lor, dar niciunul ca tine. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun: nu mai am ce să te învăț, băiatule, și de azi încolo ești liber de contract.

Parcă îi căzuse cerul în cap. Își mușcase buza de jos până la sânge și se străduise să nu izbucnească în lacrimi.

— Bine, dar eu... eu n-am învățat chiar tot. Trebuie că e o greșeală. Nu știu aproape... aproape nimic despre ceasurile electronice, se bâlbâise speriat.

— Alea sunt o porcărie fără viitor, decretase bătrânul și-i aruncase din nou privirea aceea ciudată, cu care-l întâmpinase pe verandă. Școala s-a terminat, îți dau patalamaua la mână, băiete. Poți să fii propriul tău stăpân. Cam ce ai de gând să faci?

Ridicase din umeri și se uitase către ceilalți prin peretele de sticlă, cum munceau aplecați deasupra menghi-

nelor minuscule. Cine naiba să-l angajeze pe un slăbănog ca el, de nici 14 ani? Își simțea gura și sufletul la fel de amare ca atunci când trebuise să părăsească orfelinatul.

— Tu ești adevăratul Frederic Pohl, a clătinat meșterul din cap. Chiar nu-ți aduci aminte de nimic? De absolut nimic?

— Ar trebui? îndrăznise și tremurase din nou așteptând un răspuns care i se părea deja, cumva, cunoscut.

Meșterul s-a ridicat din fotoliul uzat și s-a îndreptat către un birou mic, din lemn întunecat la culoare, așezat în spatele ușii. A scotocit câteva clipe într-un sertar și a extras de acolo o hârtie îngălbenită de vreme.

— Dacă ești chiar Frederic Pohl... cel adevărat, vreau să spun, dacă mă înțelegi... Atunci putem semna un Contract. Așa cum ai semnat unul asemănător și cu tata... cu bunicul... cu străbunicul... cu întreg neamul Williams, de când acesta lucrează în breasla ceasornicarilor. Te pot angaja pe funcția de *gunoier de timp*. Este singurul post vacant de care dispun la firmă. Și care te așteaptă numai pe tine. Pentru că nimeni altcineva nu e în stare să facă asta. Dacă îți pui semnătura aici, îți dau o cameră separată, masă gratuită și lucrezi cu programul pe care ți-l faci singur.

Ceva se petrecuse în clipa aceea în străfundurile minții sale, de parcă sclipise un fulger, ajutându-l să revadă traseul unei vieți ce părea a nu mai avea sfârșit. Avea lipsă din naștere ceea ce specialiștii în cronozofie numeau gena timpului. Nimeni nu știa când și unde venise pe lume, dar rămăsese scris că în veacul al XVI-lea îl adăpostise un Williams, ceasornicar la curtea unui nobil scăpătat, care-și

deprinsese meseria undeva prin regatul Bavariei. De-a lungul secolelor, fugise de multe ori de la familia Williams și nimeni nu știa pe unde rătăcea. Când revenea, exact ca și acum, nu-și mai aducea aminte de nimic. William-șii îl reangajau, de fiecare dată, să mături resturile de timp agățate printre finele mecanisme interioare ale ceasornicelor aduse la reparat, resturi care îngreunau funcționarea, determinând apariția variațiilor în măsurarea cursului timpului. Exista o periuță specială, foarte fină, despre care legenda spunea că nici n-ar fi fost făcută pe pământ, cu care numai mâna sa putea să perie mecanismele defecte. Pentru că nimeni, în afară de el, nu se pricepea să vadă zdrențele putrezite de timp atârnând printre rotițe. Datorită lui, faima clanului Williams era uriașă, ceasurile reparate aici o singură dată nemaiavând moarte.

Meșterul a oftat și i-a întins Contractul străvechi, scris pe pergament. A oftat și el: nu-și aducea aminte nici un amănunt din fascinanta poveste. A examinat cu atenție actul, semnătura sa autentică și, pentru că, oricum, tot nu avea altceva mai bun de făcut, a iscălit din nou, lângă cele 114 semnături identice.

De atunci, Frederic Pohl perie mecanismele ceasornicelor mecanice, stă pe pragul atelierului în timpul liber și fumează mahorcă, așteptând să vină din nou Timpul în care trebuie să uite. Pentru că bucata cea mai frumoasă din repetitiva sa viață e aceea când deschide ochii într-o bună dimineață și nu știe unde se află și ce a făcut înainte.

Înainte, la meșterul Williams.

Circuit închis

Gara îi întâmpină pustie și tăcută. Soarele ardea roșu în asfințit, sfâșiat de crestele țepoase ale unor cactuși înalți. Mildred lovi cu vârful cizmei în hoitul pomuit al șobolanului negru. În depărtarea colbuită, se auzi zgomotul sec al unei scânduri ce se răsucea în somn. Abelard tresări, se opri și îndreptă într-acolo captatorul de sunete al vibratilului. Caice se mulțumi să arunce numai o privire, ridică din umeri și se așeză ostenit pe bordură, bălăbănindu-și picioarele deasupra șinelor ruginite.

— Tot nu pricepi că e-n zadar? Nimeni n-a reușit să scape până acum de pe Enfer. Controlul sectoarelor este extrem de riguros și totul nu se reduce, în fapt, decât la o problemă de timp.

— Defazarea temporală...

— O problemă de timp, repetă încăpățânat Abelard. Vor lăsa să se stabilizeze valorile create de ruptura pe care a făcut-o defazorul, vor depista locul absorbției de unde cronozofice și apoi, gata: patrula, urmărirea și...

Mildred puse încet mâna pe umărul stâng al bărbatului îmbrăcat în verde. Caice îi aruncă o privire întrebătoare.

— Eu nu mă mai întorc acolo.

Abelard înălță din umeri. Coborî botul vibratilului și-l vârî în toc.

— Mâine voi fi condamnat la regresiune. Nu mai am dreptul la niciuna dintre vieți.

Femeia se uită cu atenție la fețele lor.

— Ce vă pasă vouă, ispășiți recluziunea și vă transformați. Haine noi, viață nouă...

Caice o apucă de gambă și o trase în jos, alături de el. Pe peron, un fuior de praf se răsuci de câteva ori, după care se topi în peretele cel mai apropiat.

— Ce-ar fi să rămânem aici?

— Aici?! femeia zâmbi neîncrezătoare. E o lume necunoscută. Și moartă.

— Ce importanță are? stărui Caice. Își plimbă degetul arătător deasupra gambei subțiri. Linia asta trebuie să ducă undeva. Dacă reușim să ne rătăcim în spațiul ăsta, nu ne vor mai găsi niciodată.

— Și cu ce plecăm? rânji Abelard. Pe jos, ne vor ajunge în mai puțin de trei ore.

Caice se ridică în picioare. Clădirea gării îi privea strâmb prin ferestrele oarbe.

— Nu și dacă materializăm. Liniile astea de metal trebuie că reprezintă o cale de acces. Să o folosim.

— O materializare... se înfioră Abelard. Și pe cine să sacrificăm? E mai rău decât pe Enfer. Pentru că, în cazul ăsta, nu acorzi nicio șansă.

— Pentru că nu avem nicio altă șansă! ripostă Caice. Nu te încăpățâna, știi că am dreptate. Vom trage la sorți.

Din nou, depărtarea încenușată își răsuci scândura subțire și somnambulă. Aerul părea încărcat cu electricitate statică. Femeia dădu prima din cap în semn că era de

acord cu propunerea. Caice găsi repede trei fire de iarbă, potrivi două de aceeași lungime și unul mai scurt, le arătă, apoi le amestecă în dosul palmei. Mildred trase prima. Își mușcă buza de jos, înainte de a izbucni într-un chiot de bucurie. Abelard scoase tocul vibratilului și-l lăsă să alunece pe cimentul fisurat. Întinse mâna către cele două fire, șovăi o clipă, apoi îl alese pe cel din stânga.

— Dumnezeii...! înjură, îl frânse între degete și-l aruncă. Nu e drept! strigă. Mai aveam doar trei ani! Doar trei ani... M-am luat ca prostul după voi...

— Trebuie să te supui, Abelard. Votul a fost corect. Nu te-a obligat nimeni să-l accepți.

Bărbatul îi privi lung, mușcându-și buzele, după care ridică din umeri.

— Mă voi supune, spuse scurt.

Apoi, brusc, o luă la fugă. Caice se lăsă fulgerător pe vine, apucă vibratilul și-l întinse în urma lui. Aerul tremură, lumina zilei păli, o pastă neagră irumpse o clipă pe retinele femeii, după care spațiul reveni între limitele cunoscute. Hoitul șobolanului dispăruse și el. Femeia înghiți în sec și privi cu ochii mari.

— Toate... toate firele au fost scurte, nu?

— Cineva trebuie să și piardă, rânji Caice și o mângâie provocator pe sân. Am face însă bine să ne grăbim. Pot să apară oricând.

Materializarea se dovedi a fi o operațiune foarte rapidă. Din aerul încă fierbinte, energia biologică a fostei ființe umane numită Abelard decupă forma butucănoasă a unei drezine. Așteptară în zadar, timp de câteva minute, în

speranța unui fenomen de repetiție, dar spațiul înconjurător rămase mut. Se întâmpla astfel din cauză că memoria sa cronozofică nu reținuse decât aceste aspecte singulare ale formelor materiale ce îl străbătuseră cândva.

Când ajunseră la ruptura imensă care secționa liniile și frângea orizontul, aproape că se întunecase. Stelele își înfigeau baionetele reci în burta unui cer incredibil de senin. Drezina tresărea din când în când, pocnindu-și oasele bătrâne.

— Și acum?

— Rămânem aici și murim. Sau ne întoarcem, ridică din umeri Caice. Și ne prind.

Nu înaintaseră prea mult. Clădirea fostei gări se mai zărea încă, asemenea unei cutii de chibrituri, uitată răsturnată pe palma netedă a câmpiei. Îi dureau mușchii brațelor, iar în palme le crescuseră bășici albe, pline de lichid. Abandonară mașinăria și o apucară către înapoi, sărind din traversă în traversă.

Ajunseră în dreptul primelor hangare aproape la răsărit. Mildred se prăbuși pe terasament și refuză să mai înainteze. Bărbatul oftă, părăsi brațul basculant, se așeză alături și o ajută să-și scoată încălțările. Se lăsară pe spate, cu ochii închiși. Apoi femeia se ridică și porni în direcția clădirilor anexe.

Așa îl găsi Mildred, când termină de inspectat magaziile cu materiale: o siluetă neclintită, tresărind în somn. Se strecură pe după colțul zidului, împrăștiind varul tencuielii căzute pe caldarâm.

— Abelard! strigă ea numele bărbatului, înainte de a ajunge în dreptul biroului de mișcare. Abelard! Caice!

Ultimul scoase capul pe una dintre ferestre.

— La dracu', mai încet, femeie! De-abia acum am reușit să descoperim registrele. O să ne lămurim imediat pe ce lume ne aflăm.

Mildred se rezemă de tocul ușii, cu mâna la gură. În spatele ei, soarele răsărea, asemenea unui imens purgatoriu roșu. De undeva, din burta imensă a clădirii, se auzi fluieratul de satisfacție al lui Abelard.

— Copii, asta e o gară! Un punct de legătură între două spații, unite bidirecțional, în vederea realizării transportului de forme materiale. De forme, nu de energii.

— E o capcană! șopti femeia. Înghiți un nod, apoi își șterse fruntea. Pedeapsa... Nimeni n-a fugit nicăieri. Un circuit închis, asta e pedeapsa. Unda cronozofică ne-a lăsat într-un spațiu curb. Lipsit de timp efectiv.

— Nu pricep, se încruntă Caice. Evadarea a reușit, Enfer a rămas undeva în urmă, ca un vis urât, am reușit să identificăm planeta asta și să ne materializăm la sol...

— N-am reușit nimic. E un circuit închis, repetă femeia, apoi se apropie de el și îi trase vibratilul din teaca de piele. Întoarce-te înăuntru și încheiați repede documentarea. Trebuie să plecăm imediat, dacă se poate... Acolo, în stânga clădirii, am descoperit o drezină. Poate avem noroc și nu se dematerializează. Repede, altfel...

Lăsă fraza în suspensie și se îndreptă cu pași mari către colțul clădirii, cu arma atârnând fără vlagă în mâna dreaptă. Umbra lui Caice, cel adormit pe scândurile drezinei, începea să se decupeze pe pietrișul rambleului.

Condensator de timp

Se numea Harlan Withman, avea 33 de ani și era de profesie celibatar. Multimilionar și niței cam aiurit. În rest, prietenul meu cel mai bun. Spun „se numea", „era", pentru că, de o săptămână, nu mai știu absolut nimic de el. Ultima oară l-am văzut de Sf. Jonathan, când m-a chemat să-i fac o vizită, la castel.

M-am grăbit să mă conformez și m-am urcat într-un taxi. L-am descoperit în mijlocul imensei peluze din fața edificiului în stil neogotic, înconjurat din toate părțile de stive înalte de cartoane cu ouă. Șiruri lungi de camioane își așteptau rândul în fața grilajului de metal și câteva zeci de muncitori zilieri descărcau marfa de pe brațele stivuitoarelor electrice.

— Sfinte Sisoe, Harlan, ce-i... **găinăria** asta?! l-am întrebat uluit. O nouă afacere?

— Ha-ha, bine zis, o nouă afacere! a rânjit el și m-a tras de cot către un spațiu mai larg, între cartoane, unde odihnea în soare un birou din furnir, un terminal „Wiggeria" și mai multe scaune de răchită. Cea mai originală afacere din lume. Milioanele mele contra Timpului.

Cred că l-am privit de-a dreptul suspect, pentru că mi-a făcut semn să iau loc și s-a grăbit să-mi ofere explicații.

— Am dat de firul unei chestii fundamentale. Tu știi că n-am fost un tip prea tare la carte. La școală, nu m-am

omorât deloc cu învățatul și bătrânul a trebuit să pompeze mereu bani în câte-o fundație științifică, pentru ca dascălii mei să-nchidă ochii și subsemnatul să promoveze. De intuiție nu am dus însă lipsă niciodată. Și nici de baftă. Ei bine, astea două la un loc m-au făcut să dau de Urma Timpului. Și cred că, într-adevăr, e vorba de-o afacere. Așa cum ai numit-o tu. Și încă una profitabilă.

M-am foit pe scaunul tare. Brusc, mi se făcuse foarte cald. I-am aruncat o privire urâtă. Harlan a râs.

— În regulă, bătrâne, nu sunt chiar atât de sărit de pe fix. Ia tot ce ți-am spus... ca atare. E, pur și simplu, vorba despre o afacere.

— Cu ouă?! am clătinat din cap.

— Cu ouă, a ridicat el din umeri. S-a ferit din calea unui muncitor și s-a apropiat de urechea mea dreaptă. Știi care este defectul vostru, al tipilor foarte școliți, dar fără imaginație? Că vă bazați prea mult pe legi și pe obișnuințe. Un ou, amice, nu e doar un produs galinaceu, cu care să-ți umpli burta. Un mare poet spunea că în el zace Increatul. Că oul este Timp suspendat. Ce frumos! Și, mai ales, ce adevărat! Pricepi? Fiecare din chestiile astea albe care ne înconjoară reprezintă un Început de Timp.

Am luat un ou și i-am lovit coaja cu unghia. Probabil că nu arătam prea inspirat.

— Uite ce e, a oftat. Timpul este prizonierul tuturor lucrurilor nevii. Când se eliberează din carapacea lor, acestea se distrug. Și cele vii conțin Timp, dar în cantități infinit mai reduse. De asta trăiesc și mai puțin, cum s-ar zice. Compară, de exemplu, existența unei roci și a unui om.

Nu știu dacă, științific vorbind, argumentele lui aveau vreo valoare, dar totul părea destul de logic. Am dat din cap, hotărât să am răbdare și să nu-l întărât.

— Am băgat vreo 15 milioane de marafeți în treaba asta. Și vreau să cred că am făcut o afacere.

Am zâmbit tâmp și am dat iar din cap.

— Ouăle sunt singurele obiecte nevii din natură care, printr-un proces interesant, se transformă în ființe vii. Atunci când bănuțul purtător de embrion își schimbă structura, se eliberează o cantitate apreciabilă de Timp. E un lucru pe care toți fermierii cu vechime îl cunosc din experiență, deși nu știu cum să și-l explice. Cloștile, de exemplu, îmbătrânesc din acest motiv de câteva ori mai repede decât restul găinilor. Trăiesc accelerat, înțelegi?

— Și tu vrei...

— Exact. Să eliberez brusc o cantitate mare de Timp. Te-am chemat să fii martor la fenomen.

Chiar am fost martor. Dar la ce anume, nu realizez prea exact nici acum. În cea de-a treia zi, căldura miilor de aeroterme a produs, probabil, prima desprindere din Neviu. Alarma „Wigerriei" a prins să țiuie foarte subțire, atenționându-ne. Și atunci s-a întâmplat. Pur și simplu.

Harlan îi îndepărtase de pe domeniu pe toți angajații și rămăsese singur în mijlocul mării de coji albe. Întâi a fost ceva ca o sclipire tăioasă prin aer și a început să miroasă a cârpă arsă. Apoi, el a prins să se miște din ce în ce mai repede, până când s-a metamorfozat într-o ceață difuză, strălucitoare, care a dispărut din câmpul vizual al binoclului.

Asta a fost tot.

La momentul prescris, niciun pui nu a mai ieșit din coajă. Muriseră cu toții. Am dat dispoziție să fie luate toate cartoanele de acolo și am închis domeniul. De atunci, nu mai ies din casă și mă străduiesc să mă gândesc la altceva decât la afurisitul de experiment. Și bineînțeles că nu pot.

Doamne-Dumnezeule, mi-e frică să mai mănânc ouă la micul dejun, ca nu cumva să mă uit în oglindă și să mă trezesc cu riduri pe față!

Univers aleator cu uzo și sirtakis

Marea foșnea stins la picioarele noastre. Cu o zi înainte, fusese furtună în larg și țărmul era înțesat cu scoici, alge și crabi morți. Soarele țesea printre norii subțiri o pânză cerată, aburind lumina zilei. Parcă ne găseam într-o poză îngălbenită, cu domni în pantaloni de baie până la genunchi și domnișoare cu costume ce nu le lăsau decât brațele și pulpele goale.

I-am spus-o și lui Eduard, iar acesta a dat absent din cap. Pe nisip, până în depărtare, nu se zărea nimeni, în afara noastră.

Ne aflam de mai multe zile pe plaja strânsă ca într-un clește de brațele golfului, încercând să scăpăm de agitația și de stresul cotidianului de pe continent. Jucam interminabile partide de șah, înotam până departe în larg, acolo unde culoarea albă a spumei devenea azurie, făceam gimnastică aerobică, apoi ne lăsam arși de soarele începutului de toamnă, regretând absența femeilor.

— Nici o femeie! decretase ferm Eduard. Nu te lasă o clipă să te bucuri de frumusețile naturii. Li se pare că sunt mai grozave decât ea.

Așa că eram singuri. Beam bere și aruncam cu sticlele goale după albatroșii prea obraznici. Plaja era numai a noastră, proprietarul închiriindu-ne-o la un preț de nimic. Serile, mergeam la restaurantul pescăresc din celălalt capăt

al insulei și Stavros, grecul cu ten măsliniu și păr cârlionțat, ne servea cu specialitățile ciudate ale adâncurilor albastre, de existența cărora nu știusem niciodată. Lui Eduard începeau să-i sclipească ochii după cea de-a doua măsură de uzo și-i chema pe lăutari lângă el, să-i facă un *sirtaki* la ureche. Când ritmul atingea paroxismul, sărea pe masă și dansa, ținându-și coatele strâns lipite de trup. Izbea cu tocurile în pânza apretată și chiuia. Nu avea nici o picătură de sânge în vine, așa că nu conteneam să mă mir, mai ales când se lăsa pe vine și-și lua paharul, închinând în direcția mea:

— Henry, îmi ești prieten bun, așa că pot să-ți spun: las-o naibii de civilizație, că și-așa o s-o ia dracu' curând. Vino și joacă lângă mine, cât se mai poate. Cât încă fața lumii mai arată așa.

Cuvinte de om beat, pe care le uita cu regularitate a doua zi. Îl căram, ajutat de Stavros grăsanul, până la birjă și acasă îl întindeam îmbrăcat pe pat. Mă azvârleam, la rându-mi, într-al meu și ascultam, cu mâinile sub cap, cum sforăie, abia acoperit de vâjâitul stins al brizei de sub ferestre.

Uneori, proprietarul ne căuta pe plajă și ne lăsa corespondența într-un coș de răchită, pe fundul căreia descopeream și bucăți parfumate de *aneki*, prăjitura cu portocale specifică insulei. Scrisori primea mai mult Eduard: de la laborator, de la poligonul de experiențe. Mie-mi veneau vederi de la Paris, de la Londra sau de la Roma, capitalele prin care rătăcea cu trupa ei de *mascalzoni* mucoasa de fiică-mea.

Eduard le citea mormăind înjurături în surdină, apoi le rupea în bucățele. Vântul le ridica și le risipea până departe în larg, punctând albastrul zării. Eu așezam vederile în coș și acasă le puneam, teanc, peste celelalte, de pe noptieră.

Eduard își termină de băut ultimele picături din sticlă și o azvârli către tufele de mirt din spate. Medită câteva clipe, apoi mătură cu palma piesele de pe tablă. La câțiva pași, marea clipocea leneș, îmbrăcând în spumă stânca verzuie, în formă de cap de cal.

— Nu ți-am povestit niciodată cu ce mă ocup acolo... spuse răgușit și arătă cu bărbia spre larg.

Gestul său vag accepta mai multe înțelesuri pentru acest *acolo*: continentul, institutul, lumea obișnuită. Mințea. Fără să mai știe. Îmi spusese de nenumărate ori, dar de fiecare dată lăsa impresia că a uitat. Ca și acum.

În larg, două bărci de pescuit își ridicau pânzele albe pentru a profita de briză. Știam totul, până în cel mai mic amănunt: Institutul, cu cercetările sale teoretice în domeniul fizicii temporale, ecuațiile circulare de dispersie, zonele de vacuum cronologic, formulele de bază pentru timpul standard...

Aiureli! Dintotdeauna fusesem de acord cu buna, solida și străvechea soluție temporală oferită de Heraclit, cel ce asemuise **timpul** cu un râu, în apele căruia...

Una dintre bărci dispăru. M-am frecat la ochi, dar pe oglinda mării, lumina cerată nu contura decât o singură velă.

— Regnurile, spunea Eduard, examinându-și unghiile, regnurile nu se deosebesc între ele decât prin timpul lor

individual. Timpul, în sine, este o structură formată dintr-un număr finit de linii, care pot fi combinate într-o infinitate de moduri. Din această cauză, există o multitudine de forme ale timpului. Ceea ce ne diferențiază pe noi de plante sau de minerale nu este structura materiei în sine, ci aceea a timpului.

În noi curgeau timpuri diferite. De aceea, unele ființe trăiau mai mult, altele mai puțin. Și poate că și piatra își ducea propria existență, dar timpul ei de manifestare era mult prea lent ca să devină perceptibil.

În poligon se realiza chiar în acea dimineață o experiență de destructurare cronologică. Formulele matematice nu le-am înțeles, dar am priceput comparațiile: era vorba de ceva asemănător cu extragerea apei dintr-un recipient. Umplându-l apoi cu un alt lichid, forma acestuia urma să se modifice după profilul ocupantului.

— Nu există călătorie în timp, pentru că nu există un singur timp, spuse Eduard și se ridică încet de pe cearșaf. Există numai timpuri individuale. Memorii cronobiologice, care coboară până la rădăcinile Clipei Dintâi. La ele ne străduim să ajungem.

Stăteam în picioare pe o plajă pustie. Lângă o mare albastră și pustie. Nicio pânză. Nicio pasăre. Cerul și apa, două azururi indolente.

Am revenit acasă, cu mâinile în buzunare. Seara, ne-am dus să mâncăm specialități marine și să bem uzo la restaurantul lui Stavros. De cealaltă parte a țărmului se găsea însă un bulevard, care străbătea podul suspendat și se înfigea departe, în burta continentului.

În apropiere de centru, ne-am holbat uluiți la clădirile scunde, cu aspect futurist. Nimeni nu auzise de Stavros sau de restaurantul său. Îngrijitorii de la pompele de vacuum ne priveau serioși, cu șepcile albastre date pe ceafă și ridicau din umeri. Ei nu puteau să ne indice altceva decât orarul curselor directe către Fonawryetta, baza intermediară din drumul spre Oslo. Dacă ne terminaserăm excursia, ne puteam întoarce oricând.

Excursia? Eduard a ridicat din umeri, cu un zâmbet strâmb. Ne-am întors la vilă, ocolind dâmburile și tăind chiar prin inima tufișurilor de leandru.

În locul căsuței cu verandă și cu acoperiș de olane viu colorate ne aștepta un tub uriaș, cu diametrul de 15 metri, înconjurat de un gard metalic de protecție. Pe o plăcuță metalică, scria cu litere galbene: „Punct spațial de cercetări cronozofice. Universuri posibile în trei dimensiuni".

M-am răsucit către Eduard, să-i surprind privirile, dar lângă mine nu se afla nimeni. Universuri posibile în trei dimensiuni... Hmm!

M-am îndreptat spre țărm, în lumina cerată, cu un gust de fiere sub limbă. Doamne-Dumnezeule, ce-aș mai fi băut un uzo și ce-aș mai fi jucat un *sirtakis*, domnule Stavros, pentru că, nu-i așa? – nici Londra, nici Paris, nici Roma nu reprezintă altceva decât proiecții posibile în trei dimensiuni.

Acolo unde ar fi trebuit să se legene oglinda vălurită a mării, creștea spinarea molcomă a unei câmpii. Stânca cu formă de cap de cal se legăna în vântul subțire al pustei, gata s-o pornească la păscut.

Istoria, ca un tort tăiat felii

Mașina timpului s-a zguduit de câteva ori, atrăgându-mi atenția că intrasem iar într-un *nod cronozofic*. Apoi, a înțepenit brusc și și-a aprins pozițiile, anunțând andocarea la punctul de sosire. La naiba, conform cronometrului de bord, până la andocare mai erau încă 3 minute și jumătate de Timp Standard!

Imaginea furnizată de holocamere se încăpățâna să-mi prezinte însă spațiul de andocare cunoscut, așa că am ridicat din umeri, am poziționat conturul magnetic al vasului pe pasul variabilității locului și m-am grăbit să părăsesc *coconul*.

Primul lucru care mi-a dat de bănuit când am păşit pe treptele de vanadiu, a fost... **privirea lor**. Am tras aer în piept și m-am grăbit să cobor, încercând să-mi aduc aminte unde mai văzusem eu globii aceia oculari reci și lipsiți de mișcare, degajând un fel de fluid magnetic. N-am reușit. Dincolo de cordonul de protecție, șeful și-a scuturat pipa din spumă de mare și a împuns cu coada ei în direcția mea:

— Încă o încercare ratată! i-am auzit mârâitul nervos. Cred că știi cine-i acela care a stăruit atât în succesul ei, încât a reușit să-l convingă pe Director să-și dea acceptul... Orwell, te-ai întors în cea mai împuțită zi din viața Institutului. Tocmai s-a încheiat ședința proiectului de buget pentru semestrul următor. Din cauza insuccesului tău,

am rămas cu numai 44% din cât am cerut. Iar asta e numai cea mai mică dintre nenorociri.

M-am oprit, la rândul meu, la doi pași de cordonul verzui fosforescent, repetându-mi că șeful fusese dintotdeauna un tip prăpăstios. Poate că de-aia îl și aleseseră în fruntea grupului de Modificatori.

— În regulă, boss, s-a mai greșit de câteva ori până acum și nu a murit nimeni, nu? A modifica Istoria nu e totuna cu a tăia un tort în felii și tu trebuie că știi cel mai bine asta, Jorge, doar singur ai marcat Legile Progresivității și Salturile Aleatorii în crono-spațiul normal. În regulă, s-a întâmplat că n-am putut să folosesc arma. Dormea, pricepi? La dracu', nimeni din colectivul ăla infect de Programatori n-a reușit să prevadă o atare posibilitate și nu am fost pregătit. Pentru că, pur și simplu, nu-i același lucru să împușți un om adormit sau unul treaz. Nu-ți vine să-i zbori creierii în somn!

Echipa de asistenți mă privea fără să spună un cuvânt. De parcă m-aș fi făcut vinovat de ceva cumplit. Mă fixau ca pe un condamnat la moarte. Ba nu, parcă ei ar fi fost cei condamnați la moarte și asta din cauza mea.

— Nu vă alarmați prea tare, misiunea nu a risipit zadarnic cei 4.676.989 kiloergi: ceva-ceva tot am reușit să încropesc. Am părăsit sediul Partidului și am intrat în cel al Academiei. Dacă n-am putut să-l ucid, conform planului, măcar am afectat din plin liniile temporale ce-l priveau în mod direct. Am modificat conținutul dosarelor personale. Istoria se va modifica, așa cum ne-am dorit-o. Numai că noul ei traiect va fi ceva mai greu predictibil. Ce vă

holbați așa, am tăiat felia pe care am vrut-o, numai că m-am folosit de serviciile unui alt cuțit.

În spate, mașina timpului torcea stins, anulând ultimele unde cronozofice, înainte de stabilizarea completă a câmpului. Pentru ca eu să pot să pășesc dincolo de perimetrul de protecție. Fără veste, șeful a ridicat mâna stângă și a întins arătătorul către scaunul pe care stătuse până în momentul temporalizării mele. De pe prima pagină a unui cotidian al cărui nume nu-l zăream, mă fixa rece fotografia color a unui Führer înalt și blond, cu zvastică metalică prinsă de gulerul negru, îngust, al unei uniforme militare.

Nodul din gât s-a transformat într-un pumn dureros: cei de la Institut nu-mi vorbiseră niciodată, în timpul orelor de instruire, despre identitatea genelor mele recesive. Și nici despre faptul că modificările induse factorului Istorie conduc, implicit, la modificări ale hărților genetice. Dumnezeule milostiv, **Führerul de acolo... eram chiar eu!**

Am înghițit în sec și m-am răsucit cu toată viteza către mașina timpului.

Libreville – secolul XIX

Vagonul luă curba cu un scârțâit ascuțit, care aproape că zgârie timpanele pasagerilor. Bărbatul cu pălărie de fetru, cu borul îngust, îi privi preț de câteva clipe pe cei trei vecini de compartiment, care stăteau solemni, cu jobenurile negre pe cap și cu mănușile negre pe genunchi, fără să schițeze nici măcar umbra vreunei tresăriri. Îi veni să zâmbească și reuși cu greu să se abțină. Pesemne că schima sa facială ar fi fost considerată o impolitețe. Se mulțumi să-și dreagă vocea și își întoarse capul spre geam.

— Cred că ne apropiem de Nouncy Criecker, spuse rar cel din fața sa. Își lovi ușor mănușile de genunchi și continuă. Pe vremuri, aici era o gară foarte frumoasă. Libreville-1894, parcă așa se numea. Ehe, ce vremuri, ce vremuri! Țineți minte, prin Alabama umblau cowboy, călări pe cai adevărați și trăgeau cu pistoalele...

— Libreville, da, aprobă domnul cu perciuni mari și negri, care privea puțin sașiu. Am oprit în vreo două rânduri aici. Îl cunoșteam destul de bine pe șeful de gară. Un tip liniștit, din Ohio, care era în stare să bea o sticlă de whisky la o masă.

— Cine, Girek? Păi Girek venise din Mexic, nici vorbă de Ohio! se vârî în vorbă cel scund, ștergându-și nasul cu o batistă neagră. Girek a fost cel mai mare băutor de whisky din toată Alabama. Făcea pariuri cu străinii care nu auzi-

seră de faima lui și-i băga sub masă. Înainte de a se angaja la stație, a fost văcar la o fermă dinspre Mohicans.

— Atunci înseamnă că îl confund, acceptă celălalt și se lăsă pe spetează. Savieck, cofetarul, trebuie că era din Ohio.

— Savieck poate că da, acceptă scundacul și-și vârî batista în buzunarul hainei. Ehe, Libreville, ce vremuri! Ce oameni!

Străinul își scoase pălăria de fetru și-și făcu vânt cu ea de câteva ori. O picătură de transpirație i se prelinse de pe frunte pe gât și se pierdu în gulerul tare al cămășii. Lăsă ziarul „Washington Post" să-i alunece pe bancheta de lemn și se aplecă în față.

— Vă rog să mă scuzați că mă amestec în discuție... dar nu ne îndreptăm spre Dallas? Din câte știam, între Atlanta și Houston e numai prerie. În ghid nu e menționată nicio localitate.

Signalul locomotivei șuieră strident undeva în față. Cei trei se priviră un moment pe sub sprâncene. Scundacul își scoase din nou batista neagră și-și tamponă fruntea de două ori.

— Hmm... Sunteți... adică veniți de departe, nu? N-ați auzit de Ziua Amintirii? Se sărbătorește în State de foarte multă vreme, cam pe la mijlocul lunii septembrie. E vorba despre, hmm... o aniversare istorică, să zicem așa. Se scot de la naftalină lucruri intrate în uitare și se țin, pentru exact 24 de ore, în lumina crudă a Realității. Ca și cum s-ar deschide rafturile unui muzeu către străzile orașului. Numai că, în acest caz, muzeul este toată țara. Înțelegeți?

— Mă tem că nu.

Scundacul ridică din umeri și privi în batistă, de parcă ar fi zărit acolo un gândac scârbos.

— Nici nu ne așteptam, zâmbi înțelept sașiul. În fine... Venim dintr-un loc și dintr-o epocă în care considerăm că timpul nu este așa, ca un fluviu, cum credeau anticii. Ci mai degrabă ca un mănunchi de nuiele, legate strâns printr-un șnur de energie de o natură specială. În ansamblu, fiecare nuia e posibil să existe, dar ceea ce se vede este mănunchiul. Dacă desfaci șnurul energetic, fiecare nuia devine, rând pe rând, Realitate. Asta numai în Ziua Amintirii, domnule.

Se opri, respiră adânc și ascultă trepidația cadențată a roților. Apoi le făcu semn celorlalți și-și ridică mănușile de pe genunchi.

— Libreville, domnilor! După dumneavoastră!

Ușa compartimentului se deschise exact când trenul înțepeni în gară. Cei trei îl salutară cu priviri ușor ironice, își puseră jobenurile și ieșiră pe coridorul pustiu. Rămas singur, bărbatul se ridică și deschise fereastra ovală. Un șuierat surd acoperea zgomotele exteriorului și un șuvoi de abur încețoșă imaginea pentru câteva clipe. Privi circumspect peronul curat, marcat cu benzi de verdeață. Îi văzu coborând scara metalică din capătul vagonului, apoi răspunse cu o fluturare a mâinii la semnul perciunosului. Cei trei își săltară gențile negre pe umăr și schițară gestul de a deschide ușa stației. Nu reușiră însă să-l ducă până la capăt și se transformară într-o ceață ușoară, care cuprinse iute întregul peron, panoul de bun-venit, pe care scria cu litere mari „**LIBREVILLE – 1894**", trenul, linia ferată...

Înghiți în sec și simți că-l trec toate apele. În sfârșit, reuși să deschidă ochii și se clătină ametit în lumina blândă a după-amiezii. De jur-împrejur, preria își fremăta valurile de iarbă în bătaia vântului cald venit dinspre răsărit.

Libreville? Blestem, de trei ori blestem! De când cumpărase secolul XX patentul călătoriilor personale în timp?

Se strâmbă nemulțumit și, în vreme ce se transforma într-un fuior de ceață, se gândi că rata pentru a treia oară spectacolul asasinării președintelui Kennedy, numai din cauza unor distorsiuni temporale provocate de paraziți.

Sărăcie mare pe Bulevardul Cinci

Bill fusese dintotdeauna de acord că Bulevardul Cinci nu constituia un vad prea grozav, deși se afla foarte aproape de centrul comercial. Confraților le arăta cioturile picioarelor, estetic aranjate cu laser-jetul, într-o clinică clandestină, și le spunea cu ironie amară:

— Sărăcie cumplită, oameni buni, în sectorul meu. Încercați-vă norocul mai spre periferie...

Bill Haupkins era unul dintre cei 3211 cerșetori autorizați ai City-ului. Gradens, sectoristul, își amintea cu precizie de cea dintâi zi, când îl găsise postat la colțul intersecției, în locul bătrânei Dow, care dăduse ortu' popii pe treptele unei crâșme ordinare.

— Dacă vrei să ai o viață liniștită cu mine, încearcă să nu te trezești cu reclamații de la vreun client, îi spusese zâmbind amenințător, în dimineața aceea aburită de octombrie. Cu mamzel Clara nu am avut nicio problemă, ar fi bine să știi încă de la bun început.

Ei bine, avertismentul avusese efect. Nici cu el nu avusese necazuri. Bill își strângea liniștit banii în cutia de plastic, nota sârguincios numele clienților care îl miluiseră în acea zi, împingea fișa în gura primului imprimator public și se târa până la banda rulantă, care-l transporta către „sicriu". Căpătase adăpost în Sectorul Piramidal Șapte, unde statul își strângea de regulă mușteriii, de care trebuia să aibă grijă cu minimă cheltuială.

În dimineața aceea sosise cu mult mai devreme ca de obicei, pe trotuar. Luminile de confirmare nu se aprinseseră, dar Bill renunțase să mai aștepte și se rostogolise de pe banda rulantă către capacul cald al canalizării, pe sub marginea prost izolată a căruia ieșeau fuioare subțiri de aburi. Cu o bucată de ziar sub fund și cu cealaltă în mână, prefăcându-se că citește, dar de fapt uitându-se numai la poze, aștepta răbdător ivirea primilor clienți. Se gândea la petrecerea din seara aceea și-i lăsa gura apă. Ruy Diaz îl trecuse și pe el pe lista invitaților, după ce ascultase plictisit aproape cinci minute insistențele lui Savielli-orbul-cel-cu-patru-ochi.

Ca de obicei, primul apăru gogoșarul de Orlando Dee, care-l salută repezit și-i aruncă în cutie o monedă de doi soldi din argint. Dispăru după colț, mai înainte de a auzi mulțumirile lui Bill. Îi urmară Diana Ross, cu părul împletit în eternele-i paiete de aur, Guss ce-și târșâia piciorul drept și mormăia mereu blesteme pe nas, bătrânul cu nas coroiat, al cărui nume nu reușea să și-l amintească, fiind obligat să consulte de fiecare dată lista abonamentelor individuale, Henderson, poreclit Nas-Crestat, și Maya, fecioara cea țicnită, care-i stătu pe cap aproape o jumătate de oră, stăruind să afle unde avea de gând să-și cheltuiască banii în seara aceea.

Către prânz, își schimbă locul, mutându-se pe marginea de sticlă a trotuarului, chiar sub botul aerojeturilor; aerul se încinsese și filtrele absorbante de la Controlul Calității Aerului pârâiau îngrijorător, străduindu-se să facă față situației. Așeză cutia alături și începu să numere

mărunțișul, chinuindu-se să compună ceva în gând pentru raportul de bună purtare al clienților din prima parte a zilei. La dracu', iar trebuia să măsluiască adevărul în privința lui Henderson! Dacă nu scotea ceva, risca să i-l ia și să-l mute în alt sector...

Auzi sunetul monedei, dar nu întoarse capul, continuându-și operațiunea de numărare. Trebuia să fi fost Adolfo Odangert, cu cele șase fiice blonde în landou, sau...

Culese moneda, tot fără să ridice ochii de pe afișajul din cristale lichide. Întinse mâna, să o arunce în cutie, dar se răzgândi în ultima clipă. O duse la ochi și citi aiurit inscripția de pe una din fețe: „1 UME". O răsuci: „Banca Unită Europeană". Își umezi buzele cu limba și pipăi moneda. Evident că era nou-nouță, îi simțea zimții ascuțiți și chiar izul acela unic de metal de curând prelucrat.

— ...Dumnezeii cui știu eu! se răcori și azvârli discul minuscul către gura de canal. Asta nu putea fi decât isprava lui Oleg-trei-vise-rele, care se abținuse de la vot atunci când solicitase Bulevardul Cinci.

Către seară, când numărul aerojeturilor scăzu în intersecție, se târî pe coate până la imprimatorul de la gura de metrou și vârî lista înăuntru, însoțită de raportul cotidian de informații. Când să plece, privirile îi căzură peste monitorul cu știrile după-amiezii.

„...s-a hotărât de comun acord cu toate statele implicate în proiect crearea până în luna iulie a anului viitor a Băncii Unite Europene, care va pune în circulație noua monedă de „1 UME" (unitate monetară europeană), în vederea uniformizării cursurilor valutare. Noua monedă

va avea valoarea de 1 milion de soldi actuali. Se speră astfel realizarea unei protecții eficiente a valorii monetare a tuturor statelor din uniune în fața asaltului destabilizator la care sunt supuse economiile lor, din cauza valului de călători temporali ce au împânzit continentul în scopuri numite de ei științifice..."

Bill urlă și se repezi, de-a rostogolul, printre picioarele pietonilor, către intersecție. Cu riscul de a fi strivit de trabucurile negre ale aerojeturilor, pipăi suprafața rugoasă de poliprem în toate direcțiile, dar degeaba. Degeaba! Dumnezeule mare, 1 milion de soldi, cărora tembelul de el le dăduse cu piciorul...

Plecă, bolnav, către „sicriu", târziu, după ce încetase orice fel de circulație prin intersecție. Nu îl mai interesa nicio petrecere. Călător în timp, hmm...

Scuipă cu încrâncenare și se târî către banda transportoare. Rahat! Un milion de soldi! Mare sărăcie pe Bulevardul Cinci!

Să-l omori pe Napoleon...

— Se presupune că Universul în care trăim nu există în mod continuu, ci numai în manieră periodică, că materia din care este alcătuit ar *sclipi*, aidoma unei surse de lumină, care este întreruptă la perioade regulate cu ajutorul unui comutator. Numai că noi nu reușim să observăm acest lucru, deoarece frecvența *sclipirii* ar fi extraordinar de mare, de ordinul câtorva miliarde pe secundă. În acest proces sunt implicate ambele dimensiuni – spațiul și timpul.

Barjavel își șterse sudoarea de pe frunte cu o batistă în carouri. În amfiteatrul uriaș plutea o tăcere molcomă. Undeva, dinspre șirul de ferestre din stânga, se auzea, îndepărtat, zumzăitul gros al unui motor. Într-un târziu, un picior se frecă de podea și cineva își drese vocea.

— Asta vrea să însemne...

— ...că, da, călătoria în timp, deși e posibilă, nu e și probabilă. Este concluzia la care au ajuns, de-a lungul istoriei, toți cercetătorii ce s-au preocupat de problema aceasta. Dar, vă rog, priviți cu maximă atenție formula, claritatea soluției oferită de ea nu poate fi pusă la îndoială.

Un șir de murmure se porniră deodată, din mai multe locuri. Barjavel ridică palmele pentru a le preîntâmpina.

— Vă rog... vă rog... Psihomatematica este o știință ale cărei rezultate nu pot fi puse la îndoială de nicio soluție logică de tip aristotelic.

— Dar, stimate domnule profesor Barjavel, după câte știm există un Centru destinat Cercetărilor Temporale, se repezi o voce din stânga. Finanțat chiar de Guvern...

— Praf în ochii fraierilor, dragul meu. Barjavel își scoase ochelarii din toc, și-i puse pe nas, apoi întoarse capul în direcția din care sosise constatarea. De la înființare și până în prezent, nu a servit decât ca paravan pentru cercetările în domeniul psihomatematicii. Călătoria în timp este, repet, un fenomen posibil. Îi cunoaștem fundamentele matematice și chiar ecuațiile care explică fenomenul declanșării ei. Nu ține însă de domeniul probabilului pentru a putea fi realizată.

— Bine, dar este un paradox! izbucniră mai multe voci. Ba chiar un nonsens.

— Un paradox? Barjavel ridică ușor din umeri și mai privi o dată în direcția tablei acoperită cu formule matematice. Fie și așa. Dintotdeauna am fost de părere că exemplul practic este cel mai elocvent. Se găsește cineva printre dumneavoastră cei din sală care să aibă curajul să pătrundă în misterele acestui paradox? Mă ofer să-i indic soluția psihomatematică, pentru a străpunge cuantumul spațiu-timp care ne guvernează existența și ne obligă la linearitate.

Urmă un moment de stupoare generală. Foșnetul mâinilor răsfoind caietele se asemăna cu cel al vântului într-un lan de porumb verde. Apoi, vocea din stânga șirului de bănci reveni cu vigoare.

— Eu, profesore. Sunt interesat să ajung la Toulon, în timpul asaltului dat de Napoleon.

— Interesant, zâmbi Barjavel. Foarte practic și exact. Și de ce, mă rog, chiar în acel timp și în acel loc, dacă-mi este permis să întreb?

Studentul râse și-și scutură pletele lungi.

— Pentru că, dacă judecata mea este corectă, pentru a putea demonstra existența călătoriei în timp, trebuie să modific ceva acolo, în trecut, ceva care să ne afecteze pe noi acum. Principiul lui Harrison, nu, profesore? Pe scurt, vreau să-l ucid pe Napoleon.

Barjavel încetă pentru o clipă să mai respire și se uită la el cu o privire uluită.

— De ce nu? se grăbi să explice studentul. Călătoria în timp nu e probabilă, parcă așa ați spus. Atunci există 99% șanse să nu se întâmple nimic. Dacă reușesc și 1% acela devine realitate, atunci vom putea demonstra împreună lumii întregi că savanții s-au înșelat și vom intra în istorie ca promotori ai călătoriei în timp. Nu riscați nimic, nu-i așa? Sunt sigur că, de-a lungul anilor, ați pus de sute de ori această întrebare și ați asistat la sute de experimente nereușite. Unul în plus nu va modifica peisajul temporal.

Barjavel clătină din cap, apoi îl chemă cu arătătorul. Scrise o formulă pe un petec de hârtie, se apropie de el și i-l întinse.

— Concentrează-te, îi recomandă. Este obligatoriu să o rezolvi mental și, dacă aplici corect funcția, ajungi unde-ți dorești. În teorie, bineînțeles. Indiferent cât de departe îți dorești să călătorești și cât îți propui să rămâi acolo, pentru noi, cei de aici, între dispariția și reapariția dumitale nu va...

— ...trece mai mult de o secundă, știu. Principiul lui Vojinski. În regulă.

— Mai poți încă să renunți, îl fixă cu atenție Barjavel. Nu este nicio rușine să nu-ți dorești o aventură posibilă.

Celălalt clătină însă din cap, desfăcu petecul de hârtie, citi cu sprâncenele încruntate formula și... dispăru. Barjavel vru să schițeze un gest. Imediat, însă, pe podium pâlpâi o scânteie albă, fața curajosului păru să se întrupeze dintr-un fel de ceață, dar procesul nu avu continuitate și totul dispăru din nou.

Sala amuțise. Profesorul ciocăni în catedră de câteva ori, solicitând atenție.

— Aveți idee ce s-a întâmplat cu adevărat, stimați cursanți? După câte observ, cred că nu. Filosofia **cronolizei** nu e un lucru tocmai ușor. Sunteți de acord să încerc să fac eu un fel de analiză momentană a evenimentului?

Dinspre sală nu se auzi niciun sunet.

— În fine, ridică Barjavel din umeri. Consider tăcerea domniilor-voastre drept o acceptare. Colegul vostru cel plin de inițiativă a ajuns în punctul și în momentul pe care și l-a dorit, de vreme ce, iată, formula matematică a funcționat, iar cuantumul spațiu-timp a fost distorsionat și rupt. Și, într-un fel sau altul, pe care nu mi-l explic, dar nici nu încerc... a reușit să-l ucidă pe Napoleon.

Profesorul făcu o pauză, ridică paharul cu apă de pe tava metalică și sorbi o gură, după care-l puse la loc. În mod evident, încerca să tragă de timp pentru a-și putea ordona ideile.

— Omorându-l, termenii indiciali ai psihomatematicii ne demonstrează că istoria s-a modificat într-atât încât

noi, cei prezenți aici și acum, nu mai putem exista, devenind numai o posibilitate într-unul din nenumăratele buzunare ale istoriei. Dar dacă, totuși, continuăm să existăm – și acest lucru mi se pare evident – înseamnă că actul uciderii lui Napoleon nu s-a petrecut. În aceeași succesiune logică, dacă n-a avut loc, înseamnă că nici călătoria nu s-a efectuat, adică a fost respinsă pe toate axele de evoluție cronologică. De aici, putem să tragem concluzia că orice călătorie în timp este posibilă, dar nu și probabilă. Iar colegul dumneavoastră poate să confirme adevărul acestei axiome.

Și Barjavel făcu semn cu capul către partea dreaptă a șirului de bănci. Studentul cu păr tuns scurt și cu tricorn pe cap se ridică încet în picioare.

— De acord, profesore, dar n-am putea încerca, mai întâi, un salt la Trafalgar?

Zi ciudată

Soarele era o pată jilavă, între norii cenușii.

„O pată jilavă", gândi Smith, în timp ce se îndrepta către Centrul de Expediere, împreună cu miile de inși care pășeau ca în transă.

Nimeni nu știa cu exactitate când luaseră ființă **zilele ciudate**. Unii credeau că datau din *Perioada Topologică*. Alții aduceau în discuție vremuri mai apropiate, propunând *Epoca Înaltului Comisar*. Smith însuși bănuia că ele proveneau direct din burta celui de-al patrulea *Război Cronozofic*. Însă nimeni nu vorbea niciodată deschis despre aceste lucruri.

Clădirea Centrului avea forma unui paralelipiped zvelt, din crom și sticlă incasabilă. Două lifturi exterioare țâșneau fără răgaz spre înălțimi, aruncând jerbe de scântei albastre prin tuburile ascensionale.

Se așeză cuminte la coadă și prinse să aștepte.

Oare de când naiba se dereglase totul? Se străduí să-și amintească trecutul îndepărtat, dar în minte nu-i revenea decât pata bolnăvicioasă a soarelui. Trecutul... care trecut? Care prieteni, care familie, care cunoscuți? Înghiți în sec: pretutindeni nu exista decât pata galbenă.

Intră în lift, alături de alți 50 de inși. Când coborî pe platformă, primi un număr de ordine și i se indică o direcție – Sala 903. Rândul de care se lipise se micșora cu rapi-

ditate și, în mai puțin de o oră, ajunse înaintea funcționarului din spatele biroului oval. Încăperea era foarte înaltă și îngustă. Avansă timid și introduse cartela de plastic magnetizat în fanta de lectură a aparatului.

— Vă salut în **cea mai ciudată dintre zile!** rosti formula funcționarul, fără să ridice ochii de pe ecran. Pentru început, putem să vă oferim funcția de satrap într-un regat al Orientului Mijlociu, în perioada antică, o vânătoare de bizoni în America secolului XVIII, funcția de căpitan de corsari, pe o goeletă din secolul XVI, sau pe cea de cosmonaut, la începutul Erei Cosmice...

— Vreau să-l ucid pe Einstein, locuitor al secolului XX, în deceniul întâi, perioada primilor ani. Mai exact, înainte să formuleze Teoria Relativității.

— Hmm! funcționarul își puse ochelarii și-l privi pe sub rama groasă. Ce motivație aveți?

Smith își linse buzele uscate și numără în gând până la zece.

— Îl consider autorul moral al premiselor izbucnirii *Războaielor Cronozofice*. Cred că lumea ar fi mai fericită să trăiască într-un Timp Linear, de tip Trecut-Prezent-Viitor.

— Mda, mormăi funcționarul și bătu o serie de simboluri pe tastatură. În regulă, motivația a fost acceptată. Culoarul 660, camera 321. Plastotubul albastru. Succes în **cea mai ciudată dintre zile!**

Zâmbi ușurat, mulțumi și ieși cu un sentiment straniu de fericire umplându-i pieptul. Urmă întocmai instrucțiunile și, după un sfert de oră, se trezi înaintea plastotubului gol. O carcasă albastră, ca o crisalidă. Pătrunse în

interior, se așează în fotoliu, verifică încărcătura armei din rastel, după care își legă centurile de siguranță. Se privi în oglinda bordului: mustața groasă i se albise de tot, iar ochii i se duseseră în fundul capului.

Înainte de a se cufunda în starea de presomn, se întrebă cum naiba de i se permitea să ucidă chiar pe cine voia. Probabil că fiecare personaj important al Istoriei era vânat în acea zi de zeci și sute de inși. Culmea era că Istoria nu se schimba niciodată. Sau se schimba?

Într-adevăr, **ciudată zi!**

☆ ☆ ☆

— Ceea ce e cu totul straniu, formulă londerul, privind pe deasupra ochelarilor la asistență, este faptul că, începând cu ultimul *Război Cronozofic*, **ziua ciudată** a deschis larg porțile Istoriei, în ambele sensuri: noi ne putem duce în trecut, iar trecutul vine peste noi. Culmea este că majoritatea celor care ne vizitează dorește să-și ucidă trecutul. Să scape de el. Noroc cu Anihilatorul de Distorsiuni, care izolează actul odată săvârșit, precum și consecințele lui, într-o buclă de histerezis, care se autoanulează, disipându-și energia de-a lungul eonilor. În fiecare **zi ciudată**, ne simțim datori să-i mulțumim lui Einstein pentru crearea acesteia și ne întrebăm cum ar fi arătat lumea noastră, dacă nu ar fi imaginat-o. Dacă, spre exemplu, ar fi fost ucis, îna...

II. Contacte de gradul III

Ei și Noi

Modulul spațial avea forma unei picături de culoare verde. Când își luă zborul dintre ruinele impresionante ale străvechiului polis, lumina bolnăvicioasă a satelitului natural îl făcu să lucească spectral.

— La dracu'! exclamă Snack Hurria, privind cu atenție în urmă. N-am să pricep niciodată de unde vine ideea asta bolnăvicioasă de a deveni vizibili...

Lângă el, smotocind iarba grasă, puii mârâiau surd, vădit speriați de sunetul greu al motoarelor ionice. Unul, mai îndrăznet, se apropie de el, ridică lăbuța din spate și urină subțire pe laba piciorului său. După care lătră obraznic.

— Faci parte din singura specie cu limbaj prearticulat pe care-am întâlnit-o aici. Asta nu-ți dă însă dreptul să abuzezi de răbdarea mea, ai înțeles, piciule?

Piciorul se ridică într-un unghi incredibil, izbi scurt și cu precizie, iar trupul vinovatului descrise o curbă prin aer și se propti în scoarța unui vegetal bătrân. Rezultatul fu o schelălăitură strangulată și o tentativă de evadare rapidă din partea celorlalți patru. Snack Hurria oftă și se scărpină pe ceafă, până ce simți o șuviță de ser prelingându-se către sol.

— Ce idee, să rămân aici! Ca să fac, ce? Mi se pare destul de limpede că nu creaturile astea păroase au creat edificiile ruinate din jur...

Ordinele erau însă clare, așa că se conformă: trebuia să aștepte.

Și așteptă. Cățeii crescură, deveniră adulți, puiară, iar puii lor crescură, devenind la rându-le adulți. Steaua galbenă se roti de mai bine de o sută de ori în jurul propriei axe, până să sosească clipa în care să se declanșeze fluxul. Atunci satelitul natural dispăru într-o ceață liliachie, iar oceanul planetar se trezi din amorțire, ridicând un gigant val de flux, care acoperi totul, cu excepția câtorva vârfuri muntoase.

Snak Hurria nu-și amintea să mai fi văzut pe undeva o schimbare de decor atât de rapidă. Ieși din ganga-i de calcar și-și întinse cu satisfacție cele douăzeci și patru de articulații înțepenite, până când le auzi pocnind. Lichidul din jur era rece, dar suportabil.

— Oare unde or fi dispărut animalele alea peltice?

Vorbele i se pierdură într-o bolboroseală uluită: un număr nesfârșit de calmari uriași apărură de după cotul unei stânci și se îndreptară spre el.

— Ia te uită! făcu el răgușit, căscându-și gura în formă de cioc. Ia te uită, nu știam că strămoșii noștri au reușit să ajungă atât de departe în inima Galaxiei cu cochiliile lor primitive!

Invazie galactică

Santiago Bernabeu își sărbători ziua de naștere la „Cormoranul negru", o crâșmă ordinară din cartier. În cinstea celor 35 de ani proaspăt împliniți, bău o sticlă de vin negru și mâncă o friptură de porc, asezonată cu salată de roșii. De când se știa, petrecea acest gen de sărbătoare tot singur. Nu că ar fi fost zgârcit sau că nu i-ar fi dat mâna. Dar era o fire mai retrasă, fără dușmani și fără prieteni. Iar femeile... singura care se uitase pe vremuri după el fusese o văduvă intrată binișor în vârsta a treia, care-i purtase cu insistență sâmbetele pentru salariul său de funcționar cu gradația III.

Niciodată nu se bucurase de prea mult noroc, Santiago. Nu câștigase la loterie, nici la vreun concurs organizat de diferitele firme, ca reclamă la produsele lor, nici chiar la jocul lunar de cărți, pe care-l organiza Asociația Pensionarilor din cartierul său și la care participa din plictiseală. Iar dacă stătea bine să privească în jurul său, seara aceea nu făcea excepție. Așa că termină de scurs paharul, puse furculița în farfurie și îi făcu semn chelnerului să se apropie. Acesta veni cu nota de plată, se aplecă spre urechea sa dreaptă, prefăcându-se că i-o prezintă și îi șopti că e așteptat la masa de la fereastră.

Santiago achită consumația, apoi privi cu fereală în direcția indicată și zări trei străini cu pălării negre pe cap.

Unul îi făcea semn cu degetul arătător. Ridică din umeri: la urma-urmei, era ziua sa de naștere, nu? Putea să-și permită o mică abatere de la obișnuință.

Băură toată noaptea șampanie scumpă și mâncară mezeluri de calitate. Ce conta faptul că noii săi tovarăși purtau mănuși negre cu patru degete și că răspândeau un miros puternic de pământ reavăn? Sau că nu păreau să cunoască absolut nimic din topografia localității, comportându-se ca niște picați din Lună? Când fu suficient de aburit ca să nu-și mai poată stăpâni mișcările globilor oculari, unul dintre ei îi spuse încet în ureche că sunt trimișii extraordinari ai unei bătrâne civilizații galactice, care doresc să stabilească relații diplomatice cu pământenii.

„Bine-bine, dar de ce tocmai eu?" vru să întrebe, dar limba i se împletici în gură și protestul rămase neformulat. Conform înțelegerii pe care voiau s-o încheie, Santiago Bernabeu urma să devină reprezentantul lor consular pe Terra. „Avea ceva împotrivă?" întrebară în cor și continuară să miroasă a pământ reavăn. Dădu din cap că nu și imediat îi vârâră sub nas o folie transparentă, în josul căreia îl obligară să pună degetul mare de la mâna dreaptă. Deși aburii groși ai alcoolului îi împăienjeniseră ochii, Santiago Bernabeu văzu cu groază cum amprenta i se desface de pe deget, asemenea unui mulaj în ceară, și îi rămâne întipărită pe actul ciudat, plin de semne necunoscute.

Cei trei se grăbiră să-l felicite, îl bătură zgomotos pe umăr și propuseră un toast. Băură vârtos până aproape de miezul nopții, iar vecinul din dreapta sa începu să

mormăie un fel de incantație și, în final, mușcă furios din pahar de două ori și înghiți amestecul de alcool și de sticlă spartă cu o expresie de plăcere pe figură greu de exprimat.

A doua zi, Santiago se trezi pe marginea unui șanț, la câțiva pași de blocul său. Un câine îl lătră în silă și urină pe pantoful său stâng. Crezu că visează în continuare și lăsă fruntea în praf.

A fost pentru prima oară în viața sa când a întârziat de la slujbă. Ajunse aproape de prânz, cu capul cât banița, nebărbierit și mirosind a transpirație. În mod ciudat, însă, nimeni nu îi făcu vreo observație. Mai mult încă, colegii și colegele ținură să-l felicite cu o masă festivă: fusese uns șef de sector și ăsta, da, era un motiv de sărbătoare. Peste numai șase luni, ajungea contabil-șef, iar la sfârșitul anului era ales director.

Santiago Bernabeu se căsători în săptămâna în care fu numit ministru-adjunct al apărării, cu fata unei stele de cinema. Întâmplarea norocoasă făcu să aibă parte de un prunc vioi, de aproape 5 kg la naștere, cu ochi albaștri și... cu câte patru degete la fiecare mână. Vreme de câțiva ani, își înăbuși orice temere cu privire la acest subiect și se prefăcu a nu băga în seamă, până când, într-o bună zi, îl surprinse pe junior în cămară, mâncând dulceața cu chisea cu tot.

Un timp, s-a străduit să devină abstinent sexual, dar nu s-a putut. Soția i-a mai născut doi băieți și o fată, toți cu câte patru degete și cu ochi... știți dumneavoastră de care culoare. Gurile rele spun că există chiar anumite car-

tiere prin capitală, pe unde e văzut uneori domnul Bernabeu plimbându-și copiii străini, cu câte patru... știți dumneavoastră ce...

Dar gura lumii numai pământul o astupă. Până atunci, Santiago Bernabeu continuă să fie tătic, să meargă conștiincios la slujbă și să viseze cum i-ar sta ca președinte.

Răbdare de vânător

— N-am nicio vină! zbieră Jorge, simțind cum îl trec toate apele. Nicio vină... repetă, cu ochii sticlind de frică. Vă jur că n-am tras în el! Am ochit în stânga, să-l sperii, și apoi am fugit. Pe mormântul maică-mii, pe ce-am mai scump că nu eu l-am curățat pe flicul ăla!

Stătea în genunchi, cu mâinile legate la spate și plângea de-adevăratelea. Era sincer: când poliția încercuise cvartalul de clădiri, el se găsea chiar în marginea zonei. Între locul unde fusese surprins de năvala mașinilor cu sirenele în funcțiune și șosea nu erau decât vreo 200 de metri. Trăsese pe lângă flicul ce-i luase urma, atrăgându-i atenția în partea opusă și o zbughise în direcția libertății.

A doua zi, citise uluit în presă că singurul polițist ucis în afacerea cu droguri de la Whiteburry era cel aflat pe partea dreaptă a poligonului dezafectat. Adică exact pe partea acoperită de el. Nici că se putea un ghinion mai mare! Știa din spusele altora ce va să zică să fii catalogat drept ucigaș de polițiști. Niciunul dintre cei în cauză nu apucase să ajungă vreodată pe banca acuzaților.

Se hotărâse să se lase arestat cu martori. La urma-urmei, deținea o probă infailibilă: ziarele scriau că sticletele ăla nenorocit fusese găsit cu un plumb de la un Colt 32 înfipt în plămân. Or, pistolul său era o Beretta. Nu se despărțise niciodată de el. Planul se dovedise ingenios și, parțial, îi

reușise. Solicitase o audiență la viceprimarul din Platagena, pe un nume fals, și-l ținuse pe individ sub amenințarea armei, până la sosirea poliției și a televiziunii. Se lăsase prins sub ochii camerelor de luat vederi și apucase să declare, înainte de a fi băgat în dubă, că nu el îi făcuse felul curcanului.

Asta fusese tot.

Familia Palluca reușise să treacă transportul de *făină* peste ocean, fără prea mari probleme. Totul era acum să reușească să tragă de timp. Timp pentru ca locotenenții *familiei* să ungă rotițele necesare din aparatul judiciar. Așa că solicitase, prin intermediul avocatului, reconstituirea așa-zisei crime.

Se ridică în picioare, chiar lângă șanț, așa cum făcuse și în urmă cu o săptămână. Numai că atunci era noapte și un întuneric să-ți bagi degetele în ochi. Polițistul care-i ținea locul celui decedat își scosese șapca și-și făcea vânt cu ea. Privi spre stânga: camera de luat vederi zumzăia liniștită, filmând scena. Scoase pistolul de la spate și-l îndreptă oarecum în direcția ei, vizând un punct aflat la câțiva metri de omul în uniformă. Făcu semn cu capul și, din spate, izbucniră câteva rafale de armă automată.

Trase o singură dată. Arma îi zvâcni în mână și omul din față holbă ochii mari, vru să spună ceva, dar nu reuși, se frânse de mijloc și se prăbuși pe caldarâm. Jorge aruncă arma, ca și cum metalul ei l-ar fi fript, și începu să urle. Nu mai realiză când îl imobilizară, când îl suiră în dubă și îl porniră către infirmeria poliției. Se trezi foarte târziu, legat de patul de metal, și cu o mulțime de fire colorate

prinse în jurul frunții. Polițistul de veghe dădu alarma și primii vizitatori care pătrunseră în rezervă se dovediră a fi avocatul *familiei* și locotenentul ce ancheta cazul.

Avocatul îl avertiză de la început că nu era obligat să răspundă la nicio întrebare și că, dacă nu se simțea bine, avea dreptul să întrerupă convorbirea.

— Nu pricep... bolborosi, livid la gândul că acum avea doi morți în cârcă.

— Pistolul care ți s-a dat pentru reconstituire era încărcat cu gloanțe oarbe, spuse încet, dar distinct, locotenentul. Detectivul Whine a murit împușcat cu un Colt-32. Exact ca și agentul Horody. În ciuda aparențelor, se pare că nu ai nicio legătură cu crimele. Acum, dacă vrei să răspunzi la unele întrebări...

Răspunse. Nu, nu simțise nimic deosebit nici în seara primei crime și nici de data asta. În niciunul din cazuri nu zărise o terță persoană care să... Și în niciun caz nu era vorba despre un război între *familii*, care să conducă la asemenea rezultate. Nicio *familie* nu era atât de idioată încât să ucidă polițiști.

Locotenentul ridică din umeri și închise notes-ul. Nu mai avea întrebări.

— Ce dracu' s-a întâmplat, de fapt? Cine l-a capsat pe flicul ăla?

Se petrecea un lucru ciudat, îi răspunse, într-un târziu, avocatul. Presa vorbea despre o *zonă-tampon* între două Realități. Dacă agresai zona în vreun fel, aveai parte de o ripostă echivalentă. Când s-a tras în ea cu pistolul, a răspuns cu gloanțe. Chiar și atunci când a fost vorba de gloanțe

oarbe. Părea că nu știa de glumă. Când în marginea ei s-a amplasat un calup de dinamită, reacția a fost identică. Specialiștii în explozibile susțineau că deflagrația de răspuns se datora unui lichid explozibil, dezvoltat din linia demult abandonatului trinitrotoluen. Reacția la o bombă artizanală cu ceas a fost o explozie devastatoare, obținută din reacția în lanț a unor compuși neobișnuiți ai... prafului de pușcă.

— Ca și cum, de partea cealaltă, s-ar afla o civilizație care n-a depășit, ci a dezvoltat *in absurdum*, limitele tehnologice ale umanității secolului al XIX-lea. Nu știu dacă înțelegi...

Nu înțelegea prea bine, dar nu avea nicio importanță. Îi era somn și voia să rămână singur.

Avocatul mai spuse ceva despre posibilitatea existenței unor realități paralele, pornite dintr-un trunchi comun, asemenea brațelor unei delte, realități care mai păstrau, uneori, puncte de legătură.

— Ca și cum în camera din stânga s-ar afla Antichitatea, o civilizație care să fi condus descoperirile tehnologice, pe care noi le cunoaștem din cărțile de istorie, dincolo de ceea ce ne putem imagina: forjele, corăbiile cu rame, catapulta, pârghia, ceasul solar... Iar în dreapta ar exista un Ev Mediu care a realizat ceva nou în domeniul armurii, a arbaletei, otrăvurilor, sistemului defensiv al cetăților etc. Pentru că ești înconjurat numai de pereți, habar nu ai de existența lor. Dar dacă un cutremur ar produce o fisură între cărămizi, ai putea trage cu coada ochiului și, cine știe, chiar să le spui ceva celor de dincolo.

Cei doi plecară târziu, lăsându-l obosit și nervos. La miezul nopții, se trezi brusc cu ideea fixă în minte că trebuie să revadă *zona-tampon*. Ieși cu fereală pe coridor, se strecură în WC și sări pe geamul de la dușuri în curtea interioară. Trecu, în patru labe, pe sub nasul paznicului, care picotea cu nasul într-o revistă, și se opri într-o stație de taxiuri.

Ajunse la fața locului în mai puțin de un sfert de oră și îl rugă pe șofer să aștepte, lăsându-i drept gaj inelul de aur de pe deget. Perimetrul clădirilor ruinate era sinistru la acea oră. Un singur bec ilumina șters deasupra unei bariere căzute. Se apropie încet de șanț, căutând mai mult pe dibuite locul unde stătuseră cei doi polițiști. Deodată, degetele descoperiră o spărtură invizibilă în peretele rece de aer, care se lărgea spre...

Gloanțele scoaseră niște zgomote seci, asemănătoare celor produse de sticlele de șampanie desfundate la rece. Se frânse în două, prăbușindu-se peste șanțul îngust.

— O să pară o răfuială între *familii*, spuse polițistul în vârstă, vârându-și arma în toc. Nici Horody, nici bietul Whine nu îi făcuseră vreun rău.

— Și legea? întrebă cel tânăr, pornind motocicleta.

— Legea îi apără pe cei care nu ucid! rânji celălalt și încălecă pe șaua din spate. Știam eu c-o să-l tragă ața încoace. Așa se întâmplă de fiecare dată. Sunt asemenea fiarelor sălbatice. Îți trebuie numai răbdare de vânător.

Universuri paralele

Kendall zări fisura abia către seară, când se trânti în fotoliu, pentru programul de divertisment. Se lăfăia cu nerușinare la două palme deasupra holovizorului și se miră că nu o remarcase până atunci. O pânză oribilă de păianjen, aprecie dezgustat, în timp ce forma numărul de la firma de reparații, care se ocupase de retușurile interioare, în urmă cu câteva săptămâni.

Funcționarul de serviciu îl ascultă cu bunăvoință, își notă amănuntele și îl asigură că până în seara următoare totul avea să fie pus la punct. Costul reparațiilor intra în asigurarea anuală.

Închise, cu senzația neașteptată că ceva nu era în regulă. Își sorbi fără chef laptele vitaminizat, se spălă pe dinți și citi timp de câteva minute înainte de a se culca. La miezul nopții, sări speriat din pat: în aer plutea o mireasmă grea, de fructe tropicale intrate în descompunere. Dâra de miros îl conduse până în sufragerie. Deasupra holovizorului, fisura crescuse impetuos, irizând în întuneric, ca o ciupercă veninoasă.

A doua zi a stat ca pe ghimpi în perioada celor șase ore de serviciu. Ca să ajungă mai repede acasă, își călcă pe inimă și apelă la serviciile unui aerojet. Găsi climatizorul oprit, semn că înaintea sa mai trecuse cineva, care nu-i suportase bâzâitul. Uită că era încălțat și se repezi pe mo-

cheta albă către zidul cu pricina. Fisura dispăruse. Zugrăveala sintetică în nuanțe de bleu se uscase deja și numai un ochi expert ar fi realizat că aici avusese loc o intervenție. Oftă mulțumit, bău un suc de roșii de la gheață, făcu un duș și se culcă înainte de ora sa obișnuită.

La miezul nopții, îl trezi mirosul greu de fructe tropicale putrezite. În primele clipe crezu că este vorba de abureala somnului, apoi auzi distinct plesnetul unor baloane de săpun. Se repezi în sufragerie: rețeaua înstelată de crăpături se afla la locul ei. Cu un nod în gât, Kendall apucă receptorul și formă grăbit numărul firmei.

A doua zi de dimineață, funcționarul îi înmână politicos tichetele de rezervare de locuri în stațiunea Malibu, programul curselor aeriene și un cec pentru cheltuielile neprevăzute. Firma îi asigura un concediu de 10 zile, timp în care își lua angajamentul să înlocuiască peretele în cauză cu totul. Eventualele probleme cu lipsa sa de la slujbă urmau să fie rezolvate de avocații firmei.

Malibu s-a dovedit a fi un mic paradis, iar cele 10 zile un vis. Un paradis ce se topise ca un vis, constată Kendall cu amărăciune, în avionul de întoarcere. Acasă, își lăsă geamantanele pe hol și merse cu pași mărunți în sufragerie. Climatizorul bâzâia slab, răcorind aerul. Pipăi peretele: dacă n-ar fi știut că din cauza lui ajunsese în Malibu, nu ar fi crezut că e unul nou. Firma avea specialiști de clasă.

Făcu un duș, mâncă frugal și vizionă programul de divertisment. Se culcă bine dispus și avu un vis în care se făcea că zboară. Fix la miezul nopții, îl trezi aroma insu-

portabilă de fructe tropicale. Se îndreptă împleticit către sufragerie: o fisură enormă își întindea ramificațiile în toate direcțiile. Se apropie vrăjit de lumina albăstruie care îi iriza marginile. Prin fanta de aproape trei centimetri a uneia dintre nenumăratele crăpături, zări fragmente dintr-o plajă portocalie, cotropită de valuri albe... doi sori mici, albaștri... ființe umanoide, cu aripi de înger și degetele de la mâini unite printr-o pieliță... tufe cu frunze aciforme, de culoare neagră...

Într-un târziu, se desprinse din îmbrățișarea zidului și se îndreptă grăbit spre cămară, de unde reveni cu o daltă și un ciocan. Materialul peretelui era moale și spongios. Cu fiecare lovitură, sunetul valurilor, asemănător unor baloane de săpun care plesnesc, se făcea tot mai distinct.

A doua zi, Jarrel Copas, vecinul de peste drum, chemă poliția la ora prânzului – mersese la domnul Kendall să împrumute puțină cafea și găsise ușa întredeschisă. Stăpânul casei nu răspunsese chemărilor, intrase și găsise zidul din sufragerie prăbușit peste mobilier. Desigur că firma care-l înlocuise în urmă cu câteva zile trebuia să știe ceva...

Anul Cocoşului

Adam Fowles se considerase întotdeauna un ins oarecare. De câte ori încercase, în rarele sale momente de plictiseală, să arunce priviri critice în trecut, ajunsese de fiecare dată la concluzia că biografia sa nu avea nimic spectaculos, nimic de care să se poată agăța cineva dornic să scoată în evidență faptul că ar avea de-a face cu o personalitate.

Ce personalitate! rânji Adam înghițind în sec, gata să facă orice, numai să uite pentru câteva clipe de ceea ce-l înconjura. *Ce fel de personalitate, dacă nici măcar pantofii nu mi-i făceam decât atunci când nu se mai puteau purta din cauza mizeriei.*

Înalt, slab, puțin adus de umeri şi cu un început de chelie. Iată individul care-l privea de dincolo de luciul oglinzii, în dimineţile când avea răgaz să se oprească pe hol şi să dea cu pieptenul prin smocurile de la tâmple şi de la ceafă. O pereche de ochelari cu multe dioptrii puneau o pavăză distinctă între el şi spectacolul aiuristic al lumii. Nu era căsătorit şi nu avea prieteni intimi.

Acum, nu mai ai niciun fel de prieten, dobitocule! se strâmbă şi se furişă către colțul casei din apropiere. *Adică, în general, nu mai ai pe nimeni care să te asculte şi să te bată pe umeri. Nu mai ai pe nimeni, ha-ha, pe nimeni...*

Locuia singur, la etajul zece al unui bloc turn, într-o garsonieră zugrăvită în albastru, mare cât o cutie de chi-

brituri. Fire retrasă și melancolică, era de o pedanterie exasperantă în privința slujbei. Corectitudinea în orele de serviciu depășea orice limite ale bunului-simț și de aceea cunoscuții îl porecliseră „ciuful".

*Tâmpită poreclă! Hmm, auzi, **ciuf**, adică tot o blestemată de ființă aviană! Doamne-Dumnezeule, știau ei ceva, încă de pe atunci?*

Asta până în dimineața aceea de iulie, când se trezise cu o senzație stranie și tulburătoare pe pielea burții. Vârâse degetele sub cearșaf și se cutremurase. Trăsese pânza albă ușor într-o parte, cu mâna cealaltă, și holbase ochii, stupefiat: în apropierea buricului odihnea calm un ou, de dimensiunea unei portocale, de culoare cafenie, împestrițat cu puncte negre. Din ziua aceea blestemată, viața sa căpătase cu totul alte semnificații.

Adică, nicio semnificație, se strâmbă dezgustat și păși peste o băltoacă neagră, urât mirositoare, strecurându-se către trepte, cu capul pe jumătate răsucit în direcția ușii de la intrare. Dar acolo nu se zărea nimic. *Ce fel de semnificație poate să aibă un oraș mort? O lume pustie? O planetă decedată?*

Înțepenit de încordare, așezase oul într-un vas de porțelan și telefonase la serviciu, să anunțe că e bolnav și că va aduce scutirea medicală peste câteva zile, atunci când avea să-i mai scadă temperatura. Nu era nicio problemă, fusese asigurat de secretară, numai să aibă grijă și să se vindece în cel mult o săptămână, deoarece era anunțată o vizită a patronului în întreprindere și toată lumea știa că individul era absolut imprevizibil în manifestări.

Închisese telefonul tremurând, ca şi cum ar fi avut, într-adevăr, febră, apoi inspectase frigiderul: pe grătarele metalice se găseau suficiente alimente pentru mai multe zile de convalescență, aşa că blocase uşa de la intrare cu siguranța yalei, se cățărase în vârful patului şi se aşternuse la pândă. O aşteptare încordată a unui fenomen extraordinar, care nu se soldase cu nimic în primele 16 ore. Doar atât că obosise, se răsucise îndelung pe o parte şi pe alta, se scărpinase, mersese în mai multe rânduri la toaletă şi, în sfârşit, se aşezase la masă şi mâncase în fugă, cu gândul numai la aşezarea din nou în aşternut. Oul vinovat continuase să lucească paşnic în lumina veiozei, mirat parcă de insistența cu care îl fixa. În cele din urmă, îl răzbise definitiv şi iremediabil somnul. Când se trezise din nou, soarele răsărea pentru a treia oară şi un alt ou, de dimensiunile primului, se găsea pe locul deja cunoscut.

Seara, cineva bătuse cu insistență în uşă, speriindu-l. Fusese cât pe-aci să scape pe jos cele două ouă, pe care le ducea spre frigider. Rămăsese nemişcat în mijlocul încăperii, abia îndrăznind să respire. După aproape un minut, intrusul se lăsase păgubaş şi plecase, târşâindu-şi picioarele.

Doamne, ce-aş fi văzut dacă aş fi deschis? Vreun ins oarecare ori un prădător? Lumea mai păstra ceva atunci din vechea-i normalitate, ori procesul începuse de mai demult şi eu nu observasem nimic?

În momentul în care concediul medical solicitat telefonic expirase, era fericitul posesor a şapte ouă frumoase, aproape egale ca dimensiuni şi aproximativ de aceeaşi

culoare. Se străduise fără niciun rezultat să-şi dea seama cum se producea fenomenul eliminării, dar trebuise să se lase păgubaş. De un singur lucru reuşise să se lămurească: ouatul se realiza în mod exclusiv în timpul perioadei de somn, fără niciun fel de presemnal dureros.

Deoarece mâncarea din frigider se isprăvise, fusese nevoit să ia hotărârea de a întrerupe izolarea voluntară şi să încerce să coboare în stradă. Se îmbrăcase într-un trening uzat, pe care-l ținea în fundul şifonierului, îşi trăsese pe ochi o şapcă cu cozoroc, vârâse în buzunar câteva monede strălucitoare, luase o pungă de plastic în mâna stângă şi părăsise aproape în fugă adăpostul călduț al garsonierei.

Pe holul întunecos nu zărise nicio mişcare. Liftul venise imediat, luându-l prin surprindere. Intrase în colivia strâmtă, apăsase pe butonul negru pe care se lăfăia litera **P** şi aşteptase, cu stomacul strâns de emoție, să ajungă jos. Ieşise pe palier, surprins de pustietatea din jur. Ghemul de deasupra vintrelor îşi accentuase apăsarea, făcându-l să se clatine aproape la fiecare pas, dominat de începutul de vomă acră pe care-l resimțea sub limbă.

Bulevardul îl aşteptase, la fel de încremenit ca şi scările tocite de beton pe care le lăsase în urmă. Maşini abandonate pretutindeni se zgâiau spre cerul siniliu prin parbrizele crăpate sau sparte de-a dreptul, cu uşile smulse şi cauciucurile dezumflate. Pe carosabil, miile de cioburi ale ferestrelor de deasupra străluceau asemenea unor diamante. Fugise chinuit de frică în direcția magazinului alimentar din colț, dar se oprise năucit înaintea obloanelor

din lemn, încuiate lângă asfalt cu un lacăt uriaş. Pe afişierul poliției rutiere de alături cineva mâzgălise cu vopsea galbenă: „Am intrat în anul Cocoşului, bulangiilor!".

Mă numesc Adam, înghiți în sec bărbatul şi-şi strânse bluza ruptă de trening pe lângă corp. *Adam Fowles... şi sunt încă un om. Adică... adică aşa cred. Anul Cocoşului este... este o superstiție... un fals... un blestem. Doamne-Dumnezeule, ce mă fac, ce mă fac, unde să mă duc...?*

Înghițise în sec şi aproape că scăpase monedele pe jos. Se trăsese în spate cât putuse de repede, alunecase pe cioburi, căzuse şi se tăiase la mâna dreaptă. Se ridicase şi o zbughise la fugă spre scara blocului, încredințat că i-a sosit sfârşitul. Trecuse în viteză pe lângă o tonetă, pe care fâlfâia în vântul înserării o foaie ruptă dintr-un ziar, mai făcuse câteva zeci de paşi, se oprise gâfâind, privise înnebunit de frică împrejur şi, nezărind nimic amenințător, se înapoiase până în dreptul cutiei de metal vopsită în verde, înşfăcase hârtia mototolită şi se apucase lacom să o studieze.

Ziarul... unde naiba am pus ziarul ăla afurisit? Adam se pipăi peste haine, căută disperat în jur, apoi îşi aminti că îl ascunsese în subsol, sub pachetul cu cuțitul de bucătărie. *Dacă nu citeam atunci articolul, poate că aş fi avut curajul să plec în căutarea celorlalți. Poate că neştiința este mai bună decât orice. Pentru că te îndeamnă să cauți. Dar aşa... pe cine naiba să mai caut?*

Toate materialele aveau chenare groase țipătoare şi tratau despre unul şi acelaşi subiect – transformarea omenirii: „...pentru că ne găsim deja în cea de-a patra zi. Bărbați,

femei şi copii, bătrâni, bolnavi, muribunzi, fără niciun fel de deosebire, produc de zor ouă, ascunşi în apartamentele transformate în incubatoare. Specialiştii nu au reuşit să depisteze nicio cauză raţională pentru acest flagel. Studiate în laboratoare, produsele galinumane s-au dovedit a fi sterile. Nimeni nu a avut curajul să le declare comestibile, dar dacă nu sunt create pentru asta, înseamnă că mama natură şi-a propus, evident, un scop reproductiv. Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm acea entitate extraterestră care să-i fecundeze pe producătorii de ouă. NASA a anunţat că a descoperit două posibile nave cosmice necunoscute, pe o orbită geostaţionară, situată la altitudinea de 45.000 km, dar că nu a reuşit niciun contact radio până în prezent. Cererea de atacare a lor cu rachete nucleare a fost refuzată de consilierul cu probleme de apărare al Preşedintelui."

De atunci, Adam Fowles hoinărea pe străzile pustii, ferindu-se de pericolele mortale venite din cer. Oare cât...

Oare cât am să mai pot să o duc aşa? se întrebă şi se strecură pe lângă un camion răsturnat. *Să mă ascund, asemenea unui vânat şi să trăiesc mereu cu spaima că dacă voi fi prins or să... Ce naiba or să-mi facă, Dumnezeule?*

Ieşi lângă magazinul Victoria şi vru să se repeadă spre intrarea acestuia. Pasul îi înţepeni însă la jumătatea mişcării şi voma îi bufni printre dinţi, stropindu-l pe mâinile duse la gură: pe bucăţica de cer înnorat dintre blocurile turn de peste drum, aluneca încet o umbră argintie, înzestrată cu aripi uriaşe.

Mesaj galactic

Singura pasiune adevărată din viața bătrânului Randolph Wonder erau stăncuțele. De multă vreme nu-și amintea să fi încercat vreun sentiment atât de plăcut față de altă vietate sau de vreun obiect neînsuflețit, așa cum se întâmpla când întindea mâna către leagănul metalic, unde pasărea dormea cu ciocul ascuns în pene. N-o atingea, îi plăcea numai gândul că ar putea s-o mângâie, apoi își lăsa privirile să zboare către piscul învecinat, ascuns sub o glugă albă de zăpadă.

Punctul astronomic de pe Mount Palomar pe care, în urmă cu 80 de ani, fusese construit cel mai performant radiotelescop din lume, era acum numai un exponat de muzeu, mult prea îmbătrânit ca să mai poată fi utilizat. Și totuși, compania „Star", care-l achiziționase acum 25 de ani, se încăpățâna să nu-l închidă. Amplificatoarele hertziene depășiseră practic orice limită de uzură morală, dar, pentru că ansamblul de metal, sticlă și circuite electronice nu punea probleme tehnice deosebite, un singur supraveghetor era suficient pentru a-l menține la limita minimă de funcționare. Niciun muzeu al tehnicilor de observație a Universului din vreun oraș nu ar fi produs atâția bani, așa că Wonder nu se mira de ce mai avea încă slujba asta.

Se adaptase. Destul de greu la început, singurătatea constituise o probă de încercare deosebit de dificlă. Se

găsea de aproape 18 ani pe stație, primii doi dovedindu-se cei mai grei. Pe vremea când urcase de-a lungul celor peste 12.000 de trepte săpate în roca dură a muntelui, însoțit numai de o călăuză indiană tăcută, părul începuse numai să-i surească pe la tâmple și vedea bine de tot, fără ajutorul ochelarilor.

Apoi anii zburaseră aproape fără să-i observe. Din când în când se trezea la realitatea civilizației părăsite undeva, departe, de vizitele lărmuitoare ale adolescenților, coborâți din elicoptere luxoase, în compania unor ghizi limbuți și dezinvolți. Wonder stătea în preajma lor, le descuia ușile blindate, aprindea luminile și avea grijă să mături chiștoacele și pachetele de țiplă ale dulciurilor, după plecarea libelulelor de metal.

De stăncuțe se apropiase în mod întâmplător, în urmă cu trei-patru ani. Le vedea permanent pe înserat cum se adună cu zecile printre ruinele clădirilor anexe ale telescopului, cum se ciorovăiesc în apropierea vreunui cuib, cum își țopăie straniile dansuri ale împerecherii, cum clocesc nemișcate pe orice vreme și cum dispar în hăul prăpastiei din spatele turnului, în căutarea unor curenți descendenți, care să-i ducă la poalele muntelui pentru a putea vâna. Nu înțelesese niciodată ce anume le făcuse să-și aleagă acel loc însingurat și greu accesibil pentru a cuibări, dar nu-i displăcea ideea că, într-un fel, avea companie.

Nu știuse că păsările cenușii, cu ciocul scurt și gros, pot fi dresate și nici că el, personal, ar poseda un asemenea talent, până în clipa în care o întâlnise pe Ada. Își amintea perfect momentul, de parcă s-ar fi petrecut ieri.

Era o după-amiază ploioasă, cu lumină tulbure și o mulțime de paraziți radio tulburând recepția semnalului difuzorului. Stăncuța stătea nemișcată pe ultima treaptă a scării de la intrare, de parcă ar fi clocit. Își ținea aripa frântă sub ea și îl privea cu ochi tulburi. O luase înăuntru și îi bandajase cum se pricepuse, rana, după ce turnase pe ea o lingură de iod. Îi dăduse apă și chiar se chinuise să-i prindă insecte, ca s-o hrănească. Încet-încet, se obișnuiseră unul cu altul și începură să-și petreacă serile discutând, fiecare în felul lui. Wonder povestea, cu voce scăzută, câte o întâmplare de pe vremea când mai locuia în mijlocul oamenilor, în acel Babilon care se numea Boston, iar pasărea își peria penele cu ciocul și emitea din vreme în vreme câte un croncănit, care ar fi putut foarte bine să însemne o aprobare, de felul acelui foarte omenesc „da-da".

Pentru că, la urma-urmei, Ada putea fi socotită o ființă inteligentă. Nu zbura prin încăpere, nu se găinața niciodată în altă parte decât în lădița cu nisip, special pusă într-un colț și, mai ales, nu-și părăsea niciodată nechemată leagănul de metal, pe care se legăna cât era ziua de lungă. Drept mulțumire, bătrânul Randolph Wonder ținuse cu tot dinadinsul să o învețe o serie de cuvinte scurte, pe care pasărea le pronunța foarte gutural, asemenea unui fumător pătimaș.

Întâmplarea avu loc în perioada marii furtuni din luna iulie. În fiecare an, la sfârșitul lui iunie sau în primele zile ale lui iulie, din prăpastia fără fund de sub turn creștea o vijelie înspăimântătoare, care mătura totul în calea ei.

Stăncuțele dădeau primul semnal, dispărând cu toatele din cuiburi pentru a reveni la câteva zile după terminarea prăpădului, întotdeauna mai puține ca număr și mai puțin gălăgioase.

Wonder stătea lângă fereastra ovală din centrul stației, cu un ochi la aparatele de măsură și cu celălalt la stihinica dezlănțuire de afară. De fapt, era adânc cufundat în sine însuși, meditând la faptul că trecuse cam mult timp de când nu mai primise niciun semn de viață din partea fiicei sale, Antonia, căsătorită cu un australian și plecată din State de vreo 20 de ani. De obicei, îi trimitea cam două-trei scrisori pe an, mai rar câte un pachet cu fotografii și alte mărunțișuri povestind despre viața ei de la capătul pământului. Acum, însă...

Era atât de tare cufundat în întrebări fără răspuns, încât nu văzu nimic din mișcările dezordonate ale stăncuței pe leagănul ei de metal.

— Da-da... pipa dracului... foc... foc... Wonder, sper că ne auzi... noi suntem reprezentanții unei civilizații... carbonide... da-da... am ajuns aici venind dinspre sistemul... foc... foc... numit de voi Ophiucus... da-da... este cea de-a treia și... ultima încercare de contact... da-da... pe care mai putem să o facem... chibrit afurisit... am reușit să descoperim un decodor final, adecvat înțelegerii tale acustice... pipa dracului... da-da... de două mii de ani căutăm o civilizație capabilă să lanseze în spațiu... un fascicul energetic cu puterea 6R... da-da... așteptăm un răspuns la solicitarea... da-da... noastră pe lungimea de undă biologică de 110 Megoni... da-da... da-da...

Abia după ce furtuna își mută urletele înspăimântătoare în valea vecină, Wonder observă că stăncuța încremenise pe balansoar, cu capul în jos și gheruțele încleștate în jurul sârmei. Își introduse proteza auditivă în ureche și o strigă încet pe nume, cu glas tremurător...

Vis cu grifoni și androgini

Noaptea susura blând printre crengi, țesând o imensă pânză de păianjen, prin care se întrevedea fața tremurătoare a lunii. Din când în când, se auzea țipătul spart al vreunei hiene și bombănitul morocănos al urangutanilor ațipiți prin sălașurile lor aeriene.

— Tu cam ce-ai putea fi? șuieră mirată arătarea, fâlfâind din aripi.

— Om..., se bâlbâi Gloucester și se apucă să-și strângă în grabă sculele risipite pe jos. Om. Adică aparțin singurei rase inteligente de pe această planetă. Adică... așa credeam până acum. Până ce-ai apărut tu. Tu... cam ce ai putea fi?

— Eu?! hohoti imens himera. Un grifon. Știi ce-i asta?

Gloucester termină de aruncat punțile sintetizatoare în interiorul carcasei de plastic și se retrase, prudent, câțiva pași înapoi. Printre trunchiurile drepte de sicomori gigantici adia un vânt subțire și cald.

— Nnu... În fine, nu prea. Știi, nu am fost strălucit la biofizică, în timpul școlii.

— Un grifon este un plăsmuitor de vise. Am mai fost pe aici în urmă cu 10 milioane de eoni. Și tu nu erai. Nu erau adăposturi vii pentru visele mele.

— Nu, nu eram, aprobă repede omul și continuă să bată în retragere, până când simți portiera motojetului

lipindu-i-se de spate. Nu eram... repetă ca un ecou. Dar sunt acum. Mă găsesc singur în această pădure rezervație și cred că sunt treaz.

Grifonul bătu din aripi și se ridică pe o creangă groasă. Un cap de vultur pe un trup de leu, în banul de argint al lunii. Dumnezeule! se înfioră ecologul. De unde naiba o fi apărut dihania asta înspăimântătoare?

— Pe atunci, planeta asta era împânzită de munți ce scuipau flăcări și piatră topită. Era teribil de cald. Cred că Însămânțătorul a venit după plecarea mea și de aceea nu am habar că existați.

Stătea neclintit pe creanga copacului și nu părea deloc amenințător.

Poate că visez, se agață Gloucester de această explicație ca de un colac de salvare. Poate că stau întins la rădăcina copacului și îl aștept pe Vance, care a coborât în râpă, să pregătească terenul pentru modificarea radioactivă sezonieră. Am adormit, iar acum visez porcăria asta cu grifoni.

Era o explicație, deși nu înțelegea cum de putea visa cu ochii deschiși.

— Poate că înfățișarea mea te surprinde, șuieră iar capul de vultur. Un *plăsmuitor* poate să arate oricum. Am citit în adâncurile memoriei tale că această înfățișare îți este familiară. Că ai mai văzut-o cândva. Pot însă să mă transform...

— Nu, nu! strigă speriat bărbatul și se lovi cu genunchiul de unul din volumetrele risipite în iarbă.

Grifonul nu păruse însă a-l auzi. Făcu un salt spectaculos prin aer, dându-se peste cap. În paietele străluci-

toare ale lunii, răsări o ființă monstruoasă, cu patru mâini, patru picioare, un cap și două fețe. Avea o culoare albăstruie și, cum stătea neclintit în văpaia de var a lunii, din locul în care se găsea, lui Gloucester i se năzări că vede un astronaut din timpurile primitive coborând direct din spațiu, cu jeturile reactive fixate pe tălpile bocancilor grei, înstelând cerul din partea opusă.

— Un androgin, spuse și-și trecu vârful limbii peste buzele uscate.

— Un androgin, da, mă bucur că ai început să-ți amintești, râse arătarea. Perfecțiunea Clipei Dintâi, din care s-a născut tot ce e viu în Univers. Perfecțiunea spre care vă veți întoarce cu toții. Ești pregătit?

— Nu... Habar n-am, nu cred, se eschivă, după o clipă de ezitare. Pregătit pentru ce?

— Pentru migrație, râse iar androginul și își mișcă toate cele patru brațe, destrămând imaginea cosmonautului. Sunt ceea ce voi numiți, cred, un purtător de semnal. *Plăsmuitorul visului* care, în întreg Universul, declanșează Marea Plecare. Tot ce e viu duce în sine dorul după ceea ce a fost inițial. Când vine vremea, trebuie să ne întoarcem la locul de plecare și să ne întrupăm în Perfecțiune.

— Noi, oamenii, n-am plecat de nicăieri, înghiți în sec Gloucester.

Încuietoarea reacționă, în sfârșit, și portiera se retrase.

— Ne-am născut aici și nu avem unde să ne ducem. Iar androginii sunt o poveste de demult.

— N-are importanță ceea ce crezi tu că știi. Androginul își răsuci capul într-o parte, în așa fel încât, acum, îl pri-

veau toți cei patru ochi. Există un punct de plecare comun pentru toți. Un punct inițial. Care ne cheamă la fiecare 100 de milioane de eoni. Atunci, Universul întreg se reîntoarce la Perfecțiune, după care au loc din nou Risipirile. E timpul, omule, e timpul Migrației. Nu simți cum începi să te transformi? Cum natura din jur a devenit puțin altfel? Până și Satelitul ăsta afurisit își dorește să fie iarăși Soare, nu vezi?

Vedea. Vedea, din nou, cosmonautul uriaș, în tonuri de albastru și de gri, proiectat pe fundalul în flăcări al unui astru de câteva zeci de ori mai mare decât Soarele.

Visa! Era clar că visa, altfel cum să-și explice dispariția lunii și a nopții din pădurea de sicomori? Se lăsă să alunece moale pe fotoliul monojetului.

— Sigur că visezi! spuse rar grifonul, strângându-și aripile pe lângă trup și așezându-se mai bine pe cele patru labe uriașe. Miliarde de semeni ai tăi visează același lucru, în clipa de față. Și niciunuia nu-i vine să creadă. Sunteți o specie tare incredulă. Vă trebuie un semn pentru a vă încredința de adevăr, nu? Chiar dacă aceasta e o axiomă...

Deschise brusc ochii. Adormise în fotoliul transportorului. Volumetrele așteptau cuminți în iarba plină de rouă. Visase. Ceva cu un grifon. Sau nu... Parcă un androgin. Care-i vorbea despre o migrație. Despre o Perfecțiune inițială. Își trecu mâna peste ochi și întoarse capul în direcția poienii. Ce naiba făcea Vance de nu se întorsese până atunci?

Un androgin, mormăi și se strădui să râdă. Dar vocea îi sună fals și se opri. Deasupra trunchiurilor uriașe ale

sicomorilor, fețele puhave ale celor trei luni violete îl priveau pline de compasiune. Grifonul îi spusese ceva despre un semn. Dumnezeule, de ce întârzia atâta Vance ăsta, tocmai acum când lumea se grăbea să-și încheie pregătirile și să părăsească planeta?

Bătu greoi din aripi și se ridică de pe creanga de jos a copacului din față. În urmă, noaptea se închise cu zgomot, înghițind stelele.

Vremea lupilor

Afară, dincolo de terasa de piatră, urlau lupii. Sunetul ascuțit, modulat, trecând de la un registru la altul, cu o ușurință înspăimântătoare, făcea să se zbârcească fața albă a lunii. Din valea învecinată îi răspundea un alt cor de urlete, apoi, ca un ecou, răsuna unul încă și mai îndepărtat, contopindu-se cu vuietul continuu al vântului printre crengile brazilor. În aer plutea un miros crud de verde și un iz abia simțit de primejdie de moarte.

— ... n-am să știu, probabil, niciodată ce anume a condus la declanșarea Schimbării. Când l-am chemat pe Jefferson la sanatoriu, era deja prea târziu. Simțeam în atmosferă un miros greu de *altceva*, nu știu dacă mă pot face înțeles. Chiar cred că exista în aer un fel de parfum, o compoziție bizară de efluvii neobișnuite de iarbă proaspăt cosită, de mentă sălbatică și de stârv descompus.

— ...când a auzit ce anume mă frământă, a izbucnit în râs și s-a așezat pe colțul biroului, cu piciorul stâng bălăbănindu-se, în poziția sa preferată. Apoi și-a scos un trabuc, i-a mușcat vârful și l-a scuipat pe covor. L-a aprins și a tras fumul în piept. Cred că se gândea cum să abordeze problema și, pentru prima oară, nu reușea să se concentreze suficient. Mi-a spus, în cele din urmă, cu voce dogită, că nenorocirea se petrecuse demult și că ceea ce percepusem eu în zilele din urmă nu erau decât primele

rezultate ale unei experiențe care ne depășeau cu mult puterile și capacitatea de înțelegere.

— ...nu, nu sunt experiențele noastre! a afirmat rânjind și a scuipat cu mare precizie peste vârful trabucului de pe covor, acoperindu-l cu salivă galbenă. Nici măcar ale dușmanilor noștri, dacă asta crezi că mai prezintă vreo importanță. Ale nimănui cunoscut, dragul meu. Pentru că nu sunt experiențe umane. Privește în jur cu atenție. Ce constați? Că lumea a început să se transforme cu repeziciune. În întregime. Este cel mai clar semnal că nu e vorba despre nicio armă biologică sau genetică, inventată de om. Examinează-te ca pe un exponat biologic și spune-mi dacă nu cumva ai impresia că ți s-au acutizat simțurile? Că ai mirosul mai fin? Că vezi la distanță, că percepi emoțiile altora? Nu cumva au început să-ți apară solzi sau fulgi pe spate și pe la încheieturile brațelor și ale picioarelor? Elemente pe care ți-e groază să le privești în oglindă și le ascunzi sub haine groase, înainte de a părăsi apartamentul?

Cred că până în ultima clipă a vieții mele actuale de om, am să-i aud vocea spartă, cu inflexiuni de miorlăit de pisică sălbatică. Am să-i văd ochii ce îi luceau ca doi cărbuni, în spatele punctului de jar al trabucului.

Mi-a explicat că echipa condusă de el a descoperit că harta genetică a organismului uman era, în realitate, cu mult mai simplă decât se crezuse până atunci. Numai câteva sute de unități de bază, care se puteau combina aproape la infinit între ele, fie cu compușii lor. Se obțineau structuri antropomorfe stabile numai când combinațiile utilizau unitățile de bază.

— Noi, oamenii, suntem o structură de unități de bază, a subliniat. Și lupii, și meduzele, și fluturii dispun de aceleași structuri complexe, dar combinațiile ce-i compun nu se realizează între unități simple. Ci numai între derivate.

Am ridicat din umeri și i-am spus că nu înțeleg prea bine toată teoria asta pe jumătate biologică, pe jumătate chimică, iar el s-a enervat și a țipat că nici nu se aștepta la altceva. De fapt, după cum am dedus ceva mai târziu, îmi povestise toate lucrurile astea cu scopul de a-și limpezi sie însuși anumite aspecte.

L-am întrebat ce legătură putea să existe între noi, lupi, meduze și fluturi, și atunci a dat a lehamite din mână și s-a ridicat să plece. Înainte de a ieși, mi-a arătat cu degetul niște cuburi din material plastic translucid, risipite pe o etajeră și mi-a spus că, dacă am oleacă de talent arhitectural, pot să construiesc cu ele și un castel, și o casă, și o mașină. Că, uneori, diferența între una și alta nu constă decât în știința subtilă de a trasfera o singură piesă, care modifică întreg spațiul conceptual.

Și tot n-am înțeles prea bine. Nu eram eu de vină, dacă la școală nu făcusem niciodată elemente de filosofie și nici noțiuni de matematici abstracte.

S-a oprit lângă ușă și m-a privit îndelung, parcă plin de o nesfârșită milă. Ca și cum ar fi știut un adevăr ce urma să-mi schimbe fundamental firul vieții. Mi-a spus că, într-un fel, e chiar mai bine că nu înțeleg și că tare mult ar vrea, uneori, să fie și el la fel de sărac cu duhul, poate că în felul acesta ar reuși să suporte cu mai mult stoicism Schimbarea. Apoi a adăugat ceva despre Legea Narcoti-

celor, din 2034, care autoriza populația civilă să consume droguri ușoare în cantități limitate, doze ce nu provocau starea de dependență. Din câte-mi aminteam, fusese marea victorie a democrației occidentale în fața Americii. Și ultima.

— ...nu l-am mai văzut niciodată pe Jefferson. Poate că e cu lupii din valea vecină, nu pot să știu. Stau în fotoliul de răchită și aștept să vină cineva care să mă schimbe și să mă scoată la plimbare. M-am obișnuit cu urletele lupilor, în fond te obișnuiești cu orice nu e direct mortal și durează prea mult, dar nu prea pot să dorm din cauza penelor lungi ce au început să-mi crească pe spate. Oare mă transform într-un înger, pentru că am fost cuminte și nu am părăsit sanatoriul?

III. Religious Fiction

Ziua Judecății de Apoi

Când să se urce la bordul străvechiului său Ford roșu, pentru a pleca spre Minneapolis, bătrânul Warp l-a oprit în ultima clipă și l-a rugat să-i facă un mic serviciu – să-i ducă un pachețel legat cu sfoară unui oarecare Paul Johansen, paznic la Muzeul de Artă Modernă. A ridicat din umeri, era în regulă, muzeul se afla chiar în drumul său, a apăsat tare pe accelerația cam înțepenită, toba de eșapament a hârâit prelung, a slobozit un nor de fum alb și hodoroaga s-a pus în mișcare, părăsind spațiul betonat al parcării. Era o zi cu soare, copacii abia înfloriseră, iar iarba își mijea acele verzi către cerul senin. Șoseaua era liberă, așa că a dat drumul tare la radio, și-a scos pachetul de gumă din buzunarul cămășii și și-a propus să se simtă bine.

Orașul l-a întâmpinat cu mult smog, cu zarvă inutilă și obișnuita aglomerație. În ultima vreme, ieșise mai rar din bârlog și se cam dezobișnuise de mizeriile străbaterii fluxului supraaglomerat al traficului. Santiago Turm era aproape un cătun, mult prea mic și prea departe de civilizația stresantă a metropolei pentru a...

Răsuci brusc de volan și parcă cu două roți pe trotuar, lângă campusul universitar. Fusese cât pe-aci să uite de misiunea primită de la doctorul Blumberg.

Până la prânz avu exact timpul să-și lichideze afacerile și să înghită o pizza sleită și cu gust de cauciuc, într-un

local vârât în adâncurile unui beci amenajat în manieră modernistă. Berea, în schimb, se dovedi a fi exact pe gustul său și pentru asta renunță să se certe cu femeia din spatele tejghelei. Ieși înapoi în zarva străzii, fluierând, și porni alene spre muzeu pentru a îndeplini rugămintea anticarului orb.

La muzeu, spre surprinderea sa, află că numitul Johansen era în concediu și nu se întorcea mai devreme de două săptămâni. Ridică din umeri și șovăi îndelung, înainte să se hotărască să profite de faptul că tot se găsea aici și să viziteze galeriile. Cum nu mai călcase de ani de zile în incinta unui muzeu de artă, rămase surprins să constate cât de mult progresase înspre abstract pictura contemporană.

Ajuns în secția Modelelor de Ceară, avu, brusc, curiozitatea să vadă ce conținea pachețelul cărat atât de inutil până în acel loc. Desfăcu febril sforile și mototoli hârtia cerată între degete. Fluieră a uimire, apoi își luă seama și privi pe furiș în jurul său. Dar sala era goală și tăcută, așa că ridică lupa în sus și o examină cu atenție. Avea mânerul din fildeș îngălbenit de patina timpului, iar rama propriu-zisă a ochiului de sticlă părea turnată din bronz. Pe una din părți, distinse un șirag ciudat de cuneiforme, care transcriau pesemne un mesaj pentru cine știa să-l înțeleagă. El însă nu avea răbdare să-și bată capul cu așa ceva.

Numai curiozitatea a fost cea care l-a determinat să îndrepte instrumentul de mărit asupra capului egiptean, modelat cu minuțiozitate în ceara transparentă. Se frecă la ochi, buimăcit, apoi se uită din nou: obiectul vizat dispăruse fără urmă.

— Hei, la dracu', aici se petrece ceva straniu! exclamă și duse mâinile la spate, înfricoșat.

După câteva secunde, înghiți în sec și, cu inima bătând să-i spargă pieptul, duse din nou lupa la ochi. Rând pe rând, făcu să dispară, în numai câteva minute, toate sculpturile de pe rafturile de cristal. Cu rafturi cu tot.

Se opri la capătul sălii, mușcându-și buzele până la sânge. Inexplicabil, dar adevărat! Lucrurile care intrau în vizorul blestemat dispăreau, pur și simplu. Trecu în sala învecinată și continuă să se joace de-a dispariția, atrăgând imediat atenția vizitatorilor risipiți prin colțuri. Cu ciurda de admiratori, uluiți de cea mai grozavă scamatorie văzută vreodată, tropăind zgomotos în jurul său, ieși în stradă, fără să mai țină seamă de strigătele disperate ale directorului, sosit în grabă la locul dezastrului.

Dincolo de capetele țuguiate ale blocurilor, cerul avea o culoare spălăcită, iar soarele părea o pată bolnăvicioasă de galben. Porni de-a lungul bulevardului, continuând să aneantizeze cu răbdare și spaimă, clădire după clădire, străzi întregi, cu trafic cu tot, parcuri și magazine elegante, parcări supraetajate și cazarme militare.

Era conștient că avea în mână cea mai teribilă, cea mai distrugătoare armă pe care o putuse inventa vreodată mintea umană, dar, asemenea unui copil prins în febra jocului, nu se putea abține să nu o folosească. Parcă un spiriduș răutăcios îi conducea mâna și fixa următoarea victimă. Într-un târziu, se plictisi de gloata zăpăcită ce-l urma cu religiozitate la câteva zeci de pași în urmă și o dizolvă în mai puțin de o clipită.

Când înserarea prinse să aburească peste culorile zilei, ajunse la malul oceanului. Înapoia sa se întindea numai pustiu și vânt. Pământ negru, pe care nu creștea niciun fir de iarbă. Se așează pe nisipul cald și oftă prelung. Mâinile îi tremurau, dar degetele refuzau să se descleștеze de pe mânerul instrumentului. Înghiți în sec, de mai multe ori, dar nu avea salivă, iar nodul din gât îi provoca un spasm dureros. Obosise. Privi îndelung valurile lenește, care se apropiau pe furiș, să moară la picioarele sale.

Cineva îl folosea ca pe un instrument, ca să distrugă lumea.

Gândul îl fulgeră dureros. Se crispă, simțindu-și stomacul un ghem de șerpi înfuriați. Un fir de amintire îi năzări pentru o frântură de clipă imaginea dealului Golgotei și a Crucii care își întindea umbra spre pământ. Dar nu, el nu văzuse niciodată crucificarea, murise înainte ca gărzile romane să pună mâna pe El, citise numai despre eveniment din cărți, de-a lungul secolelor, ba chiar se uitase și la câteva filme.

Dealul Golgotei... Ca și cum nu s-ar fi petrecut cei două mii de ani promiși, auzi deasupra sa, dincolo de ape, în el însuși, vocea atât de cunoscută rostind fără amărăciune:

Blestemul tău, Iuda, va fi să te trezești în Ziua Judecății de Apoi. Tu ești cel menit să-i faci pe cei păcătoși, chiar și pe cei demult morți, să ispășească. Tu ești cel osândit să vadă dacă învățăturile ucenicilor mei au reușit să mântuiască sau nu omenirea. Tu ești sabia pe care Eu o ridic deasupra timpului.

Cu umerii povârniți, bărbatul se ridică încet, săltă din nou lupa și continuă să desființeze LUMEA.

Apa diavolului

În satul Goldar, situat pe spinarea muntelui Sun-al-Reemo, oamenii trăiau de două veri amenințarea cumplită a secetei. Seara, când se încheiau muncile din jurul gospodăriilor, se adunau în jurul radiourilor pe baterii și ascultau cu sfințenie buletinele meteorologice. De fiecare dată, plecau clătinând triști din cap: cerul nu voia să le trimită ploaia mult visată. Pâraiele secaseră demult, iar fântânile sleiseră și se împuțiseră, trimițând la suprafață miesme otrăvite. Pământul crăpase adânc, iar prin rănile sale uscate, unii afirmau că văzuseră jucând flăcări albăstrii. Cerul avea o culoare nefirească, de leșie spălăcită, iar plantele muriseră aproape cu toate.

Fântânarul își făcu apariția într-un fapt de seară, pe strada principală, cu tașca din piele pe spate și cu o nuielușă cu frunze verzi în mâna dreaptă. Avea fruntea înaltă, ochii albaștri-cenușii și un nas drept, roman, ale cărui nări fremătau aproape permanent, ca asaltate de mii de mirosuri, numai de el simțite. Oamenii își părăsiseră imediat treburile la care încă mai moșmondeau și începuseră să se adune pe lângă garduri, în lătratul viu al câinilor. Apoi, își făcură curaj și ieșiră murmurând din curți. Când străinul ajunse în fața primăriei și-și lăsă tașca lângă fântâna secată, în spatele său se formase deja o gloată nesfârșită, care-l însoțea în tăcere.

Primarul, un bărbat înalt și solid, cu mustăți negre și o cicatrice diagonală pe frunte, îl pofti înăuntru, dar el nu vru decât să se așeze pe banca de lângă gard și îi spuse că venise de departe, deoarece auzise de nenorocirea abătută asupra regiunii și voia să-i ajute.

— De doi ani nu încetează seceta, confirmă primarul și oamenii murmurară în surdină, neîndrăznind să creadă încă faptul că rugile lor fuseseră, în sfârșit, ascultate. Ne-au murit aproape toate vitele și nu mai există nimic prin hambare. Nu mai avem nici măcar de unde să bem apă. Pesemne că Cel de Sus te-a trimis la noi...

Fântânarul dădu din cap. Firește că îi putea ajuta, nu trebuia decât să creadă în asta și credința lor urma să producă minunea. El nu era decât degetul Zeului, așa cum crenguța de salcie era prelungirea degetului său. Au stabilit ca a doua zi să înceapă căutarea izvorului și să se apuce de săpat.

— Apă să fie, că săpăm până în fundul pământului! strigară oamenii, fericiți, cu limbile dezlegate de asigurările fântânarului.

Continuară să sporovăiască, să facă glume și planuri, până târziu după miezul nopții. Nu s-ar mai fi urnit de acolo până în zori, dacă primarul nu i-ar fi poftit să plece pe la casele lor și să-l lase pe oaspetele lor să se odihnească.

Zorii roșii ca sângele îl prinseră pe fântânar pe coasta muntelui, aproape de marginea așezării, cu tașca la spinare și cu nuielușa pipăind stâncile și gropile. Lumea se adunase ceva mai târziu și nu îndrăznea să se apropie, urmărindu-i gesturile de la distanță. Către amiază, când

soarele ardea ca para, în crucea bolții, iar pietrele se încinseseră de nu mai puteai lipi palma de ele, căutătorul se opri în gura cimitirului. Nuielușa se zbătu cu violență, aplecându-se în direcția cărării dintre morminte. De trei ori se răsuci bărbatul către răsărit, miazăzi și miazănoapte și de trei ori nuielușa cârmi către cărarea ce urca liniștit spre apus. Străinul clătină din cap, deschise tașca și vârî acolo nuielușa buclucașă, apoi plecă cu satul șir după el spre primărie.

La prânz, când primarul ce-și terminase treburile pentru care fusese chemat la oraș se întorsese la birou, bărbatul bătu la ușa lui și îi povesti întâmplarea nemaiauzită. Dincolo de fereastra larg deschisă, mulțimea aștepta într-o tăcere de moarte.

— Singurul loc unde se poate săpa, ca să scăpați de secetă, este cimitirul, oftă străinul și-și clătină capul ascuns sub pălăria de pai, decolorată de soare. Nuielușa nu m-a mințit niciodată.

— Blasfemie! țipă preotul din cadrul ușii și înaintă în încăpere cu crucea ridicată. Primarule, omul acesta ne îndeamnă să pângărim un loc sfânt, ca să ne satisfacem o măruntă poftă lumească. Cine a mai pomenit să faci fântână în cimitir, printre osemintele celor duși?

— Acolo nu poate să existe apă! urlară oamenii de afară, încurajați de atitudinea părintelui și începură să huiduie. Blestematul acesta s-a vândut diavolului și încearcă să ne facă să greșim întru credință!

— Să-l prindem pe nenorocit și să-l pedepsim cu pietre!

— Să-l batem cu biciul până ce-și va da sufletul!

— Să-l suim pe Cruce, să vadă cu ochii lui ce-a văzut Mântuitorul!

— Hei! dădu să intervină primarul. Oameni buni, nu uitați că voi l-ați angajat să...

— Noi i-am cerut să găsească apă, nu să scormonească printre oasele celor duși.

— La moarte! izbucniră mai multe glasuri furioase și ușa de la intrare pârâi sub presiunea valului de trupuri.

— Oameni buni, zâmbi fântânarul, ridicând nuielușa. Apa e acolo și așteaptă să-i dăm dezlegare. E atât de multă, că puteți să le dați și...

— Minte! țipă preotul și făcu în aer gestul anatemizării. Să-l pedepsim, până nu e prea târziu!

— Să-l pedepsim! se învolbură mulțimea. Să-l crucificăm, ca pe Mântuitor!

Primarul încercă să se opună, dar valul de oameni bufni înăuntru prin canaturile ușii și îl călcă în picioare. Cei din față îl înșfăcară de mâini și de picioare pe fântânar, îl legară chiar în birou, cu funii subțiri, scoase de cine știe unde, și îl coborâră în curte, trecându-l pe deasupra capetelor. Ca din senin, își făcură apariția bârne groase, cuie și ciocane. Îl târâră prin țărână, către cimitir, agățat de un picior, scuipându-l și țipând de bucurie. Femeile aruncau cu gunoaie, iar copiii cu pietre. Săpară o groapă îngustă și adâncă chiar la capătul potecii dintre morminte. Când îi bătură cuiele în podul palmelor, omul leșină. Mulțimea huidui în delir, iar câțiva începură să danseze cu sălbăticie, pocnindu-și mâinile una de alta. Ridicară crucea improvizată și, pe rând, în frunte cu preotul, îl scuipară

și îl batjocoriră. Apoi plecară spre sat, lăsându-l în seama păsărilor de pradă, care dădeau târcoale în înalt.

Cu puțin înainte de miezul nopții, în munte se auzi o bubuitură înfundată. Cei care nu aveau somn și rămaseseră tăifăsuind pe la porți, porniră cu pași șovăielnici în direcția cimitirului. Valul înspumat al apei îi surprinse la ieșirea din sat și îi mătură din cale ca pe niște pietricele.

A doua zi, valea era fundul unui lac în care se oglindeau soarele și vârfurile brazilor. Fântânarul stătea pe un trunchi prăbușit de zadă și-și freca podul palmelor, acolo unde se zăreau urmele unor cicatrici demult închise. Într-un târziu, își culese nuielușa din apa limpede de lângă mal și clătină din cap cu amărăciune.

— Am venit pentru a treia oară între voi să vă aduc Apa Cunoașterii și nu M-ați recunoscut. În două mii de ani, nu s-a schimbat nimic. Atunci, ce Împărăție să vă aduc? Ce Împărăție meritați?

Anatema

Se clătină pe picioare și se sprijini cu umărul de piatra rece. O umbră neagră îi trecu peste globurile ochilor și se temu că urma să leșine, dar sfârșeala dură numai o clipă. Gândul că afară îl așteptau, probabil, legionarii cu rânjete sardonice îl făcu să mai întârzie puțin, apoi își plimbă limba umflată peste buzele crăpate, ușor sărate din cauza sângelui, și împinse cu umărul în stânca cioplită grosolan în formă de ușă ovală. Aceasta se împotrivi puțin, apoi cedă cu un zgomot surd și se prăbuși în exterior. Lumina năvăli în întunericul uscat, îl izbi peste irișii și-l făcu să țipe de durere.

Ieși din peșteră, călcând asemenea unui bețivan de-abia ridicat dintr-un șanț. Mâna dreaptă strângea cu înverșunare faldurile lințoliului îngălbenit, lipit de șolduri. Tufa de măslin care se chinuia să umbrească mormântul era uscată de mult timp. De altfel, cât vedeai cu ochii în zare nu se zărea nimic verde, doar pietre, vârfuri tocite de coline, o albie prăfuită și șarpele negru, îndepărtat, al unui drum. Porni într-acolo, întrebându-se unde dispăruseră semnele puterii romane.

Drumul era ciudat, o suprafață netedă, neagră și fierbinte, în care tălpile lăsau urme ușoare. O apucă înspre răsărit, sperând că geografia locală nu apucase să se schimbe prea mult. După un timp, auzi un șuierat sinis-

tru în urmă, o clipă se gândi la Diavol și la ispitele sale, dar vehiculul ce se apropia cu viteză nu părea să aibă în comun cu Infernul decât fumul negru ce izbucnea de sub roți. Camioneta opri la câțiva pași de el, șoferul se aplecă peste portieră, scuipă o bucată galbenă de tutun de mestecat chiar între picioarele sale și îi făcu semn să urce pe partea cealaltă.

Bancheta din vinilin negru era fierbinte și acoperită cu un strat subțire de praf. Mătură cu dosul palmei peste suprafața sa și se așeză cât mai aproape de margine. Bărbatul de la volan avea fața măslinie și o mustață neagră, răsucită cu vârfurile în sus. Purta ochelari de soare și o șapcă de pânză galbenă, cu o reclamă pe jumătate ștearsă. Îl măsură câteva clipe pe deasupra ramei ochelarilor, apoi manevră schimbătorul de viteze și porni hadurghia din loc. După ce motorul își intră în ritm, întoarse capul spre el și-l întrebă încotro merge în îmbrăcămintea aceea ciudată.

Ciudat era el, se gândi, dar nu cuteză să spună cu voce tare. După un timp, îi răspunse, pe un ton potolit, că are de îndeplinit o misiune sfântă și că hainele sale sunt potrivite cu credința sa. Celălalt scuipă pe geam, își trase mustața de unul din vârfuri și-l întrebă dacă este vorba despre o misiune fanatică, caz în care el se vede nevoit să-l dea jos, deoarece nu are nevoie de necazuri cu poliția. Oftă și-i spuse că s-a întors să mântuie lumea, așa că poate să-l lase oriunde dorește, în drum.

— Să mântui lumea?! bombăni mirat șoferul și clătină din cap. Cine ți-a spus ție, străine, că lumea asta ar avea nevoie de vreo mântuire? La toți dracii, de bani, de femei

frumoase, de bere bună și de vacanțe la Copa Cabana, da, da, de asta are nevoie lumea noastră. Dacă mântuirea ta aduce cu ea chestiile astea, atunci se cheamă că ești binevenit.

Ajunseră la o intersecție semaforizată, la intrarea într-un oraș mare, cu un trafic aglomerat. Îi strigă să coboare și, dacă nu cunoaște Ierusalimul de Est, s-o ia drept înainte, până la prima stație de metrou, unde o să se poată orienta pe harta de la intrare.

Orașul îl întâmpină cu forfota-i nepăsătoare, cu norii de fum ai eșapamentelor și cu mirosul de asfalt încins. Reclame țipătoare îi asaltară retinele, postere uriașe cu trupul unei femei aproape complet dezbrăcată păreau că sunt gata să se prăbușească peste el din mai multe direcții, o clădire înaltă până la nori, zveltă ca o lamă, cu sute de geamuri se ivi sclipind orbitor de după un colț, vehicule țipător colorate alergau la câțiva pași de el cu viteze înspăimântătoare...

I se făcu foame și, mai ales, sete. Se așeză pe un colț de bordură, încins de soare, și se concentră să facă o minune. Nu reuși. Nici nu era de mirare, își zise, trecuseră doar atâta veacuri de când o realizase pe ultima, probabil că-și pierduse îndemânarea sau, poate, cine știe, bioenergia era de vină.

Se așeză la rând, în fața unei tonete unde se vindeau hamburgheri, dar vânzătorul îl înjură și-l izgoni, când îi spuse că nu are bani. O femeie îl numi vagabond și-i strigă să se ducă la muncă, Primăria asigura tuturor celor ce se găseau în șomaj un loc la întreținerea străzilor și a spațiilor

verzi. Un bărbat cu cămașă portocalie și cu o chelie impunătoare, pe care și-o ștergea mereu cu batista, îi prezentă o legitimație, îi spuse că este de la „Protecția socială" și vru să-l înscrie într-un catastif pentru a-l trimite la o cantină a săracilor, dar când auzi cum se numește se uită urât la el și vârî catastiful într-o geantă din piele.

Rătăci mult timp fără de țintă, încercând să înțeleagă ceea ce îi trecea pe dinaintea ochilor. Într-un târziu, frânt de oboseală, intră în umbra plăcută a unui bazar. Lângă un coș de gunoi, cerșea un bărbat orb, care avea un certificat de cerșetor parafat de Primărie atârnat de umărul drept. Încercă din nou o minune, în speranța că-l va putea ajuta pe sărmanul om, dar nu reuși să obțină nimic altceva în afară de o scânteie albă și un miros pătrunzător de usturoi.

Către seară, ajunse într-un scuar plin de cupluri elegant îmbrăcate, care se plimbau printre statui de marmură sau se înghesuiau pe bănci, în umbra boscheților de mirt și oleandru. O vreme îi privi, căutând să priceapă care dintre ei ar fi interesat de poruncile Tatălui și, când văzu că unii își schimbau direcția de mers pentru a se uita la el plini de curiozitate, se cățără pe o bancă și începu să predice. Le vorbi despre menirea omului, despre viața întru credință, despre Diavol și uneltirile sale perfide, despre mântuire, viața de apoi, despre Rai și despre Iad.

Curioșii ascultară puțin, apoi își continuară plimbarea, nemailuându-l în seamă. Un stol de porumbei se învârteji pe deasupra și crezu că Cel de Sus i-a auzit ruga și i-a înapoiat darul, dar mâinile continuau să se agite în van prin

aer, fără să reușească să materializeze nimic. Un câine se apropie de bancă, ridică piciorul din spate și slobozi un jet de urină, după care lătră scurt și fugi pe o alee lăturalnică. Nu descurajă și continuă să peroreze, încredințat că drumul său către mântuirea lumii întregi se afla de-abia la început.

Când primele stele sclipiră prin frunzișul întunecat al copacilor, își drese glasul, luă o pauză și-și coborî privirile. Un bărbat îmbrăcat în haine negre, cu o tichiuță albă pe creștet, se așezase pe banca vecină și părea să-l soarbă din ochi. Zâmbi în întuneric și clătină din cap, satisfăcut. În sfârșit, primul ascultător în lumea aceasta de păcătoși!

Se îndreptă spre el și se așeză alături, cu mâinile în poală. În depărtare se auzea o sirenă de poliție, vuind ascuțit pe deasupra zgomotului surd al motoarelor. Îl întrebă dacă îi plăcuse predica.

— Predica... Predica asta am ascultat-o de atâtea ori, că o știu mai bine ca Tine. De două mii de ani am fost prezent la toate întâlnirile pe care le-ai promis oamenilor, răspunse încet celălalt.

Întinse un deget șovăielnic și atinse crusta de sânge închegat a rănii de pe dosul palmei.

— Pentru că, acum, ai venit, într-adevăr. Ești chiar tu, Învățătorule, nu? În sfârșit, prea lungul chin a luat sfârșit! Iisus, lumea asta a ajuns așa cum o vezi, pentru că, după Înălțarea Ta, totul s-a clădit pe minciuna evangheliștilor. Marcu este cel care m-a urât și de la el au copiat toți ceilalți. Adevărul, Mântuitorule... adevărul este că cel care te-a vândut lui Pilat a fost Petre, nu eu. Petre te-a iubit numai

pentru puterea ce urma să i se încredințeze după crucificarea Ta, pe care a folosit-o apoi întru gloria sa, construind Biserica, un loc unde, proslăvindu-te pe Tine, oamenii îi lăudau, de fapt, pe capii acesteia. S-a folosit de Tine pentru că nu a crezut în Tine așa cum am crezut eu.

Tăcu o clipă și-și linse buzele.

— Aceasta, de fapt, a fost ultima ispită la care ai fost supus. Și ai pierdut, Învățătorule, deoarece acum Biserica este mai puternică decât Tine, nu mai poți să mântui pe nimeni fără acordul ei, iar dacă papa te anatemizează, o să fii din nou crucificat, de data asta ca un simplu muritor. Istoria, Iisus, istoria nu este cea presupusă de noi la Cina cea de taină. Am greșit mult... Mult. În fine...

— Am greșit? întrebă celălalt cu glas pierdut.

— E greu să accepți adevărul, nu? Am fost trimis să-ți spun că rolul Tău s-a încheiat și că, de acum încolo, existența ta va fi cea a unui simplu muritor.

Iuda se ridică încet de pe bancă, se aplecă spre el, îi duse mâna dreaptă la buze și i-o sărută, apoi se îndreptă cu pași târșâiți către ieșirea din scuar.

— Hei, strigă brusc cel rămas pe bancă, ce trebuie să fac acum? La cine să merg și cui să vorbesc? Hei, omule, cine te-a trimis?

Semnul mântuirii

Chiar în clipa în care deschise ochii, O' Higgins simți în jur un miros puternic, asemănător ozonului. Cercetă camera din priviri, dar nu observă nimic deosebit. Misterul se dezlegă de-abia când intră în baie și începu să se bărbierească: deasupra capului îi strălucea vag un nimb argintiu.

— Asta-mi mai lipsea! se strâmbă el nemulțumit.

Lupta cu nimbul dură aproape cinci minute: încercă să-l șteargă cu prosopul, să-l taie cu lama, să-l dizolve sub apa dușului... Nimic. În cele din urmă, renunță, se rase în grabă, sorbi o gură din cafeaua rece din ibric și țâșni pe ușă cu trei minute înainte de ora blestemată.

Prinse în ultima clipă tramvaiul, sperând din toată inima că pălăria de pai îi va fi mascat cumva cerculețul albicios. Aș! Lumea întorcea pretutindeni capul și-l privea stăruitor. Oftă. Trebuia să înceapă să se obișnuiască.

La serviciu, însă, de-abia avură răgaz prin pauze să-i remarce podoaba și să glumească ușor răutăcios pe seama ei. Șeful de birou se dovedi ceva mai discret:

— Ce-i asta, O'Higgins, ai trecut cumva la protestanți? Mai intră, domnule, din când în când și pe la biserică, nu vezi ce ți se întâmplă tocmai la bătrânețe?

La încheierea programului, înainte de a părăsi clădirea, se examină în oglinda WC-ului și constată că nu-i stătea

chiar atât de rău cu nimb, așa că renunță la pălărie, vârând-o în sertar.

Primul drum îl făcu, totuși, la clinică. Putea, Doamne-Ferește, să fie simptomul vreunei boli de care nu auzise. Își luă bon și se așeză cuminte la rând. O bătrânică din față, sprijinită în baston, se holbă îndelung în direcția lui și îi ceru voie să pună mâna pe nimb. Ridică din umeri și-i permise. Brusc, spinarea cocârjată a babei se îndreptă de parcă ar fi înghițit un baston. Femeia își pipăi uluită coastele, lăsă bastonul lângă perete și se repezi să-i pupe mâna.

— Binecuvântează, sfinte... îl rugă cu umilință, printre lacrimi.

În mai puțin de cinci minute îi puse pe picioare pe toți cei aflați înaintea sa la rând și intră fericit în cabinet: economisise cel puțin două ore. Doctorul îi ascultă istoria vădit interesat, examină nimbul cu tot felul de aparate optice, îi făcu o serie de teste, după care îi spuse că e perfect sănătos și că nimbul trebuie să fie o emanație cerebrală reziduală, care urma să dispară de la sine, așa cum apăruse. Îi dădu o rețetă și îl sfătui să nu se mai spele pe cap vreo două săptămâni.

Pe drum, își aminti de sfatul șefului său și intră în prima biserică. Înăuntru era întuneric și răcoare. Câteva femei stăteau în strane și ascultau fornăiturile unui preot, care citea ceva din ceaslov. Așteptă, răbdător, vreun sfert de oră, dar harul divin refuză să se pogoare asupra lui.

Ieși cam dezamăgit și aruncă o privire întrebătoare către ceruri. Pe trepte, cerșea un orb bătrân, cu o pălărie

spălăcită așezată la picioare. Îl ispiti ideea de a-și încerca încă o dată puterea și își așeză, pe furiș, mâinile pe ochii acoperiți cu o pieliță albă. Câteva clipe nu se întâmplă nimic, după care orbul scoase un țipăt înfiorător. Se smuci într-o parte și alunecă pe scări, căzând în genunchi. Apoi se frecă la ochi și își răsuci smucit capul în toate direcțiile. Își opri mișcarea chiar în dreptul persoanei sale și încremeni.

— Văd! strigă el furios. La dracu', văd! Tu ai făcut asta, nu? Răspunde, tu ai făcut-o, nu?

Se ridică în picioare dintr-un salt, se repezi la el și începu să-i care pumni în cap. Îi strigă că, dacă i-a dat înapoi harul vederii, i-a luat, în schimb, singura sursă de hrană – pomana. De-abia reuși să scape cu fuga, într-un târziu, cu un ochi învinețit și cu buza de sus spartă.

Ajuns acasă, închise bine ușa și se trânti pe scaun. Nu mai dorea să facă minuni. Nu mai dorea să aibă nimb. Se săturase să fie altfel decât ceilalți. După un timp, se ridică, merse în cămară și scoase o sticlă de vin de pe raft. Își luă un pahar din bufet și se puse pe băut. Era foarte nefericit. Din când în când, se deplasa până în fața oglinzii din baie și-și examina podoaba. Când ajunse cu conținutul la jumătatea sticlei, constată că nimbul începuse să se coloreze în roșu.

Bău până la jurnalul de seară. Adormi în fotoliu, cu televizorul aprins. Îl trezi aproape de miezul nopții târâitul telefonului. Până să se lămurească unde îl pusese, încetă. Se duse în baie, mahmur, și se spălă pe față. După ce se șterse cu prosopul de baie, apăsând îndelung în zona

ochilor, aruncă o ultimă privire în oglindă. Rămase cu gura căscată: nimbul dispăruse. Își pipăi creștetul cu grijă. Nimic.

Scoase un chiot de bucurie și se repezi în cameră. Sticla de vin era însă goală. O aruncă într-un colț și deschise fereastra. Exact atunci, sună iar telefonul. Îl găsi sub masă și ridică receptorul, stând în genunchi. Era Pergamo, colegul său de birou.

— Auzi, tu ai fost la doctor cu nimbul tău? Ce-a zis, e semn de boală? Că uite, mi-a ieșit... și mie unul. Iar la televizor arată o grămadă de oameni cu nimburi...

Lăsă receptorul pe podea și din doi pași ajunse la televizor. Carul de televiziune umbla pe străzi și prezenta nimburi. De toate mărimile... de toate grosimile... de toate culorile... Unii dintre posesorii lor plângeau îngroziți. Alții râdeau și se strâmbau în fața camerelor de luat vederi. O mulțime de oameni ieșiseră pe bulevarde și se holbau uluiți unul la altul.

Comută. Pe canalul „+2" apăru crainica cea blondă, cu un nimb imens:

— ...în piața Erzebirge, un cetățean în vârstă se autointitulează apostolul Petru și vorbește mulțimilor despre Înviere și Mântuire. Spune că Iisus tocmai a coborât la Roma și se îndreaptă spre Vatican. Că izbăviții au ca semn distinctiv nimbul, iar cei care n-au primit iertarea divină...

O' Higgins urlă și azvârli cu scaunul în ecran.

IV. Anticipații neeuclidiene

Aparatul de multiplicat paradoxuri

Jean Jacques Marie Deveria era un om liniștit de felul său. Pictor de biserici, își petrecea mai tot timpul în străinătate, acasă venind rar de tot, ca într-un fel de concediu. Nu avea faimă de mare artist, dar respecta cu strictețe un set de reguli profesionale de bază și de aceea era destul de solicitat.

Revenise din Olanda într-o zi strălucitoare de toamnă, cu funigei prin aer și zbor săgetat de rândunele peste azaleele din parc. Terminase de restaurat o icoană flamandă cu autor necunoscut, o operă pretențioasă, care-i răpise o mulțime de timp și revenise în oraș pentru o perioadă mai lungă. De cum a intrat în casă, m-a sunat, ca de obicei, și m-a rugat să trec pe la el. Pentru că nu ne mai văzusem demult, mi-am lăsat treburile deoparte, am luat tramvaiul de la colțul străzii și, fix la orele 18:00, ciocăneam cu inelul de bronz în ușa casei sale.

M-a întâmpinat cu același aer înnegurat dintotdeauna. Ne-am strâns mâinile, chiar acolo în prag, i-am înmânat butelia de „Florio", împachetată stângaci în punga cenușie de hârtie, iar el mi-a făcut semn să intru în sufragerie. Cafetiera de porțelan aștepta pregătită pe o tavă, alături de două cești obișnuite, parcă furate de printr-un restaurant de periferie. A turnat în ele și a împins-o pe cea mai apropiată către mine. Mirosea frumos și am savurat-o în-

delung, în vreme ce schimbam banalități. Acesta era adevăratul Jean Jacques Marie Deveria, artistul ciudat care trăia singur, avându-mă pe mine drept singur prieten și confident și care nu se pricepea la nimic altceva mai bine din domeniul vieții practice decât la preparat cafeaua. Îl priveam pe furiș și mă minunam: nu se schimbase aproape deloc. Poate numai tenul să fi fost cu o idee mai bronzat.

I-am povestit despre slujbă, despre cunoștințe, despre distracțiile din ultima perioadă, dar îmi era din ce în ce mai clar că nu mă ascultă decât cu o ureche, concentrat asupra unui lucru știut numai de el.

Și, brusc, fără nicio legătură cu tema discuției de până atunci, pictorul m-a întrebat dacă am auzit ceva despre un filosof antic, Zenon din Elea, și despre paradoxurile lui. M-am chinuit câteva clipe să-mi aduc aminte dacă auzisem ceva la școală, dar era clar că la orele acelea fusesem absent. Am ridicat din umeri și i-am spus, sincer, că nu.

A dat din cap în semn de aprobare și a răspuns că se aștepta la asta. Cine avea timp de Antichitate? Apoi s-a ridicat și s-a îndreptat către tabla neagră din spatele ușii de la intrare. A tras într-o parte de cadrul de lemn în care era fixată și a adus-o mai aproape de masă. A luat un ciot de cretă și a început să-mi demonstreze ceea ce el a numit „paradoxul întrecerii iepurelui cu broasca țestoasă". Vorbea fluent și inteligibil. Chiar și pentru mine, care nu aveam nicio apetență specială pentru logică și filosofie. Adică dacă am pune o broască aproximativ cu vreo 4-5 metri în fața iepurelui și le-am da startul să concureze, rezultă că iepurele, oricât ar fi de rapid, n-o va ajunge niciodată din

urmă pe mai lenta lui oponentă, deoarece de fiecare dată va trebui să străbată jumătatea distanței care-i separă, după care din nou jumătatea noii distanțe și tot așa... Adică fiecare fragment al distanței ce-i desparte își are propria jumătate, care nouă jumătate are, la rândul ei, altă jumătate, care...

A râs și m-a privit întrebător. Mi se părea evident că, în felul acesta, iepurele nu o s-o ajungă niciodată pe nenorocita aia cu carapace și chiar mă mir că nimeni de la Zenon încoace nu a mai gândit problema în același fel. Așa că am dat din cap: era cât se poate de clar. A râs din nou și mi-a făcut semn să trecem în atelier. O mână grăbită strânsese pânzele și cartoanele și le îngrămădise într-un colț. Nu departe de peretele-fereastră se găsea un postament din lemn, pe care era fixat în buloane mari, galbene, un mecanism din metal, care încadra două oglinzi de statura unui om, dispuse față în față. În spațiul dintre ele se distingea o sclipire vagă de paiete.

Deveria a mângâiat cadrul cu un gest absent, apoi a tras de o manșă, a cuplat un generator, ascuns îndărătul unui panou și, brusc, strălucirea înșelătoare a paietelor s-a transformat într-o ceață luminoasă. M-am retras, cu prudență, doi pași înapoi. Aerul începuse să miroasă a ozon. Pictorul a zâmbit ciudat, cu fața iluminată dintr-o parte, și mi-a spus că mă găseam în fața unui *re-producător,* o mașinărie construită pe baza principiului paradoxului lui Zenon. A scos stiloul din buzunarul de la piept al cămășii, mi l-a arătat, demonstrativ, după care l-a aruncat în spațiul dintre oglinzi. Obiectul s-a reflectat într-un

număr nesfârșit de imagini, apoi... s-a auzit un mic pocnet și pe platforma de plastic au apărut din senin două stilouri identice.

Nu mai pricepeam nimic. Deveria a râs din nou...

Un *re-producător* funcționa prin sintetizarea din aerul atmosferic a unei structuri subnucleare identice cu cea a matricei oferite spre copiere. Bine-bine, am replicat neconvins, dar paradoxul lui Zenon? Chestia cu jumătatea jumătății? Și, totuși, miracolul se afla acolo, la doi pași de mine, sub forma a două stilouri. Asta era problema, a recunoscut sportiv Deveria. Îi scăpa ceva... un element. Exact acesta era motivul pentru care mă găseam în atelier: mă invitase pentru a fi martor la un experiment inedit, care putea să-i aducă un răspuns.

Și, fără niciun avertisment prealabil, a intrat între oglinzi. O clipă, nu s-a întâmplat nimic. Apoi, generatorul a prins să bâzâie, asemenea unei viespi înfuriate. Paietele au sclipit orbitor în toate direcțiile și pe platformă... a mai apărut un Jean Jacques Marie Deveria. Au ridicat amândoi câte un braț și mi-au făcut semn. Același semn. Cred că mă îngălbenisem, pentru că mi-au zâmbit încurajator. În momentul următor, paietele au sclipit din nou și spațiul dintre oglinzi s-a umplut. Acum erau patru Deveria... Peste încă o clipă, erau șaisprezece... apoi...

Principiul jumătății jumătății. Dumnezeule, urmau să umple casa și, în câteva ore, întreg orașul! În 48 de ore, nu vor mai avea loc în întreg districtul...

Totul a durat până când șirul de pictori a ajuns la colțul străzii. Era șapte și jumătate seara și o mulțime curioasă

prinsese să se adune dincolo de garduri, ca să vadă minunea. Poliția adusese câteva mașini de patrulare la jumătatea străzii Parcului, dar nu intervenise în niciun fel. Fără niciun avertisment, la fel de neașteptat cum își făcuseră insolita apariție, pictorii au dispărut. Lumea a scos un „ah!!" expresiv și a început să șușotească, aplecându-se dincolo de gardurile de ciment.

Am alergat în casă și am dat buzna în atelier. Aparatul bâzâia liniștit, iar cele două stilouri se aflau tot acolo. Atât. Stilourile erau lucruri moarte. Zenon explicase principiul jumătății jumătății exclusiv pentru ființele vii. Multiplicarea se producea atâta timp cât... li se înjumătățea timpul vieții. Fiecare multiplicare împărțea șirul anilor de existență la doi, la patru, la șaisprezece...

Nu l-am mai revăzut pe Deveria niciodată. Casa lui a moștenit-o un nepot, iar contul din bancă a revenit unui orfelinat. Aparatul a rămas la mine. Împreună cu cele două stilouri. Uneori, mă uit la ele și mă tentează ideea să pornesc generatorul și să multiplic câte ceva. Bani, spre exemplu. Știu însă că, dacă aș face acest gest, n-aș mai scăpa de obsesia de a intra între oglinzi. Cum nu scăpase nici sărmanul meu prieten.

Dumnezeule, cum trebuie să te simți când te multiplici? Oare să nu o fi ajuns iepurele niciodată pe nefericita aia de broască?

Cumulonimbus pe cerul Atlantidei

— Acum cinci ani am avut o intuiție. Parcă așa-i spune, nu? M-am apucat să studiez istoria meteorologiei. De la însemnările destul de constant făcute pe papirusuri de către egipteni, până la adnotările fragmentare, scrijelite pe oase de animale, realizate în urmă cu mai bine de 30.000 de ani. Nu-i așa că e intuiție?

Își linse buzele și se aplecă deasupra tăbliei mesei.

— Până în urmă cu 12.000 de ani, niciuna dintre însemnări nu pomenește despre existența norilor. Niciuna. Despre furtuni, cutremure, maree, secete, soare, lună, stele, dar... nu despre nori. Pentru că, pur și simplu, până în urmă cu 12 milenii, atmosfera Terrei a fost limpede, cu excepția formațiunilor gazoase și a cenușilor azvârlite de vulcani.

Tăcu o clipă și turnă iar vodcă în pahare. Howard îl privea atent, dar nu îndrăznea să-l întrerupă.

— M-am specializat în fotografierea norilor, reluă Lemark, punând sticla pe masă. Am realizat zeci de mii de expuneri, pentru ca să îmi dau seama, într-un târziu, ceea ce un altul pricepuse pe timpuri mult mai rapid și fără sprijinul niciunui sistem tehnic sofisticat: că structurile noroase nu au forme întâmplătoare, ci încearcă să sugereze ceva. Insul acela demult dispărut purta numele de Noe.

Howard oftă și clătină din cap. Afară, vântul începuse să izbească în geamuri cu degete ascuțite de gheață. Bătrânul adăpost scârțâia din toate încheieturile.

— Nu m-am scrântit, zâmbi subțire Jean-Baptiste Lamark. Atâta doar că mă aflu în posesia unei taine îngrozitoare și nu știu ce să fac cu ea.

Howard aruncă o privire scurtă dincolo de geamurile înalte. Cel puțin 24 de ore, elicopterul urma să rămână blocat în locul ăsta afurisit. Dincolo de cabana meteorologică se ridica peretele abrupt al muntelui.

— Cumulonimbuși de tip *nicovală*: „Capillatus". Pe vremuri, profesorul Landsberg avea un curs în care se ocupa în exclusivitate cu problema lor. Prezența lor sugerează că, în curând, vom avea o furtună îngrozitoare. Prima dintr-un șir fără număr.

— Vorbești în parabole. Oricum, nu mă interesează. Vreau să știu ce caut eu în toată povestea asta. În toată aiureala asta...

Jean-Baptiste Lamark se ridică din fotoliu. Încăperea de primire a cabanei era lungă și întunecoasă. Se apropie încet de ecranul mat al computerului.

— Nu-i o aiureală. Am sortat peste 180.000 de fotografii: nimbostratuși, cumulostratuși, altocumuluși, stratocumuluși... Un fel de puzzle. Computerul le-a memorat pe toate și a completat elementele absente. A reieșit un fel de mesaj simbolic, asemănător criptogramelor din peșteri.

Howard clătină din cap. Își aminti că telefonul blestemat îi întrerupsese singurul concediu pe care-l crezuse la adăpost de ochii iscoditori ai presei. De când intrase în

viața politică, nu mai reușise să găsească nicio clipă de relaxare în deplină izolare.

— Am străbătut aproape 700 de kilometri ca să aflu că tu faci experiențe cu norii! Nu, zău, Jean-Baptiste, chiar crezi că nu am altceva mai bun de făcut decât să...

— Nu fii imbecil! Este vorba de Atlantida. S-a scufundat exact cu 12.000 de ani în urmă. Crezi că a fost o întâmplare? Mulți cercetători afirmă că atlanții au pierit în catastrofă; alții, că ar fi plecat în spațiu cu nave sofisticate; alții, că s-au răspândit pe întreg pământul, ducând cu ei elemente civilizatorii. Eu sunt de părere că scufundarea insulei a fost numai un semn. Semnul că au atins un alt stadiu evolutiv: cred că știința le-a permis să se rupă de materialitate și să migreze în cer. Scufundarea Atlantidei pe care trăiseră până atunci nu a fost decât o rezultantă secundară a uriașelor energii dezlănțuite în urma actului de sublimare.

— O.K.! Lucke Howard își încrucișă răbdător brațele. O.K.! Să presupunem că te cred și că nu mai consult programul. Și cu Noe ce este?

— Starea de vapori bănuiesc că reprezintă un stadiu intermediar către existența în stare energetică pură. Au căutat o cale de a o atinge și, la un moment dat, li s-a părut că au reușit. A urmat potopul. Abia au avut timp să-și anunțe adoratorii de la sol. Noe a fost unul dintre ei. Cel mai norocos. Mult dorita trecere nu a avut însă loc. Acum, Noe sunt eu. Dacă nu vom reuși să părăsim zonele joase în 48 de ore, vom pieri într-un potop fără precedent. Sau, poate, vom muri într-un fel fără precedent, nu știu exact.

Mesajul este multiinterpretabil, ca orice simbol. Energia reziduală a transformării va schimba complet fața Terrei. Ascultă, Lucke, ești unul dintre puținii oameni care are acces oricând la Președinte. Convinge-l să declare, de urgență, starea de necesitate, orice ne-ar putea ajuta cât de cât...

Howard îl privi cu milă, apoi pufni.

— Chiar crezi că mă voi folosi de prerogativele pe care le am pentru...

Lamark deschise gura, ca să-l întrerupă, dar nu mai apucă: brusc, trupul i se înmuie, deveni fluid, apoi transparent, apoi doar o șuviță de vapori care se ridicară spre tavan.

Howard urlă și se repezi spre telefon.

Decese electronice

Ca toți vecinii de etaj, Frederic Monsan era și el abonat la sistemul „Q.I.". Pentru o sumă derizorie, avea acces pe 136 de canale, precum și la sistemul de poștă digitală. Zilnic, pornea derulatorul de știri pe viteză de selecție, oprindu-se numai la acele informații care l-ar fi putut privi în mod direct și personal.

Frederic locuia singur într-o garsonieră cât o cutie de chibrituri, la etajul 875, în conul din mijloc. Nu coborâse niciodată mai jos de palierul 600 și habar nu avea cum mai arătau etajele inferioare. Auzise numai că posedau o dotare primitivă și bănuia că asta se datora faptului că fuseseră construite în epoci cu mult anterioare. În prezent, multe dintre ele nu mai foloseau decât ca antrepozite. Și ca cimitire. Spații izolate, în regim frigorific, unde erau adăpostite urnele de plastic cu cenușa celor dispăruți.

Deschise monitorul, ca în fiecare dimineață, se așeză comod în fotoliul rotitor și făcu o trecere în revistă a știrilor. Pe „ABC", găsi o notiță referitoare la proiectul de lege aflat în dezbaterea Comisiei Științifice, conform căruia toți cetățenii megalopolisului urmau să fie obligați să-și implanteze filtre biochimice pe căile respiratorii. Se putea astfel renunța la incomodele și costisitoarele filtre biomecanice de palier, care bâzâiau zi și noapte, purificând atmosfera nocivă a Exteriorului. După o clipă de reflecție, comandă o copie printată a știrii în cauză.

Într-o jumătate de oră, terminase de citit întregul program „News" și-și extrăsese pentru uzul propriu șapte informații. Ieși din încăpere, până la automatul de cafea de pe hol, umplu un termos cu zeama lungă și fierbinte, după care se zgâi vreme de câteva minute printr-un geam oval la perechile ce se plimbau pe terasă, pierzându-se printre norii groși de smog.

Reveni în casă și derulă „Mica Publicitate". Căuta o societate mică, pe un palier mai apropiat. Se săturase, timp de doi ani, să tot urce cele 268 de etaje pentru a preda firmei „O.E.L. Inc." produsul finit al muncii sale intelectuale. Nu găsi nici de astădată și renunță. Trecu la „Anunțuri mortuare". Fixă grila de retenție și derulă cu viteză listele celor decedați în noaptea anterioară. De trei ori clipi leadul, oprind goana ametitoare a coloanelor: doctorul Auguste Blumerg, stationistul Carl Schaeffer și zinologul Frederic Monsan. Crezu că nu vede bine și mări puterea de rezoluție. Pe display apăru din nou, cu litere înclinate, într-un chenar negru subțire, numele său – Frederic Monsan, zinolog, 46 de ani, etajul 875, atac de cord, garsonieră disponibilă.

Atac de cord...

Își duse mâna la inimă. Bău o înghițitură de cafea, fără să-i simtă gustul. Dacă nu cumva era vorba despre o eroare de computer, trebuie că se dovedea o glumă proastă. Proastă! Dar dacă... nu era nici una nici alta?

Cu degetele tremurând, tastă numărul de cod al secției de informații de la „Mica Publicitate". Funcționarul de aici îi comunică faptul că primise informația de la poliția

sectorului său. Formă un alt număr de cod și se recomandă drept un prieten al celui dispărut. Polițistul de serviciu nu știa însă amănunte. Primise știrea, asemenea multor altora, într-un pachet informațional, expediat de la Clinica de Sector. Oftă, închise și formă un al treilea apelativ numeric. Îi răspunse un doctor bătrân și simpatic. Da, Frederic Monsan murise în zori, conform **programării**. Îi arătă cu degetul un punct pe un grafic din spatele biroului. Împreună cu alți 26 de locatari ai sectorului.

CUM ADICĂ CONFORM **PROGRAMĂRII**?! întrebă uluit Frederic. Așa, bine, se strâmbă celălalt. În megalopolis, nimeni nu murea din proprie inițiativă, ci numai conform unor planificări riguroase, determinate de statistici sociometrice sofisticate. Fie că era vorba despre o creștere demografică prea accelerată, fie că numărul de locuințe disponibile se dovedea insuficient, fie... Și bătrânul doctor continuă să înșiruie, vădit plictisit, mai multe argumente.

Și cum se realiza treaba? vru să afle Frederic. Simplu: prin activarea implanturilor, răspunse celălalt. La naștere, toți copiii erau protezați, fie la inimă, fie la ficat, fie la pancreas. O doză infimă de otravă, activată prin biocurenți.

Mulțumi pentru informații și părăsi programul, după care șterse cu grijă urmele apelurilor. Se lăsă moale în fotoliu. Scăpase! Prin cine știe ce minune, implantul său nu funcționase. Dumnezeule, trebuia să facă ceva, până nu-și vor da seama. Să-și schimbe identitatea sau...

Display-ul se ilumină brusc și chipul polițistului de serviciu umplu ecranul.

— Domnul Frederic Monsan? întrebă ușor încruntat. Dădu speriat din cap. Vă anunțăm, în mod oficial, că din

acest moment sunteți considerat decedat. Regretăm eroarea de distribuție electronică, care l-a afectat pe vecinul din stânga dumneavoastră. Deces ușor!

Simți cum o gheară se încleștează în jurul inimii și se prăbuși cu fruntea peste zâmbetul neutru al funcționarului.

Geometrie neeuclidiană

— Nu știu, poate că lumea asta nu e construită după canoanele imaginate de noi, oftă într-o seară Harry, privind de pe terasă către roadele mici și încă verzi ale părului din curte. Poate că nu suntem specia cea mai deșteaptă de aici, ci numai unul dintre componentele unui sistem cu mult mai vast, care formează o inteligență superioară a tot ceea ce ne putem noi imagina. Ceva la fel de greu comparabil, ca și cum ai încerca să faci o furnică să priceapă sistemul de calcul diferențial.

— Filosofia asta de două parale nu are niciun haz, scuipă Briant dincolo de pervaz. Oricum, nu există nicio inteligență extraterestră nicăieri, altfel s-ar fi manifestat ele cumva. Mai bine vezi că s-a răcit cafeaua aia, ce faci, mai pui odată în cești sau plec acasă?

— Cine te ține aici? întrebă celălalt ridicând din umeri. Așa cum există sclavia individului față de societate, deoarece trebuie să se supună regulilor ei pentru a putea supraviețui în colectiv, tot așa avem și o independență a individului față de individ. Nu te obligă nimic să stai pe scaun și să-mi asculți „filosofia de două parale". Iar inteligențele extraterestre pot foarte bine să existe și fără acordul tău.

Briant îl privi furios, ridică din umeri și plecă, înjurând înfundat, fără să-și ia rămas bun. Erau prieteni de douăzeci

de ani, dar când ajungeau pe terenul sacru al discuțiilor filosofice, sfârșeau întotdeauna prin a se certa. Henry făcu un gest de „la revedere", închise ușa în urma sa și se întoarse în cameră. Se opri în dreptul ferestrei și fumă o vreme, gândindu-se la ultimele evenimente: NASA anunțase încă un eșec în privința încercărilor de a depista elemente de viață extraterestră pe satelitul Europa.

De mai bine de o jumătate de veac, omenirea căuta aproape cu disperare o formă de viață inteligentă pe lungimile de undă ale Cosmosului. Universul trebuie că era plin de civilizații străvechi, dăduse asigurări pe vremuri un savant aproape uitat, Drake, care crease chiar și o formulă prin care puteai să le calculezi numărul.

— Numai că nebunul a uitat să ne spună și direcția în care ar trebui să căutăm, se strâmbă Henry, strivind mucul țigării în scrumieră. Universul e atât de mare încât, a te apuca să scotocești la întâmplare e ca și cum ai căuta acul în carul cu fân.

Tăcu preț de câteva clipe și examină curios cum se stingea vârful incandescent în pulberea cenușii.

— Cred că aș putea să pun pariu că se află, totuși, mult mai aproape decât ne imaginăm. Uită-te la mucul ăla, Henry, acolo e soluția. Ne rătăcim prin cenușă și nu vedem jarul. Ce hiper și subspații, ce găuri negre, pulsari și quasari! Mult mai aproape, poate chiar sub nasul nostru. Undeva, într-un spațiu alternativ. Numai că nu știm ce să căutăm. Nu știm cum să privim. Cheia ne stă, poate, de atâtea milenii sub nas, numai că nu știm că are această funcție de a descuia misterul.

Mai bombăni o vreme, apoi dădu de mâncare la peștișorii din acvariu, udă cele trei ghivece cu mușcate și, înainte de a intra în dormitor, stărui cu privirea asupra imaginii bucălate a lunii, rămasă agățată printre crengile strâmbe ale pomului din fața ferestrei. Dacă ar fi în stare să vadă altfel, dacă ar vedea semnul care să-i convingă pe ceilalți...

A doua zi era joi și trebui să plece grăbit la Poștă, ca să-și ridice corespondența. Aproape că uitase de discuția cu Briant sau, oricum, o împinsese într-un colț al memoriei, când, trecând pe sub păr, se împiedică de codița roșie a unui fruct de aceeași culoare, mare cât pumnul. Înghiți în sec și rămase cu gura căscată: para era cubică!

Jocul de-a războiul

Oamenii subteranului erau, practic, nemuritori. Asta dacă nu luăm în considerare perioadele anuale de hibernare, când somnul greu al iernii îi mâna în cuștile de piatră ale aparatelor criogenice. Viața dintre două Cicluri de neființă era grea, dar suportabilă. Chiar dacă întunericul părea singura realitate și nimeni nu îndrăznise să iasă la suprafață, ca să vadă lumina galbenă a astrului Sol, despre care pomeneau pe ascuns vechile legende, ca și incredibila alternanță dintre Zi și Noapte.

Rar, la intervale neregulate și impredictibile, oamenii subteranului acceptau jertfa de sânge a Războiului. Nimeni nu știa care erau cauzele ce îl făceau să ardă cu vâlvătaie pe toate coridoarele și nimic nu consemna ce fel de efecte producea o dezlănțuire atât de mare de ură și de sălbăticie.

Războiul... Zeul cel sumbru și imposibil de înfruntat. Automate hâbuite apăreau din nișe necunoscute, ascunse în inima zidurilor, explicându-le cu răbdare ce aveau de făcut, cine urma să fie **vânatul** și cine **vânătorii**. Le dădeau arme și îi învățau să le folosească și să se apere de mușcătura lor înspăimântătoare. Lor li se păreau lucruri vag cunoscute, parcă le mai auziseră și altădată, dar nu reacționau, totul putea să fie, foarte bine, și o noutate absolută, de care era bine să ții seama. După care, burdușiți

cu dispozitive de ucidere și cu muniție, se risipeau care încotro de-a lungul coridoarelor, devenite capcane mortale. Și marele joc al **vânătorii** începea.

Pentru a câta oară?

Vânătoarea sau Războiul? Într-unul din Ciclurile apropiate evenimentului, lui Derg i se păruse că cineva aruncase o explicație repede uitată: dacă mai mulți îi vânau pe mai mulți, și unii și ceilalți conștienți de actul la care participau, atunci... Atunci ce? se chinui Derg să-și amintească, în timp ce dădea colțul, cu ochii fixați asupra indicatorului termic.

Oamenii subteranului erau, practic, nemuritori. Derg își aduse aminte de slogan, apoi se feri de un șfichi de foc, ascunzându-se în spatele unei stânci, în formă de cap de cal. Din spate apăruse un vânător, cu un arzător greu. În niciun fel de Război/Vânătoare nu murise nimeni cu adevărat, căută să se încurajeze. Făcu un pas în față și așteptă sfidător. O umbră se fofilă de după colțul cel mai îndepărtat și din nou șfichiul de plasmă linse burta de piatră a calului, împrăștiind stropi fierbinți pe podea. Apăsă pe buton și urletul celuilalt sosi ca o binecuvântare.

Răsuflă grăbit, dar nu apucă să se bucure: necromanții ieșiră din celulele pereților, ridicară grăbiți trupul mutilat și dispărură în carnea cenușie a pietrei. Apoi ceva se sfărâmă în creier și lumina din jur se stinse, punând capăt ciclului productiv. Energia psihică necesară declanșării actului uciderii fusese deja absorbită și înmagazinată, iar uriașa astronavă își putea continua lungul drum spre casă. Pentru că la destinație nu era nevoie să ajungă decât

un singur supraviețuitor, care să transmită mesajul. Combustibilul uman fusese calculat foarte exact pentru a face față întregului traseu tur-retur.

Undeva, lângă invizibila încă Proxima, locuitorii unei planete insignifiante așteptau răbdători răspunsul științei la cea mai grea întrebare din istoria omenirii: exista sau nu un Creator ascuns în inima strălucitoare a Galaxiei? Iar nava revenea după un milion de ani cu răspunsul, pentru care de-a lungul ciclurilor de combustie trebuia să moară și să reînvie fiecare element al combustibilului uman din cală.

Oamenii subteranului sunt nemuritori, își spuse Derg, deschizând ochii. Ce căuta în interiorul Capelei, în afara Momentului de Rugăciune? Se ridică în capul oaselor și își scutură capul greu. Oamenii subteranului sunt nemuritori, repetă sloganul și, dintr-odată se simți mai bine. Nemuritori ca Zeii. Pentru că erau înșiși Zeii în clipa în care luptau.

Ieși din Capelă și porni spre Piață, la întâlnirea zilnică de confesiune și iubire, fără să aibă habar de mesajul implantat în adâncul creierului, la fel de nepăsător față de el ca și un plic față de hârtia din interiorul său.

Mândra lume anormală

Antoine Galien părea un om normal: avea, ca toți ceilalți, doi ochi, două urechi, nas, gură... Chiar și părul castaniu îi stătea la fel ca majorității necunoscuților întâlniți pe stradă.

Și, totuși, poseda ceva ce îl diferența complet de cei din jur: trupul său era o casă cu două camere, iar în fiecare dintre ele locuia cineva. Cum că ocupantul uneia era chiar el, nu se putea pune la îndoială. Spaima începea când bătea, cu timiditate, la cealaltă ușă...

Pe Yvonne o descoperise, caldă și prietenoasă, încă înainte de a deschide ochii la lumina conștiinței de sine. Pe atunci, o crezuse îngerul său păzitor. Odată cu trecerea vremii, descoperise că nu era cu nimic mai mult decât propria-i persoană.

Cea mai frumoasă perioadă petrecută împreună fusese aceea a copilăriei. Se izolau undeva prin ungherele ascunse ale casei (podul era unul din locurile preferate), abandonau bietul trup pe vreo saltea prăfuită și alergau să se întâlnească pe coridorul dintre uși. Se jucau fericiți ore întregi sau își spuneau povești, pe care le descopereau dincolo de vălul închis al pleoapelor, derulându-se asemenea unor vise.

Încă de pe atunci Antonio se dovedise o ființă timidă: de nenumărate ori își dorise să poată arunca fie și numai

o ocheadă dincolo de ușa Yvonnei. Nu îndrăznise niciodată să o roage, considerând că gestul său ar fi un sacrilegiu de neiertat, un fel de profanare a unui templu închinat zeilor necunoscuți și uitați ai omenirii.

Părinții îl trataseră pe Antoine Galien ca pe un copil obișnuit: îl spălaseră, îl îmbrăcaseră, îl hrăniseră și, când venise timpul, îl trimiseseră la școală. Rarele ciudățenii pe care i le observaseră le puseseră pe seama faptului că era un timid iremediabil.

La zece ani, Antoine stabilise cu Yvonne prima convenție: vor ocupa capătul de acces către exterior al coridorului comun, pe rând; ziua urma să dirijeze corpul el, iar noaptea ea. Asta, deoarece începuseră să-și dea seama, din atitudinea celorlalți față de ei, că își făcuseră deja apariția primele diferențieri majore de comportament, care determinau nefericitul corp să se supună din ce în ce mai greu cerințelor.

O bucată de timp, totul a mers ca pe roate: ziua, era un școlar corect și liniștit, iar seara devenea fata în casă a familiei – spăla vasele, gătea, cosea. Asta până în seara în care mama a surprins-o pe Yvonne, în baie, examinându-și cu atenție sânii: două sfere de carne cât pumnii unui copilaș. A doua zi, părinții l-au învoit de la cursuri și au mers cu el la doctor. După ce l-a examinat cu atenție, acesta a ridicat din umeri. Nici vorbă de hermafroditism!

Antoine Galien știa însă că lucrurile stăteau deja altfel: noaptea ieșea tiptil pe culoar și trăgea cu coada ochiului către ieșire. Uneori, surprindea în oglindă diferite aspecte ale trupului ei în formare. Și cel mai frumos lucru la Yvonne erau sânii.

Pe culoar, stăteau din ce în ce mai puțin și asta numai când se întâlneau din întâmplare. Societatea îi înșfăca avidă și nu le lăsa pentru ei înșiși decât frânturi nesemnificative de timp. Poveștile se împuținaseră treptat, apoi tăcuseră definitiv. Antoine ar fi vrut, de multe ori, să-și ia inima în dinți și să bată la ușa ei pentru a o invita pe culoar...

La 16 ani, devenit un adolescent deșirat și sfios, Antoine Galien a avut o tentativă eșuată de sinucidere. Neputând să doarmă, ieșise într-o noapte pe culoar și o surprinsese pe Yvonne în brațele lui Adalbert, unul dintre colegii săi de clasă. A doua zi, când a ocupat calea de acces, trupul, deși metamorfozat, mai mirosea a parfum, iar terminațiile periferice ale receptorilor tresăreau încă excitați. Se închisese în baie și înghițise conținutul a trei tuburi de barbiturice. Ghinionul sau norocul său fusese că mama obișnuia să se spele pe dinți ori de câte ori termina tura de noapte. Yvonne l-a găsit pe coridor, plângând de neputință, cu fața în jos. De atunci, n-a mai vrut să ocupe capătul culoarului decât dacă-l știa alături. Încet-încet, întâlnirile dintre cele două uși au fost reluate, devenind la fel de frecvente ca mai înainte. Numai că, acum, subiectele de discuție erau altele.

La douăzeci de ani, când a devenit independent din punct de vedere material, Antoine Galien a cerut-o în căsătorie pe Yvonne, înecându-se de emoție și bâlbâind cuvintele. Slujba religioasă au ascultat-o la o biserică de cartier, alăturându-se unor tineri proaspăt căsătoriți. Pe culoar, în dreptul camerei ei, Yvonne îi surâdea palidă, ori de câte ori îi întorcea privirea.

Stabiliseră să fie un cuplu normal. Desigur, nu puteau să facă dragoste, dar asta nu-i împiedica să aibă copii. Antoine urma să meargă ziua la o bancă de spermă și să lase cantitatea necesară de material inseminabil, iar noaptea Yvonnei nu-i rămânea decât să solicite însămânțarea.

Poate că nu suntem niște blestemați, niște erori genetico-psihice, îi mângâiase ea fața la lumina slabă a coridorului, apoi îi deschisese, pentru prima dată, larg ușa camerei. Antoine înghițise în sec: un program genetic straniu își ondula viitorul printre fâșiile de prezent. Poate că suntem doar primele exemplare ale unei noi evoluții a rasei umane, reluase zâmbind. Androginul Erei de Aur...

De atunci, Antoine a devenit un om normal. Adică are la fel ca toți ceilalți, doi ochi, două urechi, nas, gură... și o viață secretă, care-l face fericit. Locuiește încă pe strada Paradisului și, de curând, se spune că a înfiat un bebeluș.

Noapte polară cu lună și fluviu

Apele mușcau furioase din mal, făcând sloiurile să trosnească. Noaptea se scurgea adâncă și înghețată pe lângă ei. Hurria trase de frâu și opri câinii, apoi coborî de pe tălpici cu mișcări greoaie, se scuturã de zăpadă, scoase din sacul de piele, legat deasupra baloturilor, bucăți congelate de pește și le azvârli fiecăruia dintre ei.

— Ce naiba faci? întrebă Okanon îngrijorat, morfolindu-și buzele vinete. De ce ne-am oprit?

— Fluviul, stăpâne... Hurria ridică din umeri și legă sacul la gură. Nu ții minte? Până aici am fost plătit.

— Și Țara Ghețurilor?

Vântul se înfoie brusc și îi izbi peste obraji cu o ploaie de alice de gheață. Okanon își coborî clăparul căciulii din blană peste ochiul albastru din mijlocul frunții. Câinii mârâiau și se repezeau unii la alții, încercând să-și fure bucăți din hrană. Biciul călăuzei pocnea din când în când, risipind durere peste spinările îmblănite.

— Întreabă-l pe el, stăpâne, răspunse Hurria într-un târziu, arătând cu codirișca biciului o formă întunecată, apărută pe gheață, în partea din dreapta a saniei.

Levi Mur se desfăcu din țesătura învolburată a fulgilor și se apropie de ei, cu pași rari. Câinii schelălăiră, pe jumătate întrebător, pe jumătate speriați, și se retraseră în spatele muntelui de bagaje, deasupra cărora trona negustorul.

— Tu ești podarul? strigă el de sus, străduindu-se să acopere pârâitul ghețurilor. Cum naiba poți să trăiești în sălbăticia asta?

Levi Mur dădu ocol saniei, apoi se opri în dreptul călăuzei și se sprijini în ghionder.

— Tu trebuie să fii Hurria, zise, neluând în seamă cuvintele lui Okanon. Te-ai schimbat mult de când n-ai mai ajuns pe aici.

Vorbele moi sunară straniu în pavilioanele clăpăuge ale urechilor negustorului. Deși erau articulate distinct, aveau o aură de ininteligibil, din cauza terminațiilor necunoscute.

— Sunt Hurria, se arătă de acord călăuza. Dar nu acela pe care presupun că îl cunoști tu. Acela a murit în urmă cu cinci sezoane. Știi, podarule, tata mi-a vorbit uneori de tine. Despre omul așezat de pază la Marginea Lumii.

— Și el? Ghionderul lui Levi arătă către vârful țuguiat al bagajelor. El cine este?

O nouă răbufnire de vânt mută un troian mai aproape de sanie. Negustorul își strânse mai bine blana în jurul corpului. Acele de gheață îi umflaseră pleoapele.

— Un negustor. Hurria își mușcă buzele plesnite de ger. Îți oferă trei nuggeți de aur dacă-l treci Dincolo.

— Trei nuggeți... râse Levi Mur și lăsă ghionderul să se sprijine de sanie. Așa ai spus, nu?

— Trei, da! strigă Okanon, încercând să intre în vorbă. Dacă mă treci și îmi arăți drumul. Vreau să ajung în Țara Ghețurilor, mai înainte ca luna de ametist să urce către Săgetător.

Podarul își izbi palmele înmănușate una de alta.

— Țara Gheților... Ce speri să găsești acolo, negustorule? Aur?

— Poate și aur. Okanon se ghemui mai bine între blănuri. Cei care au ajuns până acolo spun că aurul se găsește pe toate drumurile. Că viața este nemăsurat de lungă. Viața din lumea oamenilor cu doi ochi.

— Proști, spuse încet podarul și scuipă în direcția fluviului. Ființe care n-au trecut niciodată de linia apei.

Vântul îi risipi cuvintele.

— Cum?! întrebă negustorul și se aplecă înspre el.

— Dincolo de fluviu este un canion uriaș. Și dincolo de canion se întinde o pădure de brazi. Apoi o câmpie. Și un aerodrom militar. Clădirile au rămas întregi, chiar și acum, la mai bine de 40 de ani de la conflagrație. Asta e lumea pe care o cauți?

Negustorul rămase în continuare aplecat peste buza saniei, fără să-i răspundă.

— Când se anunță o primăvară mai timpurie, mă strecor pe niște poteci știute numai de mine și ajung pe platoul din dreapta. De aici se pot vedea, chiar și fără binoclu, pistele betonate, aidoma degetelor răschirate ale unei mâini de uriaș. Pluguri mecanice le curăță de trei ori pe zi, conform unui orar străvechi. Energia solară acumulată în răstimpul scurtei veri ce s-a petrecut pune în funcțiune alarme de serviciu, care țiuie cu regularitate de ceasornic, anunțând sosirea unor curse aeriene inexistente, autocare automate își părăsesc garajele subterane pentru a prelua pasageri ce nu vor veni niciodată. Lumini se aprind, ca

într-o poveste de Crăciun demult uitată, baloane meteorologice se ridică în stratosferă, viața cântă aspru în dinamismul acesta efemer.

Levi Mur tăcu o clipă și-și frecă fruntea cu dosul mănușii.

— Aur? oftă. O viață mecanică, negustorule, pe care nu ai cum s-o înțelegi, pentru că nu ai trăit niciodată în Lumea Dinainte. O viață care îngheață la fiecare nouă cădere de zăpadă radioactivă, cu speranța că va mai veni măcar o primăvară. Și tot așa. Asta a fost lumea. Lumea oamenilor cu doi ochi. Uneori, vreau să cred că totul nu este decât un coșmar prelungit, din care să mă trezesc cumva. Dar știu că nu se poate și-mi doresc să fi murit mai bine, îngropat în subteranul unde făceam de pază la gura reactorului. Soarta nu a ținut cu mine.

Podarul clătină din cap, le aruncă o privire întunecată, își ridică ghionderul și porni cu pași mari prin vârtejurile de fulgi, în direcția clipocitului furios al apei.

— Hei! urlă negustorul. Hei, pe mine cine mă trece Dincolo?

Călăuza ridică din umeri.

— Cine naiba e acest Levi Mur? se înecă de furie Okanon.

— Nu știe nimeni, ridică din umeri celălalt. E aici de la începutul începuturilor. Toate generațiile de călăuze vorbesc despre el și despre ciudățeniile sale. Noi... noi ne-am născut cu mult după ce pământul a fost înghițit de iarnă.

Un câine urlă cu jale prin viscol și ghețurile pârâiră surd. Iarna continua să se apropie cu pași neauziți și primejdioși. Doar fluviul continua să curgă bolborosind la vale, spre o țintă numai de el știută.

Ora faraonului

Coada se întindea pe după colțul hotelului, pierzându-se printre palmieri. Oamenii transpirau sub turbane sau sub pălării și înghițeau litri nenumărați de lichide. Nisipul era presărat cu hârtii și cutii de bere, vopsite în culori țipătoare.

— Se spune că dacă reușești să stai, fie și numai cinci minute, sub pragul Marii Porți, te vindeci de orice boală, oftă un bărbat deșirat, ștergându-și chelia cu o batistă cât un cearșaf.

— În Sala Mică este îngropat în zid un rezonator nuclear, care te întinerește.

— Să le ia dracu'! exclamă un individ deșirat, cu o pălărie galbenă de pai pe creștet. Vin a șasea oară și tot nimic. Sunt bolnav de ficat, mărturisi încet.

Coada se mișcă brusc și avansă câteva zeci de metri. Vânzători de răcoritoare treceau pe lângă ei, cu umbrele albe.

— Ce e aici, loc de vindecare? întrebă un necunoscut, îmbrăcat ca un beduin.

— Dar dumneata pentru ce stai, dacă nu știi? se răți o cucoană grasă.

— Lasă omul în pace, femeie! se răsti la ea cheliosul de alături. În urmă cu câteva luni, stimate domn, a vizitat piramida un lot de bolnavi de cancer. La numai o săptă-

mână, doctorii au constatat că boala fusese stopată la 95% dintre ei, înțelegi?

Înaintară din nou câțiva metri. Deja se putea zări grilajul metalic al porții de la intrare.

— Mai e oleacă, gâfâi femeia și bău un gât de ceai călduț. Doamne, de-aș apuca să mă văd sub Marea Poartă! Altfel, am aruncat pe geam o grămadă de bani.

Bărbatul înfășurat în alb atinse suprafața încinsă a unei pietre.

— De când e așa?

— Așa, cum?! se miră grăsanul. Habar n-am. Cred că dintotdeauna.

— Pe vremea califului Al-Mamum mai exista încă protecția din plăci de aramă, care îmbrăcau piatra și aruncau luciri sângerii în timpul zilei, clătină din cap celălalt. Acum... până și piatra s-a uzat.

— Al-Mamum? Ăsta cine naiba mai e?

— Fiul cel mare al califului Harun al-Rașid. Străinul zâmbi și un licăr îi trecu prin ochii albaștri. Un calif de treabă, dar cam bețiv și cam mulieratic.

Ajunseră în dreptul grilajului, plătiră și intrară. În tunel, era semiîntuneric și domnea o căldură stătută, în ciuda ventilatoarelor mari, atârnate de tavan.

— Dumneata ești unul din ăia... vreun arheolog, vreau să zic?

— Se poate spune și așa. Cunosc destul de bine istoria acestor locuri, într-adevăr. Mai bine chiar decât toți arheologii voștri la un loc.

Femeia grasă se lipi de el. Mirosea a transpirație acră și a parfum prost.

— Și ce părere ai dumneata, că văd că te pricepi, ne vindecă sau nu?

Bărbatul își stăpâni un zâmbet și clătină din cap.

— Cel căruia voi îi spuneți Kheops a ridicat piramida în cu totul alte scopuri. Dacă ea face și minuni peste milenii, cu atât mai rău.

— Cum adică, cu atât mai rău, domnule, de ce mai rău? se răsti individul cu pălăria de pai. Și, mă rog, căror scopuri o menise faraonul ăla?

Trecură de primul cot și se opriră din nou.

— Piramida era menită să-i dea energie astrală celui plecat pe **fluviul timpului** din Camera Regală. Ori de câte ori se întoarce să și-o ia. Tinerețe veșnică...

— Păi să ne-o dea și nouă! se aprinse grăsana. Ce, noi suntem mai proști decât mumia ăluia?

Înaintară, se opriră, apoi înaintară iar. Becurile chioare aruncau pete galbene pe pereții striați. Era din ce în ce mai cald. Străinul își mușcă buza de sus, ca să nu râdă.

— Pentru că a fost construită special pentru un singur om. Este acordată cu el pe strunele de argint ale energiei pure. Numai acel îndepărtat Kheops o poate utiliza. O poate pune să construiască din nimic o lume cu oameni, ca să nu se plictisească. O lume de fum.

— Hai, lasă bancurile! se foi grăsanul. Toată lumea știe că faraonul ăla este demult oale și ulcele. Ce dracu' de energie îi mai trebuie?

— Voi sunteți morți demult, făcu străinul și în glas avea o urmă de părere de rău. Pentru că visele energetice nu s-au născut niciodată, ca să poată trăi cu adevărat. Vă

accept în acest spațiu magic pentru că, altfel, lumea asta ar fi foarte anostă. Acum însă e cazul să vă întoarceți de unde ați plecat.

Își încrucișă primele trei degete de la mâna dreaptă și coridorul rămase gol. Instalațiile electrice se evaporară și întunericul mânji pereții cu magiunul lui gros. Bărbatul meditâ o clipă, apoi se îndreptă cu pași rari către Camera Regală.

Afară, aerul din jurul piramidei se albi de fulguiala electricității statice. Tiptil, pășea peste fața lumii, cu blestemul între dinți, Ora Faraonului.

Stânca

Stăteam toți trei cu genunchii la gură și aruncam crengi în jărăgaiul vetrei. Aveam strania senzație că, dincolo e perdeaua nopții înstelate, cineva ne pândește ars de curiozitate.

Eram studenți și ne aflam în vacanță. Cortul se înălța dincolo de buturuga putregăioasă, în partea opusă stâncii semănând atât de bine cu un om contorsionat în cădere. În spate, brazii ropoteau molcom în bătaia vântului de vară, din ce în ce mai rece.

— Poate chiar a fost un om care a căzut de acolo de sus, își dăduse cu părerea Ando, dând ocol stâncii, în timp ce noi instalam cortul și trăgeam de frânghii. Poate că a reușit să evite moartea, în felul acesta. Eu chiar cred în evidența unor minuni pomenite în basme și în legende. Nu găsiți că e ciudat că, în majoritatea absolută a acestor narațiuni străvechi, se întâmplă exact același lucru? Ori de câte ori se simte amenințat, eroul se dă de trei ori peste cap și se tranformă în altceva. Și trebuie să admitem că există locuri pe pământ unde explicațiile strict raționale nu au nicio funcționalitate.

— Adică vrei să spui că orice gărgăune ce-ți trece prin minte noaptea, în timp ce dormi, poate căpăta aplicabilitate în cursul zilei, dacă te hotărăști să nu mai gândești, nu? se strâmbase Hans, așa încât să-l pot vedea numai eu.

Prostii, dragul meu. Prostii livrești. Orice, pricepi, absolut orice se poate explica rațional.

— Poate că nu, se încăpățânase Ando, continuându-și ocolul metodic. Codrul ăsta, spre exemplu, mi se pare un spațiu ideal pentru a adăposti în el dimensiunile Irealității. Și poate că stânca asta va fi fost cândva un om, care a căzut de sus și, știind regula, s-a răsucit de trei ori prin aer, evitând moartea, în felul acesta, și transformându-se în ceea ce vedem noi acum.

— Ești beat, replicase Hans și făcuse în dreptul gurii semnul clasic al gâlgâitului dintr-o sticlă imaginară. Mai du-te dracului cu poveștile astea bune de speriat copiii. Am venit la munte ca să mă destind...

Stăteam cu genunchii la gură și tare mult ne doream ca sticla de coniac să fie din nou plină și să o trecem din mână în mână, fără zgârcenie. Somnul era o fiară nevăzută, care dădea neauzită târcoale printre trunchiurile întunecate, aflate dincolo de lumina jucăușă a văpăii flăcărilor.

— Eu mă duc să răsucesc statuia invers de trei ori, grăi Ando într-un târziu. Sunt curios să aflu adevărul.

— 'Te-n mă-ta! se răsti Hans și sări în picioare. Azvârli cu sticla către umbrele copacilor. Se auzi un clinchet ascuțit, care ne încreți pielea pe spinare. M-ai înnebunit cu poveștile astea blestemate!

Am rămas singur lângă vatră, cu genunchii la gură, răscolind tăciunii cu un băț lung. După un timp, din dreapta, mi-a ajuns la ureche sunetul sec al unui bolovan greu, rostogolit: o dată... de două ori... de trei ori... Un

moment de tăcere. Apoi, un țipăt ascuțit de pasăre și o sclipire ca de lanternă printre trunchiurile brazilor.

Asta a fost tot.

L-am căutat până ce Carul Mare a trecut dincolo de creste și întunericul s-a făcut de nepătruns. Ne-am vârât în cort, cu sentimentul că Ando ne-a tras clapa și că ne-am făcut de râs. A doua zi, ne-am învârtit în toate părțile, căutând urmele cu maximă atenție și strigându-l în permanență. N-am descoperit însă nici urmă din prietenul nostru sau din blestematul de pietroi. Am continuat încă două zile să-l căutăm, atât cât ne-au ajuns alimentele, dar singurul lucru pe care l-am descoperit a fost numai o cruce de lemn putrezită, înfiptă în platoul de deasupra poienii de popas, pe care cu greu am putut distinge ultimele două litere din numele nefericitului ce-și găsise liniștea definitivă în aceste locuri sălbatice: „...do".

Încă mai vreau să cred și azi că Ando se distrează de minune prin cine știe ce parte a lumii și că le povestește tuturor despre păcăleala cu învârtitul prin aer. Însă, uneori, în nopțile înstelate fără lună, când privesc de la balcon spre pântecul strălucitor al orașului, mi se pare că aș putea să încerc să mă răsucesc de trei ori în aer și să mă transform în...

Doamne-Dumnezeule, în ce?

Creatorii de sincope

— Să-i ia dracul pe toți corectorii de la flash-simt-uri! răbufni Claus și izbi cu zimții mănușii în bordul transparent. E a treia oară pe ziua în curs, când ne interconectăm fără semnal...

— Las-o baltă, nu ai apropiat tu prea tare plonjerii de axon? Mai încearcă o dată, dar mai repede că-și pierd *ăia* răbdarea de tot.

„Ăia" mormăiau și vociferau nemulțumiți. Normal, doar nu plăteai trei sute de descuri, ca să-l vezi pe nespălatul ăla de la plonjeri cum apreciază distanța aiurea. Cu trei sute de descuri, putea petrece două ore extraordinare la „Bomba-bay", printre mulatre autentice. Sau puteai obține legătura video cu sosia președintelui, având posibilitatea să-l înjuri circa 10 minute. Sau...

— Claus, ești nebun? Corectează poziția liniilor de sol, că faci gaură-n ocean!

Echipa de sunetiști aștepta calm, atârnând în suspantele colorate. Mestecau rădăcină de Cola și scuipau când și când într-o sosieră ciobită, din plastic. Femeia se juca pe claviatura unui stim de o palmă și-l privea pe Claus printre gene.

Sigur, lor le convine, lor le-a convenit dintotdeauna, pentru că nu au avut niciodată nimic de pierdut, gândi cu ciudă Harlan și trase din nou de maneta afurisită. Con-

tactele refuzară însă și de astă dată să se lase cuplate pe traiectoria vectorială precalculată. Dacă nouă nu ne iese programul, își iau frumușel jucăriile, se suie în flotoare și dispar. Chiar și numai pentru faptul că au venit până aici, punându-și poponețele grase în mișcare, vor primi 40% din suma convenită în contract. Pe când noi...

— Ține-te bine pe scaun, tataie, că s-ar putea să vezi ce n-ai văzut! Claus își șterse fruntea cu mâneca. Hai, hai, fetița mea, încă o zecime, te rog... Acum numai o tentă grena... înfige, dracului, maneta aia unde trebuie, că altfel ți-o înfig eu undeva și, zău, n-o să-ți fie prea moale!

Buzele lui Claus erau aproape vinete. Plonjerii se opriseră, de data asta, exact pe liniile de demarcație. În sfârșit, maneta își făcu jocul și intră în burta condensorului de câmp atât cât trebuia pentru a declanșa materializarea. Un lanț de scântei galbene prinse să pârâie asurzitor pe suprafața oceanului, urmărind liniile de sol, pe care le anulau atunci când ajungeau la capăt.

„Ăia" exclamaseră de câteva ori „oh" și „ah", după care rămăseseră cu gurile căscate, urmărind secvența uluitoare a materializării transatlanticului.

După zece minute și douăzeci și șase de secunde, distracția propriu-zisă se încheiase. „Titanicul" plutea acolo, pe apele aproape verzi, la circa patru mii șase sute de metri deasupra abisului care-l mai înghițise o dată, în urmă cu 214 ani.

Harlan lăsă să-i scape un fluierat de admirație: cu toate că era cam năuc, nenorocitul de Claus se dovedea, de fiecare dată, un adevărat artist. Pe punte se puteau zări

chiar și striațiile lemnului de teck ale ambrazurilor. Aruncă o privire batjocoritoare în direcția sunetiștilor, dar băieții nu se osteniră să-l ia în seamă. Descălecaseră din suspante și-și demontau sculele ciudate din valizele de plastic. Femeia își înfipsese în urechea stângă un trill de fibră, pe care-l răsucea încet în direcția proiecției.

Peste alte cinci minute, suprafața oceanului se umplu de zgomote: plescăiturile valurilor pe carenă, strigătele ofițerilor de pe punțile superioare, țipătul zvâcnit al sirenei, acoperind pe acela al pescărușilor, scârțâitul troliurilor, uruitul surd al motoarelor... Sunetiștii continuau să mestece Cola și să stea chirciți asupra ecranelor stimurilor.

Îi invidiez, se pomeni cugetând Harlan și se foi nemulțumit pe scaunul tare de plastic. Le revine partea cea mai ușoară din spectacol și încasează întotdeauna potul cel mare.

— Claus?

— Imediat, bătrâne, ai puțină răbdare, să restrâng puțin marginile câmpului, altfel suprasolicit compensatorii și iar prăjim fundul vreunuia din mameluci.

Mai trecură încă patru minute. Femeia derulă în aerul înstelat și mirosind puternic a ozon plânsul unui copil mic și „ăia" se cutremurară de fericire. Apoi stimulul central decupă din trecut coloana sonoră a unui spectacol, care probabil că se desfășurase pe scena teatrului de pe puntea a doua.

„Ăia" tocmai își rupeau palmele aplaudând, când se petrecu imprevizibilul. Harlan abia avu timp să audă în-

jurătura înfiorătoare a lui Claus. Condensorul pocni și scuipă maneta către poziția „nul", într-o salivă de scântei. Femeii i se înțepeni urletul în gât: păru că se ridică de pe podea, cu părul spulberat în toate direcțiile de un vânt nevăzut, o clipă mirosul de ozon fu înlăturat de un iz înăbușitor de cârpă arsă, apoi trupul îmbrăcat în fustă-pantalon se transformă într-o grămăjoară de cenușă.

Claus se aplecase spre înainte și se holba către etrava gigantică a „Titanicului", care năvălea într-un vârtej de spumă strălucitoare către tribunele flotoare, în timp ce, din direcția opusă, se zămislea în ceața de dinainte de revărsarea zorilor creasta zimțată a unui asiberg.

— O sincopă la stabilizatorul de materie... Claus înjură încă o dată și se apucă cu amândouă mâinile de pluta de salvare de alături. Cred că de data asta ne-a luat dracu' pe amândoi, domnu' Harlan! Ultima oară, sincopa ne-a procopsit cu un cal și câțiva asiatici tembeli, care urlau după Attila. Acum, însă, am adus pe lume „Titanicul" și, Doamne-Dumnezeule, zău că nu văd cine ne-ar mai putea scăpa de Lorzii Copy-Right-ului! Dacă n-o mierlim aici, cunosc eu o gherlă ca lumea în Jersey, ce zici?

Toamnă târzie cu cioburi și holodeck

Am ieșit să-mi fac plimbarea ceva mai devreme ca de obicei. Afară se întinde, calmă, o după-amiază târzie de toamnă. Lumina curge mierie printre crengi și aerul parcului miroase plăcut a iarbă cosită și uscată. Înaintez cu pași leneși, pe jumătate atent la Atena, care mârâie surd lângă piciorul meu, ori de câte ori pe banda alăturată ne depășește cineva. La ora aceea, parcul e aproape pustiu. Turele ce lucrează în subteran nu și-au terminat încă programul, iar salahorii stratosferei se chinuie să colecteze ultimele reziduuri rămase de pe urma trecerii, în urmă cu câteva luni, a cometei Halley, foarte aproape de zona Centurilor Van Allen. Am hotărât că nu prea aveam chef de mișcare, așa că m-am așezat gânditor pe o bancă și m-am lăsat furat de visuri. E plăcut să visezi în sistem virtual, atunci când spuma realității se risipește în tăcerea din jur.

În tăcerea din jur...

Nu m-am întrebat niciodată ce se găsește dincolo de ceea ce ne închipuim că vedem. Și nici nu doresc s-o fac. La ce bun? Ca să aflu, poate, că nu există decât patru pereți goi și un pat de metal? Un complex biocibernetic de visat? Un paznic cu pistol la șold, atent la integritatea mea neuronală?

Mai bine să-mi închipui cum ar arăta o blondă superbă, cu minijupă, pălărie albă și ochelari, cu un oxet mic, în

formă de pară, dispus peste mufa neuronală din ceafă și... Mârâitul brusc al Atenei mă întrerupe din construcție și mă determină să deschid ochii. Fluviul auriu al luminii taie dureros în cornee. Pe banda vecină tocmai trece o blondă vaporoasă, cu minijupă lila.

Dumnezeule mare, nu! Nu se poate! Trebuie să existe undeva un *spațiu-timp* amorf, unde să poți visa liniștit, fără teama că, atunci când o să deschizi ochii, sătul de irealitate, o să-ți vezi gândurile cele mai intime transpuse în vecinătate. Un spațiu unde să poți visa ca un om normal.

Alături, blonda vaporoasă încremenește cu pasul stâng ridicat în aer. O rețea fină de crăpături i se întinde cu rapiditate peste tot trupul, se aude un zgomot sec, îndepărtat, ca de sticlă destupată, și se sparge, pur și simplu, în miriade de cioburi, risipindu-se pe banda de termoplast. Atena latră sălbatic și se smucește în lesă, încercând să se repeadă. O vrabie se desprinde de pe creanga unui arțar și alunecă chiar pe sub botul ei.

Mă ridic încet. Îmi simt picioarele tremurând ușor și nu sunt sigur că eu sunt cu adevărat acela care se găsește la ora asta în parc și nu proiecția mea din visul cuiva care se vrea, cu disperare, liber. Mă îndrept către locul de pe banda albastră, urmat îndeaproape de câine. Mă aplec. Ochelarii au scăpat intacți, ca prin minune. Îi ridic. Mai păstrează încă un strop din căldura vie, adevărată, a femeii care i-a purtat, până cu câteva clipe înainte. Privesc spre cer, prin oglinda lor fumurie. Sus, foarte sus, gunoierii spațiali continuă să-și plimbe pe orbitele înalte aspirantele ionice. Poate că și ei visează. Doar ne găsim într-o

lume dementă, unde pentru a obține ceva e suficient să construiești un vis. Uite, chiar acum dacă aș vrea ca Atena...

Ba nu, e atât de inutil să desființezi! Iar o altă copie, oricât de fidelă, știu cu certitudine că nu ar mai fi Atena. Se uită la mine, cu capul aplecat ușor într-o parte, de parcă ar ști exact ce gândesc și scheaună încetișor. Am trimis-o acasă, să-mi aducă un aspirator molecular. Am strâns toate fragmentele de pe bandă, le-am pus într-o cutie și am încheiat plimbarea cu un tur pe malul lacului.

Trei zile am muncit la restructurarea Dianei. Holodekul mi-a furnizat, răbdător, toate planurile și detaliile subansamblelor organice. Când am terminat-o, eram epuizat, dar fericit: o făcusem cu mâinile, nu cu mintea. Iar fiorul mișcării... Viața este cel mai ușor lucru de dăruit, într-un spațiu în care toți își doresc imobilitatea.

Ne mai plimbăm și azi pe alei, la vremea amiezii. Mereu trece câte o cometă vagaboandă sau câte un asteroid surprins în cursa sa solitară de gravitație. Iar spacerii se agită cu uriașele lor aspirante prin troposferă. Ea o duce pe Atena în lesă, iar eu... Eu mă abțin să visez, privindu-i trist ceafa și umerii fisurați. Nu vreau s-o fac perfectă! E urma mea de materialitate în Virtual.

Lykantropie

Briant închise ochii și gemu încetișor. Cotul refuza cu încăpățânare să se îndoaie, semn că ceva nu era în regulă. În mod obișnuit, se pricepea destul de bine să-și strunească stările psihice, dar acum se găseau, cu adevărat, într-o înfundătură și nervii începuseră să-și facă de cap.

— A cedat și ultima legătură, spuse el în șoaptă, apoi înjură înfundat, printre dinții încleștați. Pe brațul drept nu mai aveam decât un singur nerv nesintetic.

Fenze se strâmbă furios, dar nu spuse nimic. Nici nu era cazul, dacă se gândea puțin la propria anatomie: trei degete de la piciorul stâng, gamba, câteva porțiuni din coloana vertebrală și ceva mai mult de jumătate din cerebel, atât îi mai lăsaseră neatinse de bisturiu după ultima operație de ranforsare.

Omul protezat al timpurilor moderne!

Scuipă nevăzut în întuneric și-și lipi vizorul de obraz. O întreagă lume de silicați și carbonizi, mulată brutal pe tiparul corpului uman. Și asta numai în scopul prelungirii blestematei ăsteia de vieți. O mie de ani și, cu puțin noroc, încă 200, dacă rezistau bateriile de litiu încorporate sub piele. Dar mai putea să numească această supraviețuire artificială viață?

O lume în care ajungeai fie vânt, fie vânător...

Luna era o pată albă, văroasă, abia vizibilă printre crengi. În jur, copacii trosneau și scârțâiau în vântul subțire al nopții.

— L-am prins! șuieră deodată Briant și se îngheboșă deasupra semnalizatorului unidirecțional. Semnalul vine exact dinspre capcană. Și are un impuls plin, nu încape nicio îndoială asupra identității. De astă-dată se poate spune că nu...

Fenze oftă și se lăsă să alunece ușor pe spate. Încordarea ce-l ținuse în cângile ei aproape întreaga seară și bucata de noapte ce-i urmase se risipea în viteză, lăsându-l epuizat. Privi prin brațele scheletice ale crengilor și stelele îi făcură semne sclipitoare, care nu aveau nimic amenințător în ele. Oftă. Nu mai ajunseseră la ele. Astronautica fusese primul dintre abandonurile complete și dureroase ale omenirii. Sacrificaseră cunoașterea Universului pentru o viață mai lungă. Structurilor compozite care deveniseră în urma intervențiilor protezice li se refuzase accesul în spațiu. Lipsa gravitației terestre, chiar și pentru durate extrem de mici, aducea modificări ireversibile în structurile intime ale materiei vii. Cele mai multe dintre ele mortale.

De alături, unidirecționalul scuipă două sfere de plasmă, mari cât un pumn de copil. Fenze le urmări cu privirea, până ce dispărură complet în desișuri. După câteva clipe, înregistră, cu o tresărire, urletul de moarte al jivinei. Doamne, de câte jertfe era nevoie pe altarul zeului Viață! Ce se întâmplase oare cu oamenii, la dracu', ce se întâmplase cu lumea întreagă?

Briant îl scutură de umăr cu violență.

— E al nostru, bătrâne, pricepi? L-am bunghit! Avem dreptul la două proteze noi. Două proteze, câte una de fiecare, ce zici?

Nu zise nimic, înghiți numai în sec și-și repetă: „Fenze, te numești Fenze și mai ești încă om". Se ridică în picioare și îl lăsă pe celălalt să o ia înainte.

Coborâră panta, ghidându-se după urmele fosforescente lăsate pe traseu de plasma incandescentă. Găsiră fiara pe fundul crevasei, chiar lângă cursul apei. Briant se aplecă deasupra corpului nemișcat și gemu din cauza durerii din cot. Aplică pe umărul păros eticheta-semnal și porni apelul de identificare pentru aeromobil. Încă puțin și nenorocita asta de noapte avea să se termine. Încă puțin și avea să scape de morocănosul de Fenze, ale cărui stări psihice le înțelegea din ce în ce mai puțin. Urma să se reîntoarcă în orașul-colonie și să aștepte planificarea pentru operație.

— Nici nu-mi vine să cred că, pe timpuri, am aparținut aceleiași specii, spuse el și se aplecă din nou asupra omului-lup. Genetica nu a fost o știință prea darnică, dacă i-a abandonat în nișa asta ecologică și i-a lăsat să se descurce singuri. Noroc că noi am apucat pe calea protezării, altfel...

Fenze vru să strige, dar fu prea târziu. Gura înarmată cu colți prelungi, ieșiți curb peste buza inferioară, tresări într-un ultim spasm și mursecă pielea de pe gâtul lui Briant. Acesta urlă de durere și păsările nopții fâlfâiră înnebunite pe sub bolți, îndepărtându-se în grabă.

Două ceasuri mai târziu, când își reveni din leșin, Brian constată că tovarășul său de vânătoare îl privea într-o ma-

nieră foarte ciudată. Vru să-l întrebe ce se întâmplase cu aeromobilul de nu mai ajunsese, dar nu avu timp. Ochii i se opriră pe încheietura mâinii stângi, fixată în cătușa de oțel de trunchiul cel mai apropiat. Simți cum părul i se ridică brusc pe ceafă.

Fenze se ridică în picioare, gata de plecare. Legase targa cu vânatul de un trunchi marcat cu semnalizatorul-baliză și-și trăgea fermoarul peste piept. Ar fi trebuit să plece demult, dar încă nu se îndura.

— Îmi pare rău, Briant. Aș vrea să fiu sigur că mă înțelegi cum trebuie. Sincer, îmi pare rău. Știi ce spune Contractul, nu? Ar fi trebuit să te omor imediat și mi-aș fi asigurat patru proteze nou-nouțe. Așa, o să te dau dispărut în misiune și nu o să primesc decât un alt partener.

Briant încercă să spună ceva, dar nu reuși și înghiți în sec. O frică îngrozitoare îl învăluia treptat, asemenea unei ape mâloase.

— De ce a trebuit să te apleci? întrebă Fenze, dar era clar că nu aștepta niciun răspuns. Știai foarte bine că mutanții au proprietăți mutagene și că asta constituie singura modalitate de supraviețuire a speciei lor... De ce naiba a trebuit să te apropii de colții lui?

Nu numai proprietăți mutagene, oftă Briant și se lăsă să alunece în legături. Ci și hipnotice. Ceea ce-l făcuse să se aplece din nou asupra fiarei fusese o chemare ardentă, pe care o resimțise în tot corpul și căreia nu i se putuse împotrivi. Așteptă până ce trupul lui Fenze dispăru pe peretele înclinat al crevasei și începu să mârâie.

Şapte şoareci albi

„M-am sinucis pentru că m-am săturat să-mi leg, în fiecare dimineață, şireturile de la pantofi" – titrau mare, pe prima pagină, ziarele locale, motivând sinuciderea unui cunoscut om politic.

Kriss întâlni convoiul de înmormântare, într-una din dimineți, în timp ce se îndrepta spre serviciu.

— Ce porcărie! Unii se sinucid pentru că nu au ce face...

Scuipă în praful trotuarului şi privi îndelung în urma convoiului mortuar ce o apucase spre periferie. Îşi făcu vânt cu ziarul.

— Şireturile de la pantofi... hmmm!

În ziua aceea, li s-au instalat monitoare de supraveghere în toată fabrica. Ochiuri întunecate de sticlă, despre care habar nu aveai când funcționau şi când nu. Kriss se întreba dacă fuseseră montate întâmplător chiar atunci sau lucrul acesta avea legătură cu sinuciderea.

— Patronii vor să asigurăm o producție mai mare, se strâmbase un funcționar TESA, în pauza de cafea de la bufet. Încearcă să afle care sunt cei ce trag chiulul pentru a-i înlocui. Un fel de spanac pe băț.

În realitate, nimeni nu ştia ce rost au ecranele şi toată lumea le resimțea ca pe o apăsare în ceafă. Ca pe un spion în sala de duş. Kriss nu reuşi să se obişnuiască nici după o săptămână cu prezența lor supărătoare. Nici măcar după

o lună. Ideea că orice gest de-al său este supravegheat şi că nu mai există niciun fel de intimitate îi crea o stare de angoasă asemănătoare cu cea resimțită de claustrofobii închişi într-o cămăruță.

În fiecare dimineață venea la slujbă urmând acelaşi traseu. În fiecare dimineață se întâlnea cu un convoi de înmormântare ce se îndrepta spre cimitir. Ajunsese să creadă că primăria dăduse vreo dispoziție în acest sens, pentru a decongestiona traficul tot mai aglomerat al oraşului. Cel puțin o dată pe săptămână, ziarele publicau un anunț din categoria celui cu şireturile.

— Dumnezeule, ce de oameni îşi ridică zilele pe motive idioate! îi mărturisi unei colege de palier, într-una din zilele când aştepta la coadă, la automatul de băuturi răcoritoare. N-am citit despre niciunul care să se fi sinucis din motive financiare sau din cauza vreunei pasiuni nefericite.

— Azi nimeni nu mai e sărac, ripostase femeia, ridicând din umeri. Iar pasiuni, cine mai are timp să facă?

Apoi începură durerile de cap. Îl apucau numai la birou şi, vrând-nevrând, ajunse la concluzia că de vină trebuie să fie afurisitele de monitoare. Într-o seară, îşi luă bon de ordine la cabinetul unui psihiatru şi-i povesti toată tărăşenia. Îi povesti chiar şi despre şireturi. Omul îl ascultă cu atenție şi-şi notă o mulțime de chestii pe agendă.

— Cel mai rău lucru din lume este să descoperi că de viața ta nu se mai ocupă nimeni, că nu mai are niciun sens, cel puțin niciunul dintre cele cunoscute până acum. Este o stare de stres. Încercați să scăpați de el, utilizând experimentul cu cobaii. Cumpărați-vă nişte şoareci albi...

Îi urmase sfatul şi cumpărase şapte, de la un laborator. Erau simpatici, cu năsucurile roz şi lăbuţele subţiri, pătate cu negru, cu codiţele târându-se în urma lor, asemenea unor vietăţi independente. Îi puse într-un acvariu, pe noptieră, şi îşi petrecu o mulţime de ceasuri supraveghindu-i. Simţea, într-adevăr, cum se destinde.

În primele săptămâni, minusculele animale albe se simţiră triste, fără chef de viaţă, dormitând în cea mai mare parte a timpului. Apoi, ca şi cum s-ar fi obişnuit cu prezenţa lui, deveniră mai vioaie şi reintrară în ritmul lor obişnuit de viaţă.

Povestea dură câteva luni. Nimeni părea să nu se mai plângă din cauza blestematelor de monitoare. Oamenii le priveau cu indiferenţă şi-şi vedeau de treabă. Ba chiar, atunci când acestea se defectau şi specialiştii erau nevoiţi să umble prin măruntaiele lor, se simţeau frustraţi şi enervaţi. Interesul manifestat faţă de cobai îi scăzu treptat lui Kriss, care abia mai găsea timp dimineaţa să le dea de mâncare. Într-una din după-amieze îi găsi pe toţi morţi, adunaţi unul peste altul în mijlocul cuştii.

„Cel mai rău lucru din lume e să descoperi că de viaţa ta nu se mai ocupă nimeni...", îi spusese cândva psihiatrul.

Aruncă şoarecii într-un tomberon, cu inima strânsă. Drumul spre serviciu dură mai puţin ca de obicei. Şi nu mai întâlni niciun convoi de înmormântare, pe când se îndrepta spre clădirea unde-şi desfăşura serviciul.

În timpul pauzei de masă nu se mai deplasă la automatul de cafea de la etajul IV, ci o apucă, hotărât, spre uşa liftului. Urcă până la ultimul etaj, acolo unde toată lumea

ştia că se găseşte încăperea de unde erau supravegheate secțiile prin monitoare.

Într-adevăr, pe tot palierul ultimului nivel nu se vedea decât o singură uşă. Una obişnuită, vopsită în alb. Îşi luă inima în dinți şi ciocăni uşor. Nu răspunse nimeni. Mai ciocăni o singură dată, mai tare. Nimic. Apăsă pe clanță şi, spre surprinderea sa, uşa se deschise. Intră cu timiditate. Prin ferestrele mari se vedeau stolurile de păsări zburând spre sud. Venea toamna.

— Vine toamna, râse Kriss, sprijinindu-se de uşă. Simțea cum îl cuprinde o amețeală uşoară, aproape euforică. Vine toamna, Doamne-Dumnezeule, şi eu nu am şireturi la pantofi, iar ăştia au încetat înmormântările, şi... Hei, cine ar trebui să ne supravegheze?!

Iarnă virtuală

— E un yoghin! Îți spun că e un yoghin adevărat, un adept al ramurii haya-yoga.

— Ba e un smintit! Care om întreg la minte s-ar fi așezat complet dezbrăcat în zăpadă, în plin centrul orașului?

— O fi cam zănatec, admise bărbatul cu palton negru și căciulă de nutrie. Dar e un yoghin în toată puterea cuvântului. Uită-te ce poziție frumoasă de pranayama!

Femeia își eliberă brațul și se trase un pas înapoi.

— De unde știi tu că asta e un... o poziție de prana... cum naiba-i zice?

Cercul de curioși din față se învolbură o clipă, permițându-le celor doi polițiști să ajungă în față.

— Am citit, dragă, râse puțin fals bărbatul. Uiți că îmi place să citesc? În ultimii ani, au apărut tot felul de cărți despre yoga.

Un val de curioși ieși din spatele ușilor de sticlă ale magazinului universal și se alătură celorlalți.

— Ce mama dracu' facem cu ăsta, sergent? Precis n-are autorizație să cerșească.

— Lasă-l în durerea lui! ridică polițistul din umeri. Oricum, până la noapte îngheață, nu vezi ce ambiție are?

Patrula se îndepărtă, fragmentând iar mozaicul uman.

— He-he, Bartho, ia privește la haiosu' ăla! Tataie, las-o baltă, asta nu e plajă și-apoi acu' e iarnă, pricepi? Mai bine-ai încălța un cojoc!

Adolescentul slab și deșirat, îmbrăcat cu o scurtă neagră de piele, se aplecă, luă un pumn de zăpadă, făcu un bulgăre și ținti spatele alb, aflat într-o impecabilă poziție verticală.

— Ce-ți pui, bă, mintea cu toți guguștiucii? îl repezi numitul Barto, dându-i peste mână. De asta-ți arde?

— Ia lasă, mă, gălăgia, că mă duc după polițiști!

— Ce, tataie, te-au numit cu ordinea și disciplina? Vezi mai bine să nu te sufle vântul!

Ascultător, vântul se porni să bată mai tare, răsfirând zăpada de pe trotuar.

— Loc, faceți loc! strigă un bărbat scund, îmbrăcat într-o pufoaică kaki. Poftiți, domnu' primar! Nu-i decât un golan, care cică protestează.

Primarul se apropie cu pași grei. Era un bărbat masiv, cu piele smeadă și o mustață groasă, cu vârfurile ridicate în sus.

— N-avem ce face, ridică din umeri, aplecându-se în direcția lui. N-avem nicio locuință disponibilă. Nici măcar o cameră, mă auzi, omule? Iar voi, stimați concetățeni, ce căscați ochii la el? N-ați mai văzut niciun protestatar până acum, că e plină lumea de ei?

Lumea văluri nemulțumită.

— Oameni buni, stărui primarul, gândiți-vă că mâine e ultima zi a anului! Nu mai aveți nicio pregătire de făcut pentru Revelion?

Încet-încet, cercul se sparse, iar oamenii porniră încet în susul și în josul străzii, comentând întâmplarea. Primarul clătină din cap și reveni la limuzina parcată la marginea trotuarului.

— Dumnezeule, e chiar o pranayama! se minună din nou bărbatul, cu o nuanță abia ascunsă de bucurie în voce.

— Exact, o pranayama, se arătă de acord o voce de alături.

Se răsuci. Un ins fără vârstă, cu tâmplele ușor surite de alicele fulgilor, îl privea neutru. Își scutură gulerul cu o mișcare delicată a degetelor.

— Permiteți? Inginer Ryan. Electronist. Știți cumva de cât timp s-a instalat aici?

— Habar n-am, ridică din umeri celălalt. Credeți că e un practicant autentic?

Inginerul se strâmbă și așteptă să treacă un autocar cu turiști.

— Sigur este vorba de un sistem autentic de feed-back. Spuneți... Tuși sec și-și șterse buzele cu o batistă maro, cu chenar auriu și monogram. L-ați citit pe Khayyam? Știți, poetul persan... Are un catren grozav. Unul...

Se încruntă o clipă, apoi dădu din mână și renunță.

— Mergeți la una mică? E al dracului de frig. Discutăm la un păhărel.

— Numai dacă terminați ideea cu Khayyam.

Inginerul oftă.

— În fine... E un vers acolo care spune că lumea asta numai gândul nostru o ține. Imaginați-vă un sistem de concepere a universurilor virtuale. Un computer care visează cu ajutorul simțurilor tale, conturând granițele unor lumi care nu există în realitate. Dar care, totuși, în mod paradoxal există, deoarece noi existăm. Nu știu dacă sunt îndeajuns de explicit.

O salvare albă trecu în goană.

— Dacă tu ești cel aflat în centrul aparatului de proiecție, atunci ea există. Dacă te găsești pe margine, realitatea e formată dinr-o mulțime nenumărată de cabluri și de componente electronice.

Ryan arătă cu bărbia către spatele gol și alb, rămas aproape singur pe pavajul scuarului.

— Uneori îmi vine să-l cred pe bătrânul Khayyam. Poate că suntem proiecția minții unui asemenea spirit ciudat, aflat într-un permanent dezechilibru, între *prana* (absorbție) și *apana* (respingere). Un sistem de realitate virtuală care, pentru un control eficient, presupune implantarea creatorului în interior. O lume în care Eva să fie mereu urmărită de un Adam bântuit. O lume a ei și o lume a lui, suprapunându-și limitele într-un singur creier. Un creier imens cât întreg universul. O poveste care să-și schimbe mereu personajele. Acum, o regină nebună, visând la dominația lumii. Mâine, un rege pierdut în pustiul cerebral, însoțit numai de sceptrul puterii absolute și de acela al nebuniei perpetue. Ființe pândite etern de spaima aneantizării, izvorâtă din găvanele seci ale peregrinilor ce bântuie lumea găurilor negre.

— Un yoghin care să conceapă lumea și pe el însuși în interiorul ei? Inteligent, n-am ce zice, zâmbi bărbatul și clătină din cap. Seamănă însă prea mult a sistem cibernetic. Dacă ne-am fi aflat într-un secol revolut, oare ce nume ar fi căpătat asta?

Inginerul râse și făcu un semn în direcția barului de peste drum.

— Un creier infinit, alungându-și singurătatea între Alfa și Omega. Mergem?

Traversară strada, bătuți de rafalele reci ale vântului. O mașină cu număr străin trecu în viteză, împroșcându-i cu o jerbă de zăpadă apoasă.

— Și noi?

— Poate că suntem ultima lui proiecție, înainte ca acest univers să fie desființat. Fiecare entitate inteligentă are dreptul la îndoială. Noi reprezentăm îndoiala sa.

Ocoliră un bețiv și intrară într-un local afumat.

— Barto, unde dracu' s-a ușchit moșu'?

Barto făcu un pas în direcția magazinului, apoi se răsuci.

— S-o fi dus după cumpărături. Părea să aibă mare nevoie de niște țoale. Dă-l în mă-sa și hai să mergem la biliard.

Vântul se răsuci, încercând să acopere cu zăpadă pata rotundă de asfalt, care se mărea într-una. Peretele de sticlă al magazinului dispăruse, lăsând fulgii ca niște alice să se înfigă în hainele de blană ale manechinelor. Apoi, fără niciun zgomot, casele din partea dreaptă a scuarului tremurară, se pliară spre înăuntru și dispărură. Fulgii continuau să se învârtejească sub cerul sur.

Cine ucide un zombi?

S-a prezentat, furios, la sediul firmei, încă de la prima oră a dimineții, chiar în clipa deschiderii.

— Recunoașteți sigla de pe colțul pozei? a strigat și a aruncat cartonul lucios pe birou. Dar ștampila de pe chitanță?

Patronul și asistenta sa cea blondă n-au avut altă alternativă decât să recunoască. Lui Frederic Pohl i s-a părut că surprinde pe fețele lor un zâmbet și s-a înfuriat și mai mult.

— Stimate domn, recunosc. E o fotografie realizată în laboratorul meu. Nu pricep însă cum naiba...

Frederic Pohl ar fi trebuit să plece peste o săptămână la o specializare în Franța. Își făcuse liniștit bagajele, își lichidase ultimele afaceri și, pe ultimii metri, se îngrijise de problema pașaportului. Fotografiile le realizase aici, pentru că atelierul se găsea în drum, nu departe de casă. Și acum, poftim...

Imaginea îi înfățișa corect bustul, îmbrăcat în haină neagră, cu revere înguste, cămașă albă și cravată în carouri. Mai sus, însă... De pe gulerul tare îl privea rânjind o tigvă de mort. Și mai avea exact 48 de ore până la plecare!

Au căzut la învoială să i se facă altele, în regim de urgență. I s-a permis chiar să asiste la developare și la fixarea imaginii pe hârtia fotografică. Nemaipomenită nerușinare:

rezultatul s-a dovedit exact același! Numai că, de această dată, tigva nu mai rânjea, ci îl fixa încruntată din găvanele oarbe.

Până la căderea nopții au mai făcut 86 de poziții, au schimbat de mai multe ori aparatele, tipul de filme, de emulsii, de hârtie. Ba chiar, exasperat, fotograful și-a așezat asistenta alături de incredibilul domn Pohl și a realizat fotografii din unghiuri multiple. Zadarnic. În fotografie, alături de blonda drăguță, capul de schelet stătea rigid și protocolar.

Către miezul nopții, transpirat și speriat, fotografului i-a venit o idee salvatoare: i-a cerut niște poze mai vechi, pe care să le refotografieze, să le retușeze și să încerce să trucheze noua fotografie. Domnul Pohl a urcat năuc în mașină, a parcurs în viteză străzile care-l despărțeau de casă, a lăsat-o cu motorul la relanti, lângă trotuar, și a introdus cheia în broască, cu degete tremurătoare. Spre surprinderea sa, încuietoarea nu a vrut să cedeze. Enervat, a scos cheia din butuc, apoi a introdus-o din nou, forțând. S-a auzit un declic și în prag a apărut un bărbat în pijama, cu ochii cârpiți de somn.

— Dumneavoastră? întrebă, căscând să-și rupă fălcile.

— Eu... se bâlbâi, zăpăcit, Pohl. Mă numesc Frederic Pohl și... locuiesc aici. Cine sunteți...

— Domnule, se holbă celălalt, cel care locuiește aici sunt eu! Locatarul anterior se numea, într-adevăr, Frederic Pohl, dar a murit acum 20 de ani, într-un accident de automobil. O chestie cu Președintele de atunci, habar n-am. Și acum, vă rog să mă scuzați, mi-e somn.

S-a întors la mașină și a oprit motorul.

El era Frederic Pohl, nu exista nicio îndoială în privința asta. Totuși, celălalt afirmase că Frederic Pohl murise într-un accident, în urmă cu 20 de ani... Mai era apoi și fotografia aia blestemată cu tigva... Se concentră cât putu. La dracu', era sau nu era viu? Accident... tigva...

În clipa aceea își reaminti tot. Tot. Rânji și răsuci cheia în contact. Mașina se îndreptă către palatul prezidențial, aflat în sectorul vestic. Limuzina neagră și strălucitoare... Cortegiul de motocicliști... Accidentul...

Se întorsese să i-o plătească! Și nimeni nu-l putea opri. Cine ar fi putut omorî un zombi?

Babiloniada

În noaptea în care și-a sărbătorit cel de-al douăzecilea an de domnie, împăratul a adormit foarte târziu și a visat un vis care l-a tulburat cumplit. Dimineața, a sărit peste ceremonialul îmbrăcării, peste acela mult mai fastuos încă al servitului mesei, și și-a chemat sfetnicii chiar în dormitor, vârât în așternuturi până la gât.

— Ascultați, voi, minți luminate și voi curteni ce-mi căutați bunăvoința, și voi sclavi care vă târâți în genunchi, ca să vă las să vedeți încă o dată lumina preaputernicului Ra-mon. Ascultați și vă închinați. Prea-strălucitul Inkebaha, zeul tuturor zeilor, mândria lumii și a Cosmosului, mi s-a arătat în vis în toată slava sa și mi-a cerut să construiesc un mozaic cum nu s-a mai văzut, ca semn de prețuire a poporului față de zeul său. Ce mă sfătuiți?

Sfetnicii s-au privit cu uimire unii pe alții și au strâns din umeri.

— Vorbele Zeului sunt sfinte pentru noi, Măria-Ta. Dacă dorința lui este să construim, atunci așa să facem și nu altfel, au răspuns ei, după o scurtă chibzuială.

Împăratul s-a luminat la față și a cerut să înceapă ceremonialul îmbrăcării. Ziua urma să fie una plină de agitație și se cădea să-și întâmpine supușii în toată splendoarea sa imperială. Către prânz, curierii au încălecat pe cămile și au dus în toate orașele, cătunele și răspântiile

de drumuri vestea că împăratul are nevoie de un pietrar priceput, care să facă un mozaic în cinstea lui Inkebaha. Un timp, însă, nimeni nu a cutezat să răspundă chemării și drumurile au rămas pustii, călcate în picioare doar de oblăcarii Curții. Abia în cea de-a treia zi, dinspre miazăzi s-a prezentat la palat un tânăr jerpelit, cu un sac în spate și cu un fes decolorat pe creștet. Împăratul își sorbea cafeaua în chioșcul din parcul cu lebede, când gărzile l-au adus înaintea sa și l-au trântit cu fața la pământ. Vizirul s-a apropiat din dreapta și i-a șoptit lângă ureche cine era mizerabilul care cutezase să-i strice siesta.

— Ești meșter pietrar, flăcăule? l-a întrebat el, măsurându-l cu bunăvoință.

— Luminăția-Ta, zeii m-au trimis să fac lucrarea cea mare. Când ea va fi gata, numele Tău și al meu vor străbate deopotrivă veacurile. Nu-ți voi cere nicio plată pentru el. Dar să știi că e o lucrare grea și că, odată pornită, nu mai poți da înapoi până ce ultima pătrățică de piatră nu va fi fixată în marele desen.

Timp de două luni, tot mozaicul din împărăție a fost adunat sub supravegherea pietrarului, în mijlocul unei câmpii imense. Apoi, acesta a îndepărtat toate ajutoarele, și-a adunat sculele și a început lucrul într-un secret deplin. Numai vizirul și împăratul aveau voie să vină și să-l admire în timpul muncii. Mâinile i se mișcau atât de repede încât aproape că nu i se zăreau. Lucra zi și noapte, fără odihnă, hrană sau băutură. După numai o săptămână, acoperise întreaga câmpie, dispărând dincolo de linia orizontului. Sclavii-cărăuși mergeau săptămâni în șir cu cămilele de

dârlogi, până să reușească să-l descopere în reflecțiile din ce în ce mai puternice ale pietricelelor lucioase.

După un timp, vecinii împăratului îi declarară război, acuzându-l că-l trimisese special pe mozaicar pentru a le îngropa recoltele sub mantia pietrei și a-i aservi în felul acesta. Trebui să-și strângă armata, să construiască planuri de bătălie și să-i înfrângă pe rând. Convoaiele de sclavi-cărăuși continuau să devină din ce în ce mai numeroase și mai lungi, până când sfârșiră prin a nu-l mai descoperi în marea de piatră colorată, care creștea asemenea unui aluat neostenit.

Cu o noapte înainte ca iscoadele să se înapoieze și să-i raporteze că nu-l mai găseau pe pietrar, împăratul avu încă un vis premonitor, în care Zeii i se înfățișară sub forma unor flăcări strălucitoare și-i cerură din nou ceva.

— Vor un turn înalt până la cer, pentru ca să poată coborî pe el, să-și vadă mozaicul, le povesti a doua zi în zori, sfetnicilor, în timp ce se cobora din patul cu baldachin. Au poruncit ca atunci când mozaicul va fi gata, turnul să-și treacă fruntea dincolo de nori.

— Dacă Zeii cei prealuminați au cerut turnul, atunci suntem obligați și bucuroși să-l construim, au răspuns sfetnicii, după o clipă de meditație. Nimeni nu se poate împotrivi Zeilor, Măria Ta.

Convoaiele cu gresii enorme prinseră să sosească dinspre munții rămași încă neacoperiți cu mozaic, tocmai de la marginea lumii. Mii de meșteri constructori se apucară de treabă și turnul începu să crească. Avea baza cât jumătate din oraș, îngustându-se pe măsură ce înainta către

cer. O scară, cu trepte lungi de douăzeci de picioare, îi dădea ocol în spirală. Pe ea urcau materialele, convoaiele de cărăuși, alimentele și sacalele cu apă spre constructorii ce se îndepărtau de sol cu fiece zi ce se scurgea. După patru luni de muncă susținută, vârful i se pierdu în albastrul bolții, dar iscoada trimisă la meșterii constructori declară cu mâna pe inimă că marginile mozaicului tot nu se zăreau.

În momentul în care cărăușii au avut nevoie de șase luni ca să ajungă la punctul de lucru al meșterilor, maistrul-șef i-a trimis un înscris împăratului, printr-un curier rapid. După alte șase luni, obosit și murdar, acesta s-a oprit pe ultima platformă, pe care zidarii înălțaseră un tron din marmură, cu postamentul din calcedonie. Când soarele a răsărit dinspre partea stângă, iluminând roșietic întinderile aburinde de sub el, împăratul văzu cu uimire și spaimă că mozaicul acoperise întreg pământul, chiar și oceanele. Nicăieri nu se mai zărea nicio urmă de viață.

Împăratul se sprijini cu mâinile de marginea tronului și înghiți înfiorat în sec. Imaginea din piatră colorată îl reprezenta pe el, întins pe un catafalc, gata să fie înmormântat într-o piramidă. Își șterse transpirația de pe frunte cu marginea hlamidei și mulțumi zeilor. Știa care e noua lor dorință. Făcu semn alaiului să înceapă pregătirile de coborâre.

CUPRINS

I. **CRONOZOFICE** 5
Prolog la o posibilă mitologie cronozofică 6
Ceasornicarul 14
Circuit închis 19
Condensator de timp 24
Univers aleator cu uzo și sirtakis 28
Istoria, ca un tort tăiat felii 33
Libreville – secolul XIX 36
Sărăcie mare pe Bulevardul Cinci 40
Să-l omori pe Napoleon 44
Zi ciudată 49

II. **CONTACTE DE GRADUL III** 53
Ei și noi 54
Invazie galactică 56
Răbdare de vânător 60
Universuri paralele 65
Anul Cocoșului 68
Mesaj galactic 74
Vis cu grifoni și androgini 79
Vremea lupilor 84

III. **RELIGIOUS FICTION** 89
Ziua Judecății de Apoi 90
Apa diavolului 94
Anatema 99
Semnul mântuirii 105

IV. **ANTICIPAȚII NEEUCLIDIENE** 109
Aparatul de multiplicat universuri 110
Cumulonimbus pe cerul Atlantidei 115
Decese electronice 119
Geometrie neeuclidiană 123
Jocul de-a războiul 126
Mândra lume anormală 129
Noapte polară cu lună și fluviu 133
Ora faraonului 137
Stânca 141
Creatorii de sincope 144
Toamnă târzie cu cioburi și holodeck 148
Lycantropie 151
Șapte șoareci albi 155
Iarnă virtuală 159
Cine ucide un zombi? 164
Babiloniada 167

"Este vorba de Atlantida. S-a scufundat exact cu 12.000 de ani în urmă. Crezi că a fost o întâmplare? Scufundarea Atlantidei nu a fost decât o rezultantă secundară a uriașelor energii dezlănțuite în urma actului de sublimare..."

ISBN 978-606-8879-15-4

www.colectiasf.ro